

Ἐπιστροφὴ στὸν Θεόν! ἡ μόνη λύσις...

Ἕνας ἀσθενής, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸν διάσημο Ἀμερικανὸ ψυχίατρο Μπλάντον ἐντυπωσιάσθηκε, ὅταν εἶδε νὰ ἔχη ἐπάνω στὸ γραφεῖο του τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀπορία:

- «Γιατρέ, τὸ διαβάσετε;» Καὶ ἐκεῖνος τότε τοῦ ἀπάντησε:

- «Δὲν τὸ διαβάζω ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ μελετῶ. Τὸ μελετῶ, ὅσο πιὸ πολὺ βαθιὰ μπορῶ. Εἶναι τὸ καλὺτερο βιβλίον τοῦ κόσμου. Ἄν ὁ κόσμος τὸ ἤξερε, τὸ διάβαζε καὶ τὸ ἐφάρμοζε, οἱ πιὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ψυχιάτρους θὰ τὸ εἶχame κλείσει τὸ ἱατρεῖο μας».

Δὲν νομίζω ἀδελφοί μου, ὅτι θὰ ὑπῆρχε πιὸ συγκλονιστικὴ ὁμολογία γιὰ τὴν ἀξία τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς (καὶ μάλιστα ἀπὸ ἓναν ψυχίατρο καὶ ὄχι ἀπὸ ἓναν Ἱερέα ἢ θεολόγο).

Σήμερα, ἡ εἰκόνα, ποὺ παρουσιάζει ἡ κοινωνία μας εἶναι τραγικὴ. Τὸ ποσοστὸ τῶν συνανθρώπων μας μὲ ψυχολογικὰ προβλήματα συνεχῶς αὐξάνεται καὶ ὥς ἐκ τούτου ὅλο καὶ μεγαλώνει ὁ ἀριθμὸς τῶν ψυχολόγων, τῶν ψυχιάτρων καὶ τῶν ψυχιατρικῶν κλινικῶν καὶ ἰδρυμάτων!

Καὶ αὐτὸ συμβαίνει, γιὰτὶ ὁ κόσμος ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ ζῇ κατὰ Θεόν. Δὲν μελετᾷ πιά τὸν Θεῖον Λόγον Του, ποὺ εἶναι τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο. Δὲν τηρεῖ στὴν ζωὴ του τὰς Θεῖας ἐντολὰς Του, ποὺ εἶναι ἡ τροφὴ τῆς ψυχῆς καὶ συγκρόνως πηγὴ δυνάμεως, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εἰρήνην, τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

Ἡ ψυχὴ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου λιμοκτονεῖ. Δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Δημιουργό της καὶ ὑποφέρει. Ἀσθενεῖ καὶ μάλιστα βαρειά. Ἀναζητᾷ τὸν θεράποντα ἱατρὸ καὶ ἔτσι καταφεύγει στὸν ψυχίατρο.

Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ μεγάλος ψυχίατρος Μπλάντον δήλωσε, ὅτι ἡ πλεον σωστὴ θεραπεία εἶναι ἡ τήρησις τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου, δηλ. ἡ κατὰ Θεὸν ζωὴ.

Τὶ ἀπαιτεῖται, λοιπόν; Ἐπιστροφή! Ἐπιστροφὴ στὴν πατρικὴ

στέγη, πού είναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ἐπιστροφή σὴν ἀγκάλη τοῦ στοργικοῦ Οὐρανίου Πατρός μας. Ἐπιστροφή σὸν Θεὸ τῆς Ἀγάπης, ὁ ὁποῖος μᾶς περιμένει, γιὰ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ἡ ἐπιστροφή ὅμως προϋποθέτει μετάνοια. Καὶ ἡ μετάνοια προϋποθέτει ταπείνωση. Μιὰ πραγματικότητα ἀκατανόητη σὸν σημερινὸ ἄνθρωπο, πού ἐμφορεῖται ἀπὸ ἀταπείνωτο πνεῦμα καὶ ἐωσφορικὸ ἐγωϊσμό, μὲ συνέπεια νὰ ἀπομακρύνεται ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἡ ἴδια ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς βεβαιώνει γι' αὐτὸ μὲ τὴν γνωστὴ ρήση: «Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται· ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν».

Ἄν δὲν ταπεινωθοῦμε, εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσουμε τὸν Θεό, πού εἶναι κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή «ὁ ἱατρός τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Καὶ ἐπειδὴ, ὅπως ψάλλουμε καὶ σὴν Παράκληση πρὸς τὴν Παναγία μας, ὁμολογοῦμε, ὅτι «ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ», χρειαζόμαστε ὅλοι ἐπειγόντως τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου μας.

Μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ συγχωρήσῃ καὶ νὰ ἀπαλλείψῃ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μας, νὰ γαληνεύσῃ τὶς ταραγμένες ψυχὲς καὶ νὰ δώσῃ πειστικὲς ἀπαντήσεις στὰ διάφορα ὑπαρξιακὰ θέματα καὶ ἀπορίες, πού ἀπασχολοῦν βασανιστικὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ 21ου αἰῶνος.

Ἄς ἐπιστρέψουμε, λοιπόν, σὸν Μεγάλον Ἰατρὸ τῶν ἀθανάτων ψυχῶν μας, σὸν Θεὸ τῆς Ἀγάπης, τῆς Χαρᾶς, τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ζωῆς.

Ἄς ἐνδιαφερθοῦμε γιὰ τὸ σοβαρὸ θέμα τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς μας. Ἄς ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν μελέτη τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, πού μόνον Αὐτὸ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀναγεννήσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰ διάφορα ψυχικὰ μας τραύματα.

Ἄς πολεμήσουμε τὴν ἄρρωστη ἐγωπάθειά μας, γιὰ νὰ νιώσουμε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Θεία Χάρι Του. Ἄς ταπεινωθοῦμε, λοιπόν, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας, γιὰ νὰ μᾶς ἀποκαλυφθῇ.

Ἄς ὁμολογήσουμε τὴν ἁμαρτωλότητά μας, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεως.

Ἄς μισήσουμε τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν δόλιο καὶ ἀνθρωποκτόνο διάβολο καὶ ᾧς ἀγαπήσουμε μὲ εἰλικρινὴ διάθεσι τὸν Θεὸ τοῦ Ἑλέους.

Ἄς ἐγκαταλείψουμε κάθε ἀνούσια ἐνασχόληση μὲ διάφορα κοσμικὰ θέματα καὶ ὡς ἀφοσιωθοῦμε στὴν μελέτη τοῦ Θεοῦ Λόγου, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τέλεια ψυχοθεραπεία κατὰ τὴν μαρτυρία, τόσο τῶν Ἁγίων, ὅσο καὶ τοῦ διάσημου ψυχιάτρου Μπλάντον, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν ἐσωτερικὴ μας γαλήνη, τὴν ἔνωσή μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν σωτηρίᾳ τῆς ἀθανάτου ψυχῆς μας.

Μετ' εὐχῶν
† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος

ΠΡΙΝ ΠΕΣΕΙΣ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΕΙΣ...

Πέρασε και ή σημερινή μέρα. Έπιστρέψαμε στα σπίτια μας με τόν κόπο της εργασίας μας, τις έντυπώσεις, τις έμπειρίες και τα γεγονότα που ζήσαμε.

Ποικίλα συναισθήματα κατακλύζουν τὸ έσωτερικό μας: αγωνία, φόβος, ένταση, αγανάκτηση, λύπη, χαρά, γαλήνη, ανάλογα με ό,τι ζήσαμε στη διάρκεια της μέρας.

Δικαιολογείται να ξαποστάσουμε για λίγο. Να συναντηθούμε με τα προσφιλή πρόσωπα των ανθρώπων που μας περιβάλλουν, να συζητήσουμε, να ανταλλάξουμε τις σκέψεις μας, να μάθουμε τα νέα τους, να δοῦμε τα πρόσωπά τους. Μή σπεύδουμε ν' απομονωθούμε στην παρακολούθηση των γεγονότων της ήμέρας από τις έφημερίδες, την τηλεόραση, τὸ Διαδίκτυο. Αυτή ή όμορφιά της επικοινωνίας ξεκουράζει πραγματικά και ανανεώνει όλους. Μήν τη στερούμε από τὸν έαυτό μας και τούς άλλους, που τη θέλουν και την έχουν ανάγκη.

Κατόπιν ένας απολογισμός της ήμέρας, μιὰ εξέταση τὸυ έαυτού μας, εἶναι απαραίτητα για τὴ συνέχεια της πορείας μας. Η μέρα μας έδωσε ευκαιρίες για πρόοδο, για μετάνοια. Πώς τις εκμεταλλευτήκαμε; Έγιναν όλα σύμφωνα με τὸ θέλημα τὸυ Θεού; Πώς προχώρησε ὁ αγώνας μας; Να εξετάσουμε τις σκέψεις μας, τις επιθυμίες μας, τα θελήματά μας. Τὴ συμπεριφορά μας πρὸς τούς άλλους, τὴ διαγωγή μας, τις έλλείψεις μας, αλλά και τί μπορούσαμε να κάνουμε και δὲν τὸ κάναμε. Αυτή ή αυτοεξέταση μᾶς βοηθά να διορθωνόμαστε και να προοδεύουμε συνεχώς.

Καθώς όμως φθάσαμε στο τέλος και αὐτῆς της μέρας, αισθανόμαστε τὴν ανάγκη να μιλήσουμε σ' Έκείνον που σιωπηλά, διακριτικά, στοργικά παρακολουθοῦσε τὸ κάθε μας βήμα και σήμερα. Να επικοινωνήσουμε με τὸν οὐράνιο Πατέρα μας, τὸν άγιο Θεό. Έχουμε πολλά να Τοῦ πούμε...

Στὸ πνευματικό βιβλίό «Ὁ προορισμός τὸυ ανθρώπου» ὁ π. Εὐσέβιος Ματθόπουλος συνιστᾷ: «Πρὶν πέσεις να κοιμηθῆς, να θεωρεῖς ὡς καθήκον σου απαραίτητο να προσευχηθῆς,

δοξάζοντας και ευχαριστώντας τὸν Θεό, γιατί με τὴν ἀγαθοσύνη Του και μακροθυμία Του σὲ διατήρησε στὴ ζωὴ μέχρι ἐκείνη τὴν ὥρα...» (σελ. 529).

Ἐπιθυμοῦμε νὰ δοξολογήσουμε Ἐκεῖνον γιὰ τὶς πλούσιες δωρεές Του ποὺ δεχθήκαμε. Γιὰ τὰ ἀγαθὰ Του ποὺ ἄφθονα ἀπολαύσαμε, ὑλικά και πνευματικά. Ἐκεῖνον θὰ ευχαριστήσουμε γιὰ τὸ δῶρο τῆς ζωῆς, τῆς υἱείας ποὺ μᾶς χάρισε, γιὰ τὴν οἰκογένεια, γιὰ τὴν ἐργασία, ἀκόμη και γιὰ τὴ δυσκολία ποὺ συναντήσαμε, τὸν πειρασμὸ ποὺ ξεπεράσαμε. Μᾶς φώτισε στὴν ὥρα τοῦ σκοτασμοῦ τοῦ νοῦ, μᾶς στήριξε στὴν ὥρα τοῦ πειρασμοῦ, μᾶς παρηγόρησε στὴ δοκιμασία και σῆκωσε μαζί μας τὸν δικό μας σταυρό. Ἀναζητᾷ ἡ ψυχὴ μας τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴν ἡμέρα και τὴ βρίσκει παντοῦ και συνεχίζει νὰ ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνη της, διότι μᾶς διαφύλαξε ἀπὸ σωματικούς και ψυχικούς κινδύνους, μᾶς εὐεργέτησε με ποικίλους τρόπους.

Ἡ προσευχὴ μας ὁμῶς ἐκφράζει και ἱκεσίες, παρακλήσεις πρὸς τὸν Κύριο και Θεό μας. Ἄλλωστε Ἐκεῖνος μᾶς προέτρεψε, «αἰτεῖτε και δοθήσεται, κρούετε και ἀνοιγήσεται» (Ματθ. ζ' 7). Τὸν παρακαλοῦμε γιὰ τὶς σωματικές και πνευματικές μας ἀνάγκες, Ἐκεῖνον ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς τὶς καλύψει. Μὴ μᾶς στερήσει «τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐπουρανίου Του βασιλείας», ἀλλὰ οὔτε τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ἐπιβίωσή μας. Ὅλα τὰ ζητοῦμε ἀπὸ Ἐκεῖνον, διότι μόνο Αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς τὰ προσφέρει, ἀρκεῖ νὰ τὸ πιστεύουμε και νὰ ἐπιμένουμε στὴν προσευχή.

Ὅμως στὴ βραδινὴ ἐπικοινωνία μας με τὸν Θεὸ δὲν παραλείπουμε ν' ἀναφέρουμε και τὰ λάθη ποὺ κάναμε στὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἑαυτοῦ μας ποὺ δὲν συγκρατήσαμε, τὶς ἀμαρτίες ποὺ διαπράξαμε. Ἔργα και λόγια ποὺ πλήγωσαν, ἀδίκησαν, πίκραναν. Αἰσθανόμαστε τὴν ἐνοχὴ μας και με ταπεινωμένη ψυχὴ και συντριβὴ καρδίας ζητοῦμε τὴ συγχώρησι. Παλέψαμε στὸ στίβο, ἴσως μᾶς πλήγωσαν «τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ», γι' αὐτὸ καταφεύγουμε στὸν φιλόανθρωπο Κύριο και ζητοῦμε τὸ ἄπειρο ἔλεος Του.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος μᾶς παροτρύνει σχετικὰ: «Ὅπως ἀκριβῶς τὸ σῶμα καθαρίζεται με τὸ νερό, ἔτσι και ἡ ψυχὴ καθαρίζεται με τὴν προσευχή. Πολλὰ εἶδη κακίας ὑπάρχουν στὴν ψυχὴ. Αὐτὰ

ἃς τὰ ἀπομακρύνουμε μὲ τὴν προσευχή μας» (Ὁμιλία εἰς τὸν Ε΄ Ψαλμόν, ΕΠΕ 5, 217).

Ἐτσι τελειώνει μιὰ ἀκόμη μέρα ποὺ μᾶς φέρνει ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ στὸ τέλος τῆς ζωῆς μας. Ἄς τὸ σκεφτόμαστε καὶ ἃς ἀγωνιζόμαστε νὰ τὴ ζωῦμε ὅσο γίνεται πιὸ θεάρεστα. Πὰ νὰ μᾶς βρίσκει τὸ τέλος τῆς κάθε μέρας μας μὲ τὴ συνείδησή μας ἡρεμῇ πὼς προσπαθήσαμε νὰ πράξουμε αὐτὸ ποὺ μπορούσαμε, πὼς ἀγωνισθήκαμε μὲ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τώρα μὲ εἰρήνη ψυχῆς θὰ κατακλιθοῦμε, γιὰ ν' ἀντλήσουμε δυνάμεις γιὰ τὴν ἐπόμενη μέρα, τὴν ἐπόμενη μάχη, «τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Βλ.: theomitoros.blogspot.com

Ἡ Θεοεγκατάλειψη

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος σπὴν ἀρχὴ τῆς ἀσκητικῆς του πορείας δέχεται φοβερό πειρασμό ἀπὸ τοὺς δαίμονες.

Γιὰ μεγάλο διάστημα ἔμενε μέσα σὲ ἓναν τάφο καὶ προσευχόταν ἀδιάκοπα, τρεφόμενος μὲ λίγο ψωμὶ καὶ νερὸ ποὺ τοῦ ἔφερναν ἀδελφοὶ Μοναχοί.

Μία νύχτα οἱ δαίμονες βλέποντας πόσο καρτερόψυχα ἀσκοῦνταν καὶ τοὺς περιφρονοῦσε, ἐμφανίστηκαν μπροστά του καὶ μὲ βιαιότητα ἤθελαν νὰ τὸν παρασύρουν στὸν πειρασμό. Αὐτὸς ὁλόρθος ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐκεῖνοι πετάγονταν μακριά του φοβούμενοι τὴν δύναμη ποὺ ἐξέπεμπε. Ὅλη τὴν νύχτα τὸν πολεμοῦσαν ἀνελέητα γιὰ νὰ τὸν ἀπελπίσουν.

Αὐτὸς ἦταν ὁ στόχος τους καὶ ἡ μανία τους. Μεταμορφώθηκαν σὲ ἄγρια θηρία, σὲ λιοντάρια καὶ τίγρεις καὶ ἀρκουῶδες καὶ τοῦ ὀρμοῦσαν μὲ τὰ νύχια τους.

Ὁ πόλεμος ἦταν σφοδρὸς καὶ ἡ κόπωσή του πολὺ μεγάλη. Προσευχόταν ἀκατάπαυστα καὶ τοὺς κρατοῦσε σὲ ἀπόστασι. Τοὺς ἀπαντοῦσε σὺς προκλήσεις καὶ σὺς βλασφημίες, λέγοντας πῶς Ἕνας εἶναι δυνατός, ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τοὺς ἐνέπαιζε λέγοντάς τους πῶς δὲν μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα, γιὰτὶ εἶναι μαζί του ὁ Χριστός. Μέσα του ὅμως πάλευε πολὺ καὶ εἶχε φθάσει σὲ σημεῖο νὰ ἀπελπισεῖ ἀπὸ τὸν καταγισμό τῆς κακίας τῶν δαιμόνων. Κάθιδρος καὶ ὁλόρθος, ὅμως, ἔμενε στὴ θέσῃ του. Δὲν ἄντεχε ἄλλο, νόμιζε πῶς καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐγκατέλειψε.

Ὅμως ἄρχισε νὰ ροδίζει ἡ αὐγὴ καὶ τότε ἀπὸ τὴν χαλασμένη στέγη τοῦ τάφου μπῆκαν λίγες ἀκτίνες φωτός. Ἐλαμψε ὁ τόπος ὅλος μὲ φῶς οὐράνιο καὶ τὰ δαιμόνια ἐξαφανίστηκαν. Καὶ παρουσιάστηκε ὁ Χριστὸς ἐνώπιόν του. Ὁ Ἅγιος μὲ ἓνα γλυκὸ

πάραπονο μικροῦ παιδιοῦ Τοῦ λέγει:

-«Κύριε, ὁλόκληρη νύχτα εἶχα τέτοιο πόλεμο, εἶχα τόση ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια καὶ Ἑσὺ ποῦ ἦσουν; Γιατὶ μὲ ἐγκατέλειψες; Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἦσουν μαζί μου γιὰ νὰ διώξεις τοὺς δαίμονες.».

Καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε:

-«Ἐδῶ ἤμουν, δίπλα σου καὶ σὲ βοηθοῦσα. Δὲν μὲ ἔβλεπες. Φαινόμουν πὼς ἔλειπα, ἀλλὰ τὸ ἔκανα γιὰ νὰ δοκιμάσω πόσο πιστὸς μοῦ εἶσαι. Δὲν θὰ τὸ κάνω ὅμως ξανά, καὶ οἱ δαίμονες ἀπὸ τώρα καὶ πέρα δὲν θὰ μποροῦν νὰ σὲ πειράξουν μὲ τέτοιο σκληρὸ τρόπο».

Προσκύνησε τὸν Χριστὸ ὁ Ἅγιος καὶ Τὸν εὐχαρίστησε. Μία γαλήνη ἀπλώνόταν στὴν καρδιά του. Μία βεβαιότητα πὼς ὁ Θεὸς δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς δικούς Του ποῦ μέρα νύχτα Τὸν ἐπικαλοῦνται.

Στὸ περιστατικὸ αὐτὸ βλέπουμε τὸν Μέγα Ἀντώνιο νὰ παλεύει μὲ τὰ θηρία τῶν δαιμόνων. Μέσα στὸν ἀγῶνα τοῦ αὐτοῦ ζεῖ τὴν ἀπελπισία του καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία του. Ἡ καρδιά του γνωρίζει τὶ πόνο καὶ τὶ κόπο σήκωνε. Τὸ χειρότερο ἦταν πὼς ζοῦσε μία ἀπουσία τοῦ Θεοῦ, μία θεοεγκατάλειψη. Ὁλομόναχος μέσα στὸν τάφο νὰ παλεύει καὶ νὰ μὴν παίρνει μία πληροφορία τῆς παρουσίας Του. Τὶ τραγικότητα! Κι ὅμως, ὁ Κύριος ἐμφανίστηκε, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν δοκίμασε μ' αὐτὴν

τὴν ἐρημία τοῦ ἑαυτοῦ του.

Σ' ὅλους μας ἀνθρώπινα ἔρχεται αὐτὸ τὸ παράπονο καὶ ἡ αἴσθησις τῆς θεοεγκατάλειψης, ὅταν περνοῦμε τὶς δύσκολές μας ὥρες. Στεναχώριες, ἀρρώστιες, ἀποτυχίες, προβλήματα, διάφοροι πειρασμοὶ ἔρχονται νὰ καταβάλουν τὴν ψυχὴ μας καὶ νὰ μᾶς φθάσουν στὰ ὅρια τῆς ἀπέλπισίας καὶ τῆς μοναξιάς. Καὶ τότε γονατίζουμε καὶ παρακαλοῦμε τὸν Θεὸ νὰ βοηθήσει. Καὶ δὲν παίρνουμε ἀπάντησις. Ποῦ εἶναι, γιατί δὲν ἀπαντᾷ; Νιώθουμε μία ἐγκατάλειψη καὶ τὴ φωνὴ τοῦ διαβόλου νὰ μᾶς ψιθυρίζει μὲ μία ἐπίπλαστη αὐτοδυναμία «ποῦ εἶναι ὁ Θεός σου;» δὲν ξέρουμε ποῦ

νὰ πιαστοῦμε καὶ πῶς νὰ πάρουμε κουράγιο. Ἡ ἀπελπισία δουλεύει ὑποῦλα. Καὶ ψάχνουμε γιὰ ἀνθρώπινη στήριξη καὶ δύναμη. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν βροῦμε, ὅταν ὅλοι εἶναι χωμένοι στὸ καθούκι τους καὶ στὴν ἀσφάλεια τοῦ ἑαυτοῦ τους; Καὶ νιώθουμε πῶς κατεβαίνουμε στὸν Ἄδη, σὲ μία ἀπόγνωση ἀπρόσμενη. Καὶ ὅσο σκεφτόμαστε τόσο καὶ πιὸ πολὺ βυθιζόμαστε. Ἄραγε γιὰτὶ τὸ ἐπιτρέπει ὁ Θεός; Γιατὶ λείπει τὴν ὥρα ποῦ Τὸν ἐπικαλούμαστε; Γιατὶ δὲν ἀκούει τὸ παιδί Του ποῦ κραυγάζει ἀπεγνωσμένα;

Εἶναι ἀλήθεια πῶς μὲ μία πρώτη ἀνάγνωση μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς πρόκειται γιὰ μία ἐγκατάλειψη Θεοῦ. Ἀλλὰ μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε αὐτὸ γιὰ τὸν Θεὸ ποῦ τὰ πάντα μιλοῦν γιὰ τὴν ἀγάπη Του; Εἶναι Πατέρας, εἶναι ὁ δάσκαλος καὶ γιὰ κάποιο λόγο συμπεριφέρεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν τακτική Του μπορούμε νὰ βροῦμε τὴν σοφία Του καὶ τὸν σκοπὸ Του.

Πολλὲς φορὲς θὰ δεῖς μέσα σ' ἓνα σπίτι τὸν πατέρα ἢ τὴν μάνα νὰ κρύβονται τεχνέντως καὶ τὸ παιδί, ὅταν ἀντιλαμβάνεται ὅτι λείπουν, ἀρχίζει νὰ τοὺς φωνάζει καὶ νὰ τοὺς ἀναζητᾷ. Καὶ ὅταν δὲν ἀπαντοῦν, «ἡ ἀγωνία τῆς μοναξιάς τοῦ παιδιοῦ κορυφώνεται μὲ ἐναγώνιες κραυγὲς καὶ κλάματα. Τότε ἐμφανίζονται ἀποτόμως μπροστὰ του καὶ τὸ παιδί πέφτει στὴν ἀγκαλιά τους καὶ μὲ τρυφερότητα ἀγκαλιάζονται σὲ μία χαρὰ καὶ κοινωνία γλυκύτατης ἀγάπης. Οἱ γονεῖς ἀνανέωσαν γιὰ μία ἄλλη φορὰ τὴν ἀγάπη τους μὲ τὸ παιδί τους καὶ ἀναθέρμαναν τὴ σχέση τους, ἔστω καὶ μ' αὐτὸ τὸ δύσκολο παιχνίδι. Ὅλα αὐτὸ τὸ σκηνικὸ μιλᾷ γιὰ τὸν πνευματικὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐνεργεῖ ὁ Θεός.» Ἐκεῖ τὸν σκοπὸ Του, νὰ χτίσει τὴν ἀγάπη Του μὲ τὰ παιδιὰ Του πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ μεγάλη.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐπιμένει στὴν προσευχὴ περιμένοντας τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ δυναμώνει στὴν πίστη του, ἀλλὰ καὶ δείχνει τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνη του στὸν Θεό. Ἐκεῖ φαίνεται ἡ πίστη του, στὴν ἐπιμονὴ καὶ στὴν καρτερικὴ ἀναμονή.

Τὰ γνήσια παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ξέρουν τὸν πατέρα τους καὶ δὲν ἀπελπίζονται. Ἡ προσευχὴ γι' αὐτοὺς εἶναι μία πάλη μὲ τὸν Θεό. Ἔτσι ἔλεγε ὁ Χριστός «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καὶ βιασताὶ ἀρπάξουσιν αὐτήν». Εἶναι μία εἰκόνα τῆς ἐποχῆς ποῦ οἱ τελῶναι ὁρμοῦσαν στὰ σπίτια καὶ ἔπαιρναν τὸν φόρο μὲ τὴν βία. Ἔτσι, μὲ μία ἄλλη βία μεγάλου πόθου καὶ ἀγάπης ὁ Χριστιανὸς παλεύει τὸν Θεὸ καὶ ζητᾷ τὴν εὐλογία Του. Αὐτὴ ἡ βία

καὶ ἡ πάλῃ ἀποδεικνύουν τὴ γνησιότητα τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰακώβ τὸ βράδυ ποὺ προσευχόταν ἐναγώνια στὸν Θεό, τὸν ἐπισκέφθηκε ἄγγελος Κυρίου καὶ βρέθηκαν σὲ μία πάλῃ. Ὁ Ἰακώβ ὁλόκληρη νύχτα τὸν πάλευε καὶ τὸν νικούσε παρακαλώντας τον νὰ τὸν εὐλογήσει. Ἦταν μία πάλῃ προσευχῆς γιὰ νὰ νικήσει τὴν ἐπομένη ἡμέρα τὸ μίσος τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ νὰ δώσει χαρὰ στὸν πατέρα του. Καὶ ἦταν τόσο ἐναγώνιος γι' αὐτὸ καὶ ἔβαζε τὶς δυνάμεις του γιὰ νὰ νικήσει. Πράγματι, ὅταν ἦρθε τὸ πρωὶ δὲν ἄφηνε τὸν Ἄγγελο νὰ φύγει μέχρι νὰ τοῦ ὑποσχεθεῖ τὴν εὐλογία. Πρᾶγμα ποὺ ἔγινε. Στὶς δύσκολες τὶς ὥρες μαθαίνει ὁ ἄνθρωπος νὰ παλεῦει στὴν προσευχὴ τὸν Θεό. Ἄν ὁ Κύριος μὲ τὴν πρώτη λέξη τὰ ἔδινε ὅλα, πῶς θὰ νιώθαμε τὴν χαρὰ τῆς παρουσίας Του; Δὲν θὰ ἔμοιαζε μὲ πατέρα ποὺ παλεῦει μὲ τὰ παιδιά του καὶ ἔτσι ἀγαπιοῦνται πὺλ πολὺ, ἀλλὰ θὰ ἔμοιαζε μὲ ἓναν ὑπάλληλο ποὺ στέκεται δουρικὰ νὰ ὑπηρετεῖ καὶ νὰ μὴν ἀγαπιέται. Αὐτὴ ἡ φαινομενικὴ θεοεγκατάλειψη ἐνεργοποιεῖ τὴν πάλῃ καὶ τὴν ἀγία βία τοῦ Θεοῦ καὶ χτίζει τὴν ἀγάπῃ. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ οἱ δύο μαθητὲς πρὸς Ἑμμαούς, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ πολλὴ ὥρα γεύτηκαν τὴν παρηγορία τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ, ποὺ τοὺς ἄνοιγε τὶς καρδιὰς καὶ τὶς κατέκαιγε μὲ τὴν χάρι Του. Ὅταν ὁ Κύριος προσποιήθηκε ὅτι θέλει νὰ φύγει, τότε αὐτοὶ «παρεβιάσαντο Αὐτὸν λέγοντες, μείνον μεθ' ἡμῶν...» Μὲ βία, μὲ τὸ ζόρι Τὸν κράτησαν νὰ μείνει μαζί τους. Αὐτὴ ἡ βία τῆς προσευχῆς τῶν «μείνε μαζί μας Κύριε», τοὺς ἀξίωσε νὰ κοινωνήσουν τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ κατοπιν νὰ Τὸν νιώσουν καὶ νὰ Τὸν δοῦν ἀναστημένο. Καὶ βέβαια αὐτὴ ἡ βία φέρνει τὴν οὐράνια θεωρία τοῦ Χριστοῦ μέσα μας. Ξέρει ὁ Θεὸς γιατί κρύβεται ὥρες-ὥρες ἀπὸ τὴν ζωὴ μας. Γιατὶ Τὸν χάσαμε ἀπὸ τὴν ἀμέλεια καὶ τὴν παγωνιά τῆς καθημερινότητος καὶ τὸν σκορπισμὸ τοῦ νοῦ ἀπὸ τὶς πολλὰς ἀσχολίες μας. Καὶ ἔτσι Τὸν ξαναβρίσκουμε καὶ Τὸν ἀγαποῦμε.

Ἐξάλλου ἡ ἀπελπισία τῆς φαινομενικῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖ καὶ μία βαθεῖα ταπείνωσι στὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἀποβάλλει κάθε ἐγωῖσμὸ καὶ γήινη προσκόλλησι. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς μίλησε γιὰ τὴν προσευχὴ μὲ δύο παραβολὰς καὶ τὴν ἔδωσε μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν ταπείνωσι. Μία χήρα παρακαλεῖ τὸν δικαστὴ νὰ τῆς δώσει τὸ δίκιο τῆς καὶ πάει καὶ ἔρχεται καὶ ἐπιμένει παρόλο ποὺ τὴν διώχνει σκληρά. Καὶ κάποτε δικαιώνεται. Καὶ ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ ὅταν τοῦ ἦρθε φιλοξενία καὶ δὲν εἶχε ψωμί,

πῆγε βράδυ μεσάνυχτα καὶ ξεδιάντροπα ζήτησε ἀπὸ τὸν γείτονα. Καὶ τοῦ ἔδωσε. Αὐτὴ ἡ ἀγία ἀναίδεια ἀπέναντι στὸν Θεὸ μὲ τὸ νὰ προσευχόμαστε σ' Αὐτὸν καὶ νὰ τ' ἀφήνουμε ὅλα σ' Αὐτὸν, δείχνει τὴν μεγάλη πίστη καὶ τὴν ἀγάπη. Θέλει νὰ ἔχεις βαθεῖα ταπείνωση, ὅσο κι ἂν σ' ἀπογοπεύει ὁ Θεὸς μὲ τὴν ἀπουσία Του, ἐσὺ νὰ ἐπιμένεις. Κι αὐτὸ τὸ μάθημα, τὴν ταπείνωση στὴν προσευχὴ καὶ τὴν πίστη μόνο μὲ τέτοιο «κρυφτούλι» τοῦ Θεοῦ μπορούμε νὰ τὸ μάθουμε.

Τέλος, αὐτὴ ἡ θεοεγκατάλειψη μᾶς μαθαίνει τὴν γλυκύτητα τῆς προσευχῆς. Κι ἂν ἀνοίξουμε ἓνα μυροδοχεῖο γεμίζουμε μὲ τὴν εὐωδία του καὶ τὴν κουβαλοῦμε πάνω μας. Ἡ ἀδιάλειπτη προσευχὴ πλάθει τὸν ὁμορφο τόπο τῆς καρδιάς μὲ μία εἰρήνη καὶ γαλήνη καὶ γίνεται ἡ προσευχή, ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, πόθος στὸν Θεό, ἀγάπη ἀνεκκλάλητος, φαγητὸ οὐράνιο ποὺ χορταίνει τὴν ψυχὴ.

«Εὐχή, γαλήνη ψυχῆς... Πόθος ἐστὶ πρὸς Θεόν, ἀγάπη ἀνεκκλάλητος, πλοῦτος ἀναφαίρετος, σίπσις οὐράνια κορεννύουσα τὴν ψυχὴν». Ἡ φαινομενικὴ ἀπουσία τοῦ Θεοῦ δίνει αὐτὸν τὸν καρπὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ ὁ Θεὸς κάνει ὅπως καὶ οἱ γονεῖς ποὺ στεροῦν κάποια πράγματα ἀπὸ τὰ παιδιά τους γιὰ νὰ ἀγωνιστοῦν καὶ νὰ χαροῦν τὴν κατάκτησή τους μὲ τὸν ἀγῶνα τους. Ποτέ, ὅταν ὅλα δίνονται εὐκόλα, δὲν ἔχουν τὴν χαρά τους. Εἶναι χαρὰ τῆς δημιουργίας. Θέλει κόπο καὶ πόνο γιὰ νὰ χτίσεις τὴν ἀγάπη μὲ τὸν Θεό.

Συνήθως κινούμαστε μὲ ἓναν κρυμμένο ἐγωισμό, ἀπέχοντας ἀπὸ τὴν προσευχὴ θεωρώντας τὸν ἑαυτὸ μας ἁμαρτωλὸ καὶ ἀνάξιο. Πέρα τοῦ ὅτι εἶναι μία ἀπελπισία τοῦ ἑαυτοῦ μας, εἶναι ἓνα πρόσχημα καὶ μία παγίδα γιὰ νὰ μὴν πλησιάσουμε ποτέ τὸν Θεὸ καὶ νὰ μὴ χαροῦμε τὴν εὐλογία τῆς παρουσίας Του.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς παλεύει μαζί μας, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀνανήψουμε καὶ νὰ Τὸν ἀποζητήσουμε καὶ νὰ χαροῦμε τὴν παρουσία Του. Ὅπως ἔλεγε ὁ Γέροντας Σωφρόνιος, ἂν δὲν κατεβούμε στὸν Ἄδην, δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ γνωρίσουμε τὸν Θεό.

Καὶ ἔβλεπα τὸν ἑαυτό μου καὶ ἀναλογιζόμουν πόσες φορὲς δὲν ἔπεσα σὲ μία ἀθυμία καὶ ἀπόγνωση καὶ νόμιζα πῶς μὲ ἐγκατέλειπε ὁ Θεός. Τώρα κατάλαβα πῶς ἐπίτηδες τὸ ἔκανε ὁ Κύριος γιὰ νὰ μὲ μάθει νὰ παλεύω μαζί Του, γιὰ νὰ μεγαλώσει καὶ νὰ ἐκφραστεῖ

ἡ πίστι μου σ' Αὐτόν. Ἐξάλλου ἡ πάλη εἶναι ἓνα ἀγκάλιασμα, μία συνεχὴς περίπτυξη χωρὶς νὰ ἀφήνεις τὸν ἄλλον μέχρι νὰ τὸν νικήσεις. Αὐτὴ ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα με φέρνει πρόσωπο με πρόσωπο, καρδιὰ με καρδιά, χέρια με χέρια μ' Αὐτόν. Εἶναι ἡ πάλη τῶν χειρῶν μου ποὺ σπκώνονται ἱκετευτικὰ στὸν Θεὸ καὶ Τὸν ἀρπάζουν καὶ μπαίνουν σπὴν ἀγκαλιὰ Του καὶ γλυκαίνομαι ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του.

Βλ. "Τὸ Σαρανταλείτουργο τοῦ λόγου" Ἀρχιμανδρίτου Σεβαστιανοῦ Τοπάλη

Το καθήκον τῆς συγγνώμης

Αγ. Τύχωνος τοῦ Ζαντόνοσκ

Συμβαίνει πολλές φορές μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὁ ἓνας νὰ προσβάλλῃ τὸν ἄλλον. Οἱ προσβολὲς ὑποκινοῦνται εἴτε ἀπὸ τὰ δόλια τεχνάσματα καὶ τὴς πονηριᾶς τοῦ διαβόλου, ποὺ δὲν ἀνέχεται τὴν ἀγάπην μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, εἴτε ἀπὸ τὴς ἀδυναμίας καὶ τὴς ἀπροσεξίας τὴς δικῆς μας. Γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ λοιπὸν καὶ γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη, χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἡ συμφιλίωσις.

Πολλοὶ θυμῶνουν καὶ προσβάλλουν τὸν πλησίον τους, καὶ δὲν ἀνησυχοῦν καθόλου γι' αὐτό. Μάλιστα, σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε, πηγαίνουν στὴν ἐκκλησίαν καὶ προσεύχονται. Πόσο ἐπικίνδυνον εἶναι ἡ κατάστασις αὐτή! Διότι ὅποιος ἀμαρτήσῃ ἢ προσβάλλῃ τὸν πλησίον του εἶναι σὰν νὰ προσβάλλῃ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν. Γι' αὐτό, ὅποιος θέλει νὰ συμφιλιωθῇ καὶ νὰ ἔχῃ εἰρήνην μὲ τὸν Θεόν, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ συμφιλιωθῇ καὶ μὲ τὸν πλησίον του. Ἀλλιῶς ἡ προσευχὴ του καὶ ὁ ἐκκλησιασμός του θὰ εἶναι μάταια καὶ ἄσκοπα.

«Εάν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου», παραγγέλλει ὁ Κύριος, «ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον κακεῖ μνησθῆς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὑπάγε πρῶτον διαλλάγῃ θιπῶ ἀδελφῷ σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου» (Ματθ. ε': 23-24).

Εἶδες, Χριστιανέ μου, πόσο ἀπαραίτητον εἶναι ἡ συμφιλίωσις μὲ τὸν πλησίον μας; Ὁ Θεὸς δὲν δέχεται οὔτε τὴς προσευχὰς μας οὔτε τὴν μετάνοιαν μας οὔτε ὅτιδήποτε ἄλλο, ἂν δὲν ἀγαπηθοῦμε μὲ τὸν ἀδελφόν μας. Τόσο πολὺ ἐκτιμᾷ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εἰρήνην ποὺ βασιλεύει στοὺς Χριστιανοὺς.

Πρόσεχε λοιπόν. Ἄν τύχῃ καὶ προσβάλῃς κάποιον, μὴν ἀδιαφορήσῃς. Τρέξε χωρὶς χρονοτριβὴ νὰ συμφιλιωθῇς μαζί του, γιὰ νὰ μὴν πέσῃς στὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Κυρίου.

Μὲ λόγο τὸν προσέβαλες; Μὲ λόγο νὰ συμφιλιωθῇς. Ταπεινώσου καὶ ζήτησέ του συγχώρησι.

Μὲ πράξεις τὸν προσέβαλες; Ἐμπρακτα νὰ συμφιλιωθῇς μαζί του· γιατί ὁ θάνατος περπατεῖ ἀόρατα ἀπὸ πίσω μας καὶ ξαφνικὰ θὰ μᾶς ἀρπάξῃ. Τὶ θὰ γίνῃ λοιπόν, ὅταν πεθάνουμε καὶ παρουσιασθοῦμε μπροστὰ στὸν Χριστόν, ἐνῶ μέσα μας ὑπάρχει ἡ διχόνοια καὶ ἡ ἐχθρότης; Ὅ,τι ὅμως σ' αὐτὴ τῇ γῇ εἶναι συγχωρημένο καὶ διορθωμένο, δὲν θὰ φανερωθῇ ἐκεῖ.

Συμφιλιώσου λοιπόν, ἀγαπητέ μου, μὲ τὸν ἐχθρό σου, ὅσο βαδίζεις ἀκόμη ἐπάνω στὸν δρόμο τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ὅπως τὰ κατὰφερες νὰ τὸν προσβάλῃς, ἔτσι νὰ τὰ καταφέρῃς καὶ νὰ συμφιλιωθῇς μαζί του. Μὴν ἀναβάλλῃς αὐτὴ τὴν σοβαρὴ ὑπόθεσι γιὰ αὔριο. Δὲν ξέρεις, ἂν θ' ἀξιωθῇς νὰ ξυπνήσῃς. Ὁ Θεὸς μᾶς ὑποσχέθηκε βέβαια τὸ ἔλεός Του, ὅταν μετανοήσουμε· δὲν μᾶς ὑποσχέθηκε ὅμως ὅτι θὰ μᾶς χαρίσῃ καὶ τὴν αὐγὴ τῆς καινούργιας μέρας. Πείσε τὸν ἑαυτό σου, γκρέμισε τὰ εἰδῶλα τοῦ ἐγωισμοῦ ἀπὸ τὴν καρδιά σου, σκύψε μὲ ταπεινῶσι μπροστὰ στὸν ἀδελφό σου, βάλε του μετάνοια. Ζήτησέ του συγχώρησι ὅχι μόνο μὲ τὰ χεῖλη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν καρδιά. Μετανόησε, λυπήσου, φίλησέ τον εἰλικρινά καὶ ὅχι μὲ ὑποκρισία.

-Ἐγὼ νὰ ζητήσω συγχώρησι ἀπ' αὐτόν, ἴσως πῆς, ἐγὼ εἶμαι ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, ἐνῶ αὐτὸς ἔχει ταπεινὴ καταγωγή.

Καὶ ὅμως! Ἄνθρωπος εἶναι κι' αὐτός, ἄνθρωπος καὶ σύ. Ἐμπρὸς στὸν δίκαιο Κριτὴ καὶ ὁ ἀριστοκράτης καὶ ὁ ἄσημος εἶναι ἴσοι. Ὁ Θεὸς ἀπαγορεύει τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐχθρότητα καὶ στοὺς δύο. Στὸ δικαστήριό ἐκεῖνο θὰ σταθοῦν ὅμοια καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ εὐγενὴς καὶ ὁ ἄσημος.

Εἶσαι εὐγενής, λές. Ρίξε λοιπόν ἓνα βλέμμα στοὺς τάφους τῶν προγόνων σου καὶ ἐκεῖ θὰ δῇς τὴν εὐγενικὴ σου καταγωγή!...

-Αὐτός μὲ τὸν ὁποῖο φιλονείκησα, ἰσχυρίζεσαι, ἔχει κακότητα.

Μὰ δὲν εἶναι δική σου δουλειά νὰ τὸν κρίνῃς, γιατί ἐσὺ δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίζῃς ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο σὰς εἶναι καλύτερος. Ὁ Θεὸς γνωρίζει, ὁ ὁποῖος κρίνει ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ μας κατάστασι καὶ ὅχι ἐξωτερικά. «Κύριος ἐξετάζει τὸν δίκαιον καὶ τὸν ἀσεβῆ» (Ψαλμ. ι' 5).

Οὔτε ξέρεις ἀκόμα τὰ τέλη σου, πῶς θὰ πεθάνῃς ἐσὺ καὶ πῶς

ἐκεῖνος. Πολλοὶ ἀρχίζουν τὴν ζωὴ τους ἐνάρητα, ἀλλὰ τελειώνουν ἀμαρτωλά. Ἄλλοι πάλι ἀρχίζουν ἄσκημα, ἀλλὰ τελειώνουν ἅγια. Τὸ καλὸ τέλος, αὐτὸ εἶναι ποὺ τὰ διορθώνει ὅλα.

-Μὰ αὐτὸς δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ, ἴσως πείς, κι ἂν ἀκόμα ἐγὼ τοῦ ζητήσω συγχώρησι.

Ὅχι! Ἡ ταπείνωση ἔχει τεράστια δύναμι, ὥστε λυγίζει καὶ μαλακώνει καὶ τὶς πιὸ σκληρὲς καρδιές. Ὁ Θεός, ποὺ ἀγαπᾷ τὴν ταπείνωση, θὰ συνεργήσῃ. Ταπεινώσου ἐσὺ στὸν ἀδελφὸ σου, καὶ θὰ δῇς τὴν δύναμι τῆς ταπεινώσεως. Αὐτὸς τότε ὁπωσδήποτε θὰ σὲ ἀγκαλιάσῃ μὲ ἀγάπη καὶ χαρά, καὶ θὰ σοῦ δώσῃ τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἀγάπης. Ἐὰν τυχὸν δὲν συμβῇ αὐτὸ ποὺ προσδοκοῦμε, τότε εὐθύνεται ἐκεῖνος καὶ εἶναι ἄξιος τῆς τύχης του.

-Αὐτός, συνεχίζεις, θὰ ὑπερηφανευθῇ μὲ τὴ δική μου ταπείνωση.

Ὅχι! Δὲν εἶναι ἀλήθεια, διότι βλέποντας τὴν δική σου ταπείνωση θὰ ταπεινωθῇ κι' ἐκεῖνος. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπερηφανευθῇ, ἡ ὑπερηφάνειά του αὐτὴ θὰ τὸν ταπεινώσῃ. Ὅπως λέει ὁ Κύριος, «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται» (Λουκ. 14'11). Ἄφησε ὅμως ὅλες τὶς δικαιολογίες κατὰ μέρος. Αὐτὸς ἂς κάνῃ ὅ,τι θέλει, ἐσὺ πρᾶξε ὅ,τι ὠφελεῖ τὴν ψυχὴ σου καὶ ὅ,τι προστάζει ὁ Κύριός σου.

* * *

Ἐὰν κάποιος σὲ προσέβαλε, πρέπει νὰ τὸν συγχωρήσῃς, ἂν θέλῃς νὰ συγχωρηθῇς καὶ σὺ ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ θὰ προσεύχεσαι: «Πάτερ... ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὥς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» (Ματθ. 5' 12).

Βλέπεις, Χριστιανέ μου, πόσο φοβερὸ πρᾶγμα εἶναι νὰ μὴ συγχωρῇς τὰ παραπτώματα τοῦ πλησίον; «Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν» (Ματθ. 5' 14-15), λέει ὁ Κύριος. Συγχωρεῖς ἐσὺ τὰ σφάλματα τοῦ συνανθρώπου σου; Σὲ συγχωρεῖ τότε κι' ἐσένα ὁ Θεός.

Μπορεῖ ὁ συνάνθρωπός σου νὰ ἔσφαλῃ ἀπέναντί σου, ἐσὺ ὅμως ἀμαρτίες καὶ ἀμαρτάνεις συνεχῶς ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος εἶναι χρεώστης σου, ἀλλὰ σὺ εἶσαι χρεώστης τοῦ Θεοῦ. Ὅταν συγχωρήσῃς τὸν πλησίον σου, τότε θὰ προσεύχεσαι εἰλικρινὰ

καὶ ὄχι ὑποκριτικὰ λέγοντας τό «Πάτερ ἡμῶν». Ὅταν δὲν τὸν συγχωρήσης ἀπὸ τὴν καρδιά σου, τότε ἡ προσευχή σου ὄχι μόνο δὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ μεταβάλλεται σὲ ἁμαρτία.

Βλέπεις ποῦ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἔχθρα; Διῶξε λοιπὸν τὴν ὀργή, συγχώρησε τὸν πλησίον σου καὶ ἔλα νὰ ἀπαγγείλῃς εἰλικρινὰ καὶ ἄξια: «Πάτερ... ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Τότε θὰ σοῦ δοθῇ ἡ ἄφεσις. Γιατὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀψευδής. Ὁ,τι λέει, αὐτὸ καὶ εἶναι· ὅ,τι ὑπόσχεται, ἐκπληρώνεται· καὶ ὅ,τι ἀπειλεῖ, πραγματοποιεῖται, ἂν δὲν μετανοήσουμε.

Ὅπως φερόμεθα πρὸς τὸν πλησίον μας, ἔτσι φέρεται καὶ ὁ Θεὸς πρὸς ἡμᾶς. Ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο, ἄνθρωπε, ἐξαρτᾶται ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν σου. Στὰ χέρια σου κρέμεται ἡ σωτηρία ἡ ἡ καταστροφή σου. Καὶ ξέρεις μόνος σου πολὺ καλὰ ὅτι χωρὶς ἄφεσι δὲν ὑπάρχει δικαίωσις, δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Τὶ φοβερό!

Δὲν συγχωρεῖς τὸν συνάνθρωπό σου, πού, ὅπως λές, τόλμησε, αὐτὸς ὁ ἀσήμαντος, νὰ προσβάλλῃ ἐσένα, τὸν σπουδαῖο! Ἀλλ' ὁ Θεός, πὺ προσβάλλεις ἐσὺ μὲ ἀτέλειωτες καθημερινὲς ἁμαρτίες, εἶναι ἀπερίγραπτα μέγας καὶ ἄπειρος. Πόσες εἶναι λοιπὸν οἱ ἁμαρτίες οἱ δικές σου ἀπέναντι στὸν Θεὸν καὶ πόσες οἱ ἁμαρτίες τοῦ πλησίον σου, μὲ τίς ὁποῖες σὲ προσέβαλε; Οἱ ἁμαρτίες τοῦ πλησίον σου μοιάζουν μ' ἓνα καπικὶ ἐμπρὸς στὶς χιλιάδες λίρες πὺ χρεωστεῖς ἐσὺ στὸν Θεόν. Ὅμοιάζουν μ' ἓνα δηνάριο ἐμπρὸς στὰ μύρια τάλαντα πὺ ὀφείλεις ἐσὺ στὸν Κύριον.

Πῶς λοιπὸν περιμένεις νὰ λάβῃς συγχώρησι γιὰ τὰ μεγάλα καὶ σοβαρά σου ἁμαρτήματα, χωρὶς νὰ συγχωρήσης τὴν μικρή, τὴν ἐλάχιστη, τὴν ἀναξία λόγου ἁμαρτία τοῦ ἀδελφοῦ σου;

-Ἐγώ, λές, δὲν τοῦ ἔφταιξα σὲ τίποτα, κι' αὐτὸς χωρὶς καμμία αἰτία μὲ προσέβαλε.

Ναί, ἀλλὰ καὶ ὁ Θεός, πὺ τόσο Τὸν πικραίνουμε, σὲ τί μᾶς ἔφταιξε; «Εὐθὺς Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν αὐτῷ» (Ψαλμ. 91, 16). Ἀμαρτάνουμε ἀσυλλόγιστα καὶ ἀδιάντροπα. Τὸν προσβάλλουμε. Καὶ Ἐκεῖνος, μόλις μετανοήσουμε, μᾶς στέλνει ἀμέσως τὸ ἔλεός Του.

Ἄν λοιπὸν ἐπιθυμῇς νὰ συγχωρηθῇς ἀπὸ τὸν Κύριον, συγχώρησε καὶ σὺ αὐτὸν πὺ ἔσφαλε ἀπέναντί σου.

Λές ὅτι δὲν τοῦ ἔφταιξες· ἴσως ὅμως καὶ νὰ τοῦ ἔχεις φταίξει

κάπου, γιατί είναι αδύνατον όσοι ζούν μέσα στην ίδια κοινωνία να μη συγκρουσθούν κάποτε μεταξύ τους.

-Εγὼ τοῦ ἔκανα καλὸ, λές, κι' αὐτὸς μοῦ ἀνταπέδωσε κακὸ.

Βέβαια εἶναι δύσκολο νὰ ὑπομείνης τὸ κακὸ ποὺ σοῦ κάνει αὐτὸς ποὺ εὐεργέτησες. Ἀλλὰ ποιὸς περισσότερο ἀπὸ τὸν Θεὸν μᾶς ἔχει εὐεργετήσει τὴν ζωὴ μας; Ἐν τούτοις! Ἀδιαφοροῦμε στίς εὐεργεσίες Του καὶ σὰν παράφρονες ἀμαρτάνουμε.

Ἐχοντας λοιπὸν ὑπόψιν σου ὅλα αὐτά, σκέπασε τὸ πρόσωπό σου καὶ φώναξε ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου:

-Ἡμαρτον, Κύριε, ἐλέησόν με! Συγχωρῶ τὸν ἀδελφό μου. Συγχώρησε καὶ Σὺ ἐμένα, τὸν ἀνάξιο δοῦλο σου, ποὺ ἀμάρτησα σ' Ἐσένα, τὸν πλάστη καὶ εὐεργέτη μου.

Μὴν πῆς, Χριστιανέ μου, ὅτι ἐσὺ ἔδειξες μεγάλη ὑπομονὴ στὸν ἐχθρό σου. Ἐνθυμήσου πόσες φορές ἀπὸ τὰ νειῶτα σου ἀμαρτίσες στὸν Θεὸν καὶ πόσο σὲ ὑπέμεινε ὁ Κύριος. Τὶ θὰ γίνονταν μ' ἐσένα, ἂν Ἐκεῖνος σὲ ἀντιμετώπιζε ὅπως σοῦ ἄξιζε; Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχες κατεβῇ στὸν ἅδην.

Λές ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος ἀδύνατος καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φερθῆς ἔτσι εὐσπλαχνικά, ὅπως ὁ Θεός. Ὁχι δὲν μπορεῖς, ἀλλὰ δὲν θέλεις. Νὰ περπατήσης βέβαια ἐπάνω στὴν θάλασσα δὲν μπορεῖς, ὅχι ὅμως καὶ νὰ συγχωρήσης.

Ἐνθυμήσου τί διατάζει ὁ Ἀπόστολος στοὺς Χριστιανούς: «Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ ὡς τέκνα ἀγαπητά» (Ἐφεσ. ε'1).

Συγχώρησέ τον ἐσύ, καί, ἂν αὐτὸς δὲν διορθωθῇ, θὰ λάβῃ κατὰ τὰ ἔργα του.

-Μέ προσέβαλε πολὺ βαριά, λές.

Καὶ ὅμως! Ἡ προσβολὴ σου δὲν εἶναι σκληρότερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Σωτῆρος σου. Ἐκεῖνον Τὸν χλεύαζαν, Τὸν ἐβλάσφημοῦσαν, Τὸν ἔφτυναν, Τὸν ἐρράπιζαν, Τὸν χτυποῦσαν, Τοῦ φόρεσαν ἀκάνθινο στέφανο, Τὸν ἐσταύρωσαν. Ποιόν; Τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Κύριον τῆς δόξης! Τὶ εἶσαι σὺ ἐμπρὸς σ' αὐτὸ τὸ ἱερὸ καὶ ὑψηλὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, καὶ τί εἶναι ἡ δική σου προσβολὴ ἐμπρὸς τὴν δική Του; Ἕνα τίποτα.

Καὶ ἔπειτα ἐσένα δὲν σὲ φτύνουν στὸ πρόσωπο, δὲν σὲ χτυποῦν, δὲν σὲ στεφανώνουν μὲ ἀγκάθια. Ὁ Χριστὸς ὅμως τὰ ὑπέμεινε ὅλα. Χάριν ποίου; Γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα, τοὺς ἀναξίους δούλους Του. Κοίτα σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη τῆς ὑπομονῆς, καὶ

ἀναμφίβολα θὰ συγχωρῆς κάθε προσβολὴ καὶ κάθε κακὸ ποὺ θὰ σοῦ κάνουν.

-Ὅταν ἐγώ, λές, θὰ συγχωρῶ, θ' ἀρχίσουν οἱ ἄλλοι νὰ μὲ κοροϊδεύουν.

Μάθε ὅτι τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς φιλόκοσμοις ἡ χριστιανικὴ ζωὴ καὶ ἡ διδαχὴ τοῦ Εὐαγγελίου φαίνεται σκάνδαλο καὶ μωρία, ἀλλὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι σοφία. Ἐσὺ κάνε ὅ,τι διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὅχι ὅ,τι ἀρέσει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου.

Ἄς γελοῦν οἱ ἄξιοι γέλωτος. Θὰ ἔρθῃ ὅμως καιρὸς ποὺ θὰ κλάψουν πικρά. Τότε ὅμως θὰ εἶναι ἀργά. Τότε θὰ τοὺς κατατρώγῃ ἡ ἴδια ἡ συνειδησίς τους.

Ἀγαπητέ μου Χριστιανέ! Τὸ θέμα εἶναι πολὺ σοβαρό. Ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ αἰωνία σωτηρία ἡ καταστροφή μας. Πρόκειται γιὰ τὴν συγχώρησι τῶν ἁμαρτιῶν μας. Τῶν ἁμαρτιῶν μας, γιὰ τὶς ὁποῖες στενάζουμε καθημερινά. Ἀλλὰ οἱ ἀναστεναγμοὶ αὐτοὶ καὶ τὰ δάκρυα θ' ἀποβοῦν ἄκαρπα, ἂν δὲν συγχωροῦμε τὰ παραπτώματα τοῦ πλησίον μας.

Ἐδῶ κρύβεται ὅλη ἡ κακότης, ἡ μικρότης καὶ ἡ φτώχεια τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς:

Θέλεις, ἀνθρώπε, νὰ ἐλεηθῇς ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλὰ σὺ ἀρνεῖσαι νὰ ἐλεήσης τὸν ὅμοιο συνάνθρωπό σου!

Θέλεις νὰ σοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὶς ἁμαρτίες σου, ἀλλὰ σὺ ἀρνεῖσαι νὰ συγχωρήσῃς τὰ πονηρὰ καὶ ἄδικα ἔργα, ποὺ τυχὸν διέπραξε ὁ συνάνθρωπός σου!

* * *

Ὁ Κύριός μας, Χριστιανοί, μᾶς ἔδωσε κι' ἄλλη ἐντολή: «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς» (Ματθ. ε'44).

Δὲν εἶναι ἀρκετὸ τοὺς Χριστιανοὺς ν' ἀγαποῦν μόνο ὅσους τοὺς δείχνουν ἀγάπη, διότι αὐτὸ κάνουν καὶ οἱ ἄπιστοι, ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ δὲν πιστεύουν στὸν Χριστόν. Τὶ λέει ὁ Κύριος; «Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσῃτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐκὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι; καὶ ἔὰν ἀσπάσῃσθε τοὺς φίλους ἡμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐκὶ καὶ

οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν;» (Ματθ. ε' 46-47).

Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ξεπερνοῦν στὴν ἀγάπην τοὺς ἀπίστους. Τὴν διαφορὰ τοὺς μ' αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τὴν τελειότητά τοὺς, ἔτσι θὰ τὴν δείχνουν.

Ὁ οὐράνιος Πατέρας μας «τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. ε' 45). Σὰν παιδιὰ Του λοιπὸν ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἅς Τὸν μιμούμαστε. «Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ ὡς τέκνα ἀγαπητά» (Ἐφεσ. ε' 1).

-Μοῦ εἶναι ἀδύνατον, ἴσως πῆς, ν' ἀγαπήσω ἐγὼ τοὺς ἐχθροὺς μου καὶ νὰ τοὺς κάνω καλὸ.

Ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκιο. Διότι πῶς ἦταν δυνατόν στὸν Δαβὶδ νὰ κλαίῃ γιὰ τοὺς φονευθέντες ἐχθροὺς του, τὸν Σαοὺλ καὶ τὸν Ἀβεσσαλώμ; Τὰ δάκρυά του δὲν εἶναι φανερὸ σημάδι τῆς ἀγάπης του πρὸς τοὺς ἐχθροὺς του; Πῶς ἦταν δυνατόν στὸν Ἅγιο Στέφανο νὰ προσεύχεται γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του ποὺ τὸν πετροβολοῦσαν; – «Κύριε, μὴ σπῆσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην»; (Πράξ. ζ' 60). Ἐφόσον ἦταν δυνατόν σὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους νὰ συγχωροῦν, εἶναι κατορθωτὸ καὶ σ' σένα. Διότι ἄνθρωποι ἦταν κ' ἐκεῖνοι, ὅπως καὶ σύ. Τὴν ἴδια ἀδυναμία ποὺ ἔχεις ἐσύ, εἶχαν κ' ἐκεῖνοι.

Τὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅταν πρωτοπηγαίνουν στὸ σχολεῖο, διδάσκονται στὴν ἀρχὴ τὴν ἄλφα-βῆτα· ἔπειτα σιγὰ-σιγὰ συλλαβίζουν τὶς λέξεις, καὶ στὸ τέλος μαθαίνουν νὰ διαβάζουν ἄνετα. Αὐτὸν τὸν δρόμο πρέπει ν' ἀκολουθοῦν καὶ οἱ Χριστιανοί. Πρῶτα νὰ διδαχθοῦν νὰ ἀνταποδίδουν καλὸ ἀντίκαλόν· ἔπειτα νὰ μὴν ἀνταποδίδουν τὸ κακὸ στὸ κακόν, τὴν πικρία στὴν πικρία, τὴν ἀδικία στὴν ἀδικία, οὔτε στὰ λόγια οὔτε στὰ ἔργα. Τέλος, ν' ἀγαποῦν τοὺς ἐχθροὺς τοὺς, νὰ εὐεργετοῦν ὅσους τοὺς μισοῦν καὶ νὰ ἀνταποδίδουν τὸ καλὸ ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

Νὰ ἡ κλίμαξ μὲ τὴν ὁποία οἱ Χριστιανοὶ φτάνουν στὴν τελειότητα – στὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐχθροὺς.

Ὁ οὐράνιος Βασιλεὺς μᾶς προτρέπει ὄχι μόνο νὰ συγχωροῦμε ὅσους μᾶς προσβάλλουν, ἀλλὰ καὶ ν' ἀγαποῦμε τοὺς ἐχθροὺς μας. Διαφορετικὰ μᾶς περιμένει ὁ αἰώνιος θάνατος. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς» (Ματθ. ζ' 21).

Βλ. "ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ" Ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου

ΘΕΟΤΟΚΟΦΙΛΙΚΑ

Ἡ θαυμαστὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῶν Χαιρετισμῶν ἢ Μυροβλήτισσας

Ἡ θαυματόβρυτη καὶ ἀποστολοχάρακτη εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία ὀνομάζεται τῶν «**Χαιρετισμῶν**», ἢ τοῦ «**Ἀκαθίστου**», ἢ «**Μυροβλήτισσα**», εἶναι ἡ ἀρχαιότερη εἰκόνα τῆς Θεοτόκου στὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἀποτελεῖ ξεχωριστὴ εὐλογία στὴ μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου, γνωστὴ ὡς τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Εἶναι ἀγιογραφημένη «**ἐκ κηρομαστίχης, ἔργον τοῦ Ἀποστόλου Λουκᾶ**», ἀπὸ τὶς ἐβδομήντα μικρότερες εἰκόνες, πού, κατὰ τὴν παράδοση, ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστὴς χάρισε στοὺς Χριστιανοὺς πρὸς τιμὴ τῆς Θεοτόκου καὶ δουλικὴ προσκύνηση. Ἀνῆκε στὸν Ἀλέξιο Γ' τὸν Κομνηνόν, «**ὅστις ἐδώρησατο αὐτὴν τῷ ὁσίῳ Διονυσίῳ**», τὸν κτίτορα τῆς ὁμώνυμης Μονῆς στὸ Ἅγιον Ὄρος, μαζὶ μὲ τὴν πλούσια ὑλικὴ χορηγία του, ὅταν τὸ 1375 ἐπισκέφθηκε τὴν Τραπεζούντα. Ὅταν ὁ Ὁσὶος ἐπέστρεψε στὴ Μονὴ του, ἔφερε μαζὶ του καὶ τὴν εἰκόνα τῶν «**Χαιρετισμῶν**». Εἶναι εἰκόνα μικρῶν διαστάσεων (0,27μ.×0,31μ.) καὶ μυροβλύζει. Βρίσκεται στὸ ἀριστερὸ παρεκκλήσι τοῦ Καθολικοῦ, («**τῷ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῇ μνήμῃ Αὐτῆς**»). Τὸ ἐμπρόσθιο μέρος εἶναι κεκαλυμμένο μὲ ἐπίχρυσο πλαίσιο, τὸ ὁποῖο κατασκευάσθηκε τὸ 1786, «**καὶ κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: "Δέσις δούλου τοῦ Θεοῦ Ἱερεμίου Ἀρχιερέως 1786 Μαΐου 20ῆ"**», τὸ δὲ πίσω μὲ ἀργυρὴ πλάκα, «**ἐφ' ἧς εἰσὶ τετυπωμένοι ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Γ' ὁ Κομνηνός, καθήμενος ἐπὶ θρόνου, καὶ ὁ ὁσὶος Διονύσιος ἐν ὀρθίᾳ στάσει**». Πάνω ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα γράφει:

«**Αὕτη ἡ εἰκὼν ἡ θαυματουργὸς ἐστὶ τὴν ὁποίαν ἐβάσταξε Σέργιος ὁ Πατριάρχης καὶ τὴν ὁποίαν ἀφίέρωσεν ὁ βασιλεὺς τῷ ἁγίῳ Διονυσίῳ· Καὶ διὰ δαπάνης τοῦ Ἁγίου Βελιγραδίου Ἱερεμίου καὶ διὰ χειρὸς Γεωργίου 1786**»

Ἡ εἰκόνα δὲ αὐτὴ λέγεται ὅτι εἶναι ἐκείνη, «ἣν κρατῶν ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἅγιος Σέργιος τῷ 626 περιήρχε το λιτανεύων ἀνὰ τὰ τείχη αὐτῆς καθ' ἣν ἐποχὴν, τοῦ αὐτοκράτορος Ἡρακλείου ἐκ στρατεύσαντος κατὰ τῶν Περσῶν, τριακοντακισχίλιοι ἄβαιοι, τὴν προφυλακὴν τοῦ Χαγάνου αὐτῶν ἀποτελοῦντες, προσέβαλον τὴν Κωνσταντινούπολιν· ἔτι δὲ ὅτι πρὸ αὐτῆς ἐψάλη ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος».

Τὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας στὴν εἰκόνα εἶναι «**σχεδὸν ἀφανές· ἐκ δὲ τῆς κηρομαστικής μέγα μέρος ἔχει ἀφαιρεθεῖ**», καὶ ὑπάρχει μόνο στὴ μέση κάποια ποσότητα ἀπὸ αὐτῆ.

Ἡ αποστολοχάρακτη εἰκόνα τῶν «**Χαιρετισμῶν**» ὀνομάζεται καὶ «**Μυροβλήτισσα**», διότι, κατὰ διαφόρους καιροὺς, ἀναβλύζει ἅγιο Μύρο. Λείψανα τοῦ ἁγίου Μύρου διακρίνονται καὶ σήμερα πάνω στὴν ἁγία Εἰκόνα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου εἶναι δυσδιάκριτα καὶ ἐξαιτίας τοῦ Μύρου, ποὺ κατὰ καιροὺς ἀνέβλυσε.

Ὁ Ρῶσος προσκυνητὴς καὶ περιηγητὴς τῶν Ἁγίων Τόπων Βασίλειος Βάροκν, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθηκε δύο φορές τὸ Ἅγιον Ὄρος (1724-1744), γιὰ τὴν εἰκόνα τῶν Χαιρετισμῶν γράφει:

«**Ἐκεῖ (στὴ μονὴ Διονυσίου) εὕρισκετο οὐχὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἥτις παραδόξως ἔβλυσε μύρον ἐξ ὅλης τῆς Περιγραφῆς αὐτῆς, ὥστε καὶ ὅλον τὸ ἀργυροῦν αὐτῆς ἔνδυμα ἐβράχην ἐκτοῦ μύρου**».

Στὸ παρεκκλήσι, ποὺ εἶναι θησαυρισμένη, τελεῖται καθημερινὰ Θεία Λειτουργία. Στὶς μεγάλες ἐορτὲς καὶ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς Της – Σάββατο τῆς Ε' ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν, τοῦ Ἀκαθίστου – μεταφέρεται στὸ Καθολικό, ὅπου τίθεται σὲ μεγαλοπρεπῆ καὶ λαμπροστόλιστο θρόνο.

Κάθε βράδυ, στις περιόδους που διαβάζεται Ἀπόδειπνο, συγκεντρώνονται οἱ ἀδελφοὶ στὸ παρεκκλήσι τῆς Παναγίας τῶν «**Χαιρετισμῶν**» ἔμπρὸς σ' αὐτὴ ὄρθιοι. Γ' αὐτὸ ὀνομάζεται καὶ Παναγία τοῦ «**Ακαθίστου**».

Ἡ σεπτὴ αὐτὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας ἔχει πραγματοποιήσει πολλὰ θαυμαστὰ πράγματα καὶ ἐπιτελεῖ, σ' ὅσους τὴν ἐπικαλοῦνται μὲ πίστη καὶ προσβλέπουν μὲ ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπο τῆς Παντοδύναμης Μητέρας τοῦ Κυρίου.

Ἡ Παναγία θεραπεύει τὸν διδάσκαλο Εὐγένιο Βούλγαρη.

Ὁ μεγάλος διδάσκαλος Εὐγένιος Βούλγαρης τὸ ἔτος 1753 δίδασκε στὴ Σχολὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἡ ὁποία τότε στεγαζόταν στὴ μονὴ Βατοπαιδίου. Τότε ἀσθένησε βαριά, διότι παρουσιάσθηκε σ' αὐτὸν ἓνα ἀπόστημα (καρκίνος), τὸ ὁποῖον τὸν βασάνιζε καὶ τὸν ἔφερε μέχρι τὸ χεῖλος τοῦ θανάτου. Οἱ πατέρες τῆς Μονῆς τὸν συμβούλεψαν νὰ μεταβεῖ στὴ μονὴ Διονυσίου, γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσει ὁ γιατρὸς μοναχὸς Νικηφόρος. Ἀναμφίβολα δὲ ἐδῶ θὰ ἀπέθνησκε. Ἡ κατάσταση τοῦ ἀποστήματος ὅλο καὶ χειροτέρευε. Ἔβλεπε, ὅτι χάνει τὴ ζωὴ. Γ' αὐτὸ προσέπεσε «**ἐνώπιον τῆς ἁγίας εἰκόνας τοῦ Σεργίου**», τῆς Παναγίας τῶν «**Χαιρετισμῶν**» καὶ ἔκανε παράκληση. «**Γονυπετὴς δ' οὕτω καὶ κλαίων, αἰσθάνεται αἴφνης τὸν ἄτεγκτον ἐκεῖνον βουβῶνα** (τὸ μέρος τοῦ σώματος κάτω τῆς μασχάλης) **μαλακυνόμενον, τοὺς ὀξεῖς πόνους πραΰνομένους, τὴν Παντάνασσαν σθενύσασαν τὰ δάκρμά του. Τὸ ἔλκος ἐκεῖνο αὐτομάτως διαρραγὲν κατέβρεξε πύω καὶ ἐνδύματα καὶ δάπεδον**». Ἀμέσως ἄκουσε ἡ Παναγία τὸν στεναγμὸ τῆς καρδίας του καὶ τὸν θεράπευσε. Τότε ὁ Εὐγένιος Βούλγαρης, γιὰ νὰ ἐκδηλώσει τὰ αἰσθήματα τῆς εὐγνωμοσύνης του καὶ τῶν εὐχαριστιῶν του στὴν Παναγία, ἔγραψε κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα Τῆς τοὺς ἑξῆς ἱαμβικοὺς στίχους, μὲ τοὺς ὁποίους ὁμολογεῖ ὅτι ἡ θεραπεία του ὑπῆρξε δῶρον δικό Της:

**«Ζωῆς δότιν φέρουσα Σῆς ὑπ' ἀγκάλης,
Ζωῆς φέροντα θάνατον μ' ὑπαὶ μάλης»,** δηλαδὴ
Τὸν ζωοδότιν ἀφοῦ βάσταξες στὴν ἀγκαλιά Σου, μου
ἔδωσες τὴ ζωὴ, σὲ μένα ποὺ εἶχα τὸν θάνατο κάτω
ἀπὸ τὴ μασχάλη μου.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ περιγράφει μὲ πολλὰς λεπτομέρειες καὶ ἰδιόχειρα ὁ σοφὸς ἐκεῖνος καὶ μεγάλος διδάσκαλος τοῦ Γένους Εὐγένιος Βούλγαρης, τὴν ὁποία περιγραφὴ εἶχε ἀποστείλει στὸ σοφὸ Δυτικὸ Κλαίρκιον Πέτρον· «δι' αὐτῆς ἐπικυροῖ, ὑπογράφων τὴν ἀνέλπιστον θαυματουργικὴν θεραπείαν τοῦ ἐκ κακοήθους ὄγκου, ὃ,τι ἤρνοῦντο οἱ Καθολικοί, καὶ σαφῶς πείθει, ὅτι ” ἡ εὐθυδρομοῦσα Ὁρθοδοξία καὶ μετὰ τὸ σχίσμα καὶ πάντοτε, ὡς ἔχουσα τὴν χάριν τοῦ Σωτῆρος, θαυμάτων πλήθη ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ”»

Ἡ εἰκόνα τῶν Χαιρετισμῶν «πολλάκις, χάριν ἁγιασμοῦ, μετνέχθη εἰς Σκόπελον τῷ 1744 καὶ 1767». Ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα ἐπέτελεσε καὶ πολλοὺς θεράπευσε ἡ ἐλεοῦσα Παναγία. Σ' ὅλους ἐκείνους, ποὺ τὴν ἐμπιστεύονται καὶ τὴν τιμοῦν «ὑπεράνω πάσης τῆς κτίσεως», ὡς Θεοτόκο καὶ Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, παρέχει τὶς θεῖες δωρεές Της, «ἀντιδοξάζουσα τοὺς Αὐτὴν δοξάζοντας καὶ ψάλλοντας τὸν παγκόσμιον ὕμνον: “ Τῇ Ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...”».

Πειρατὲς ἐνδύονται τὸ ἀγγελοειδὲς σχῆμα.

Πρὶν ἀπὸ τὴν πρώτη χιλιετηρίδα ὁλόκληρη τὴ Μεσόγειο κούρσευαν οἱ Μπαρμπαρίνοι -Ἀλγερινοὶ καὶ Τυνήσιοι-, μὲ ὀρμητήριο τὴν Κρήτη, ἡ ὁποία ἦταν «**Θέμα**» τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Τό «**Θέμα**» αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ μείνει ἐλεύθερο, γιὰ τὸ κέντρο -ἡ Κωνσταντινούπολη- βρισκόταν μακριὰ καὶ δὲν ἦταν εὐκόλῃ ἡ ἀποστολὴ στρατευμάτων. Γι' αὐτὸ τὰ πειρατικὰ πλοῖα ἔσπιναν ἐνέδρες στὶς κοιλόπτες τῶν βράχων τῶν παραλίων καὶ σ' αὐτὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος, «**ἐλπίζοντο** (ἐλήσκειαν) **τοὺς παράγοντας -Ἡγουμένους, Δικαίους, Προϊσταμένους- καὶ πολλοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐφόνευον**» ἢ αἰχμαλώτιζαν καὶ τοὺς πουλοῦσαν στὰ διάφορα σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Πάντα οἱ μοναχοί, ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, μὲ πολλὴ προσοχὴ κατέβαιναν στὶς παραλίες, ὅταν ἔρχονταν πλοίαρια γιὰ ἀναλλαγὴ προϊόντων.

Τὸ 1592 ἄραξε στὰ παράλια τῆς σεβάσμιας μονῆς Διονυσίου μιὰ ἀρμάτα πειρατικῶν πλοίων καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν πειρατῶν πῆρε τὴ θησαυρισμένη στὴ Μονὴ σεπτὴ εἰκόνα τῶν «**Χαιρετισμῶν**» μὲ ἄλλα πολὺτιμα ἱερὰ σκεύη, γιὰ νὰ τὰ μεταφέρει στὴν πατρίδα

του, την Ἀλγερία. Ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν ἁγία εἰκόνα τῆς Παναγίας στὴν κασέλλα του (μπαούλο), ἀπέπλευσε μὲ ἀπειλὲς καὶ βρισιὲς στοὺς μοναχοὺς. Δὲν εἶχε ἀπομακρυνθεῖ πολὺ ἀπὸ τὴ Μονὴ καὶ τοὺς πρόλαβε στὸ πέλαγος μεγάλη φουρτούνα, ποὺ προκάλεσε ἡ Παναγία, καὶ ἀπειλοῦσε νὰ τοὺς ἀφανίσει.

Τὴ νύκτα παρουσιάζεται ἡ Παναγία σὲ ὄραμα στὸν ἀρχηγὸ τῶν πειρατῶν, νὰ τὸν ἀπειλεῖ καὶ νὰ τοῦ λέει:

**«Διατί, πονηρὲ κλειδοῦχε, κατησφάλισάς με ἐν
τῇ φυλακῇ; ἐπίστρεψον καὶ μετακόμισόν με ἐν
τῷ ἐμῷ καταλύματι, ἔνθα ἡσύχως καὶ εἰρηνικῶς
διῆγον».**

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Παναγίας εἴτε δὲν τὰ κατάλαβε, εἴτε τὰ περιφρόνησε· γι' αὐτὸ ὅταν ξύπνησε δὲν φρόντισε οὔτε τὰ σκεπτόταν. Ὅταν εἶδε τὴν τρικυμία νὰ μεγαλώνει, τότε θυμῆθηκε τὸ μῆνυμα τῆς ἁγιοπρωτῆς Κόρης. Ἐντρομος ἔτρεξε στὴν κασέλλα του, τὴν ὁποία βρῆκε κομματισμένη καὶ πλημμυρισμένη ἀπὸ ἅγιο μύρο, τὸ ἴδιο καὶ ἡ εἰκόνα τῶν **«Χαιρετισμῶν»** ἀνάβλυζε πλούσιο μύρο καὶ μούσκευε τὰ σεντόνια, μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν περιτυλιγμένη. Ἡ ἁγία εἰκόνα εἶχε θρυμματίσει τὸ σεντούκι.

Ὅταν πῆρε στὰ χέρια του τὴν εἰκόνα, τὴν ἴδια ὥρα ἄρχισαν νὰ κατευνάζουν ὁ ἄνεμος καὶ ἡ τρικυμία, οἱ δὲ ναῦτες ὅλο καὶ τὸν πίεζαν νὰ ἐπιστρέψουν τὴν εἰκόνα στὴ Μονή, ὅσο γινόταν πιὸ γρήγορα. Κι αὐτοὶ εἶδαν τὸ θαῦμα!

Μὲ ἀνθρώπους του παρακάλεσε τοὺς μοναχοὺς νὰ ἔλθουν στὴν παραλία νὰ παραλάβουν τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα μὲ τιμές. Ὅταν οἱ μοναχοὶ ἄκουσαν γιὰ τὸ θαῦμα, κατέβηκαν στὸ λιμάνι ντυμένοι με λαμπρὲς ἱερατικὲς στολές, μὲ θυμιατὰ καὶ λαμπάδες καὶ παρέλαβαν τὴν Τιμία εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν ὁποία ἔφεραν στὸ **«Καθολικό»**. Ἀργότερα τὴ μετέφεραν στὸ παρεκκλήσι τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πειρατὲς, ἐντυπωσιασμένοι καὶ συγκινημένοι ἀπὸ τὰ θαυμαστὰ περιστατικὰ ποὺ εἶδαν, παρέμειναν στὴ μονὴ Διονυσίου καὶ ντύθηκαν τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν.

Ἡ Παναγία τιμωρεῖ τοὺς κατοίκους τῆς Σκοπέλου.

Ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τῶν **«Χαιρετισμῶν»** ἢ **«τοῦ Ἀκαθίστου»** κλάπηκε κατὰ τὸ 1767 γιὰ δεύτερη φορά, ἀπὸ ἐτερόθρησκους.

Ἀλλὰ βοσκοί, οἱ ὅποιοι τοὺς συνάντησαν στὸ δρόμο, ἀντελήφθηκαν τὴν κλοπή, τοὺς κυνήγησαν καὶ κατόρθωσαν νὰ τὴν ἀρπάξουν ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ νὰ τὴν μετακομίσουν στὸ νησί Σκοπέλο. Οἱ μοναχοὶ τῆς μονῆς Διονυσίου, ὅταν τὸ πληροφορήθηκαν, ἔστειλαν ἀντιπροσώπους τους, νὰ παραλάβουν τὴν θαυμαστὴ εἰκόνα. Οἱ κάτοικοι τῆς Σκοπέλου, ποὺ εἶχαν στὰ χέρια τους τέτοιο μεγάλο καὶ θαυμάσιο θησαυρό, δὲν θέλησαν νὰ τὴν παραδώσουν.

Ἀλλὰ ἡ ἐπιθυμία τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία ζητοῦσε τὸν τόπο τῆς ἀνάμεσα στοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ποὺ τὴν τιμοῦν καὶ δοξολογοῦν ὅλες τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας, ἦταν διαφορετικὴ. Ἀφοῦ οἱ κάτοικοι τῆς Σκοπέλου δὲν πείθονταν στὶς παρακλήσεις τῶν μοναχῶν, ἔστειλε ἡ Παναγία **«λοιμικὴν νόσον»** καὶ **«πάταξε ἅπασαν τὴν νῆσον»**. Τότε παρέδωσαν τὴν εἰκόνα στοὺς μοναχοὺς **«ἀφιερῶσαντες καὶ ἐν Μετόχιον εἰς εὐχαριστίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ νήσῳ Σκοπέλῳ»** σπὴ μονὴ Διονυσίου.

Ἡ Παναγία ἀμείβει τὴ θεοτοκοφιλίᾳ ἀξιωματικῶν.

Μία εὐσεβὴς συνήθεια τῆς 113 Πτέρυγας Μάχης, τῆς ἀεροπορικῆς βάσης τοῦ Σέδες Θεσσαλονίκης, τῶν τελευταίων ἐτῶν, εἶναι ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀξιωματικῶν σὲ ομάδες. Ἐπιθυμία τους εἶναι νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ τὸν ὀρθόδοξο ἀσκητισμὸ καὶ τὰ σκάμματα, στὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται οἱ περιφρονητὲς τῆς γῆς, ποὺ ἄφησαν διάφορες πατρίδες, ἀπόκτησαν μιὰ κοινὴ ἐπίγεια πατρίδα, τὸ φερώνυμο Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἀγωνίζονται γιὰ μιὰ ἄλλη κοινὴ πατρίδα στὸν οὐρανό, ποὺ εἶναι μπτέρα ὅλων τῶν χριστιανῶν: **«Ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλήμ... ἐστὶν μήτηρ ἡμῶν»** (Γαλ.4,26). Ἐπιθυμία τους εἶναι νὰ δοῦν αὐτοὺς τοὺς ἥρωες τῶν ἄλλων πεδίων, οἱ ὅποιοι συνετότατα καταφρόνησαν τὰ ἐφήμερα καὶ ἀπομακρύνθηκαν φεύγοντας, σύμφωνα μὲ τὸν θεοπάτορα Δαβὶδ (ψαλ. 54, 8-9), προσδοκώντας Ἐκεῖνον, ποὺ μπορεῖ βέβαια νὰ σώζει τοὺς δούλους του ἀπὸ κάθε ὀλιγοψυχία καὶ καταιγίδα. Οἱ ἀξιωματικοὶ θὰ ἐβλεπαν αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι λίγο ἢ σχεδὸν καθόλου δὲν φροντίζουν τὸ σῶμα τους, τοὺς αἰώνιους μάρτυρες, ποὺ ὅλη μέρα καὶ νύκτα πελεκοῦν σταυροὺς γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους

καὶ ἀκολουθοῦν τὰ ματωμένα χνάρια τοῦ Μεγάλου Μάρτυρα καὶ Σταυρωμένου.

Ἀρχηγὸς τῆς ομάδας ἦταν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Πτέρυγας Σμήναρχος κ. Νικόλαος Κατσαμπέκης. Μιὰ ομάδα ἀπὸ 25 ἀξιωματικούς ἀποβιβάστηκαν στὴν Σκῆπη τῆς Ἀγίας Ἄννας. Στὸν γνωστὸ στὸ Ἅγιον Ὅρος πνευματικὸ πατέρα Ἰωάννη ἐξομολογήθηκαν καὶ ἀπαλλάχθηκαν ἀπὸ τὸ βάρος τῆς συνείδησής τους καὶ ἀναπερώθηκαν πνευματικά. Γιατί, τὸ Ἅγιον Ὅρος, δὲν εἶναι τόπος τουρισμοῦ, ἀλλὰ ἀναβαπτισμοῦ καὶ ψυχικῆς ἀνάστασης.

Κάποτε ἔφθασαν στὴν ἱερὴ μονὴ Διονυσίου, γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγό, τὴ θαυματόβρυτη εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς ἐπικαλουμένης τοῦ «**Ἀκαθίστου**». Ὅταν βρέθηκαν ἐμπρὸς στὴ σεπτὴ καὶ σημειοφόρο εἰκόνα, ἀπὸ σεβασμὸ καὶ εὐγνωμοσύνη στὴν ἀπροσμάχητη σύμμαχο τῶν Χριστιανῶν, ἔψαλαν τὸν «**Θούριόν**» Της: «**Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια...**».

Τότε ἔγινε τὸ θαῦμα! Εὐχαριστημένη ἡ Παναγία ἀπὸ τὴν ψαλμωδία τοῦ ὕμνου, ποὺ τόσο Τῆς ἀρέσει καὶ Τὴν εὐχαριστεῖ, κατέβηκε στὴ γῆ, γιὰ νὰ ἀμείψει τοὺς θεοτοκόφιλους ἀξιωματικούς, ποὺ τὴν τιμοῦσαν ἐκείνη τὴν στιγμή. Ἡ θεία παρουσία Της ἔγινε αἰσθητὴ μὲ αὐτὸ τὸν ἰδιαίτερο τρόπο: Ἡ κανδήλα, ποὺ κρεμόταν ἐμπρὸς στὴν ἁγία εἰκόνα Της, ἄρχισε νὰ κινεῖται παλμικά σὲ ὅλη τὴ διάρκεια ποὺ ἔψαλλαν τὸ ἐγκώμιό Της. Ὅταν τελείωσε ὁ ὕμνος, σταμάτησε καὶ ἡ κίνηση τῆς κανδήλας.

Συγκινημένοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἔβλεπαν τὴν τιμὴ ποὺ τοὺς ἔκανε ἡ Παναγία, νὰ τοὺς ἐπισκεφθεῖ, καὶ μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ ἀνάμικτα αἰσθήματα χαρᾶς, ἑκπληξης καὶ εὐγνωμοσύνης στὴ Θεοτόκο, ποὺ τοὺς ἀξίωσε νὰ δοῦν τὴ δόξα καὶ τὴ θεία παρουσία Της, ἀναχώρησαν γιὰ ἄλλη Μονή.

Ἡ σεπτὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας στὸ Μονοξυλίτη.

Δύο ἁγιασμένες ψυχὲς τῆς μονῆς Διονυσίου ἦσαν ὁ μοναχὸς Ἱερόθεος καὶ ὁ Γερο-Λάζαρος. Ἡ φιλία τους ἦταν δυνατὴ, σὰν τὰ ψηλὰ βουνά, τῆς καρδιάς, καὶ ἡ ἀγάπη στὶς καρδιές τους ἦταν

ή γνήσια αγάπη του Χριστού. Τόση ήταν η αγάπη του μοναχού Ιερόθεου στον Γέροντα Λάζαρο, ώστε τον έκανε γνώστη των μυστικών της ζωής του, σαν να κοινωνούσαν από το ίδιο Ποτήριο της καρδιάς και οι δύο.

Κάποια φορά διηγήθηκε ο μοναχός Ιερόθεος στον Γέροντα Λάζαρο ένα προσωπικό του περιστατικό:

«Τὸν Αὐγούστο τοῦ 1944, ὅταν τελείωσε ἡ συγκομιδὴ τῶν κρεμμυδιῶν, κατέβηκα,» διηγείται ὁ μοναχός Ιερόθεος, **«στὸ Μοναστήρι καὶ μετὰ μιὰ ἐβδομάδα μὲ ἔστειλαν κι ἐμένα γιὰ τὸν τρύγο στὸ Μονοξυλίτη. Στὸ ταξίδι, ποὺ πηγαίναμε μὲ τὴ βάρκα ἄρπαξα ἓνα δυνατὸ κρυολόγημα. Φτάσαμε στὸ Μετόχι καὶ μ' ἔπιασε ἓνας φοβερὸς βήχας, ποὺ δὲν ἄφηνα κανέναν νὰ ἡσυχάσει.»**

Ἕνα βράδυ ἤμασταν στὴν ἀπλωταριά (ἐξώστη) καὶ μοῦ λέει ὁ πάτερ Ζαχαρίας:

-Γιὰ ἄνοιξε τὸ στόμα σου, νὰ δῶ πῶς εἶναι ὁ λαιμός σου;

Ὅταν εἶδε μοῦ λέει:

-Κακομοίρη, ὁ λαιμός σου ἔκλεισε, ὁ σταφυλῆτης ἔγινε χοντρός σαν τὸ χέρι καὶ ἔφραξε τὸν φάρυγγά σου τελείως· θαρρῶ, πὼς σὲ μερικὲς μέρες, θὰ πᾶς γιὰ τὸ ἄλλο ...χωριό.

Εἶχα δυὸ μέρες νὰ φάω ψωμί· δὲν κατέβαινε τίποτε κάτω. Ζήτησα ἀπ' τὸν οἰκονόμο λίγο τσάι, ἐπειδὴ δὲν μπορούσα νὰ φάω, ἀλλὰ δὲν μὲ πίστεψε καὶ δὲν μοῦ ἔδωσε.

Λυπήθηκα πολὺ, ἀλλὰ σιώπησα, καὶ πῆγα στὴν κάμαρά μου μὲ πολὺ παράπονο μισοκλαίοντας. Διάβασα μόνος μου τὸ Ἀπόδειπνο καὶ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, χωρὶς νὰ βάλω τίποτα στὸ στόμα μου. Ξημέρωσε ἡ γιορτὴ τῆς Παναγίας, 8 Σεπτεμβρίου. Ὅλη τὴ νύκτα εἶχα μεγάλη στενοχώρια.

Μὲ πῆρε λίγο ὁ ὕπνος. Ξυπνάω κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὶ νὰ δῶ! Βλέπω φῶς μέσα στὴν κάμαρα, φῶς διαφορετικό, κάτασπρο: Βρὲ τὶ φῶς εἶναι αὐτό; λέω· ἀφοῦ εἶναι νύχτα ἀκόμα; Ἀνοίγω τὴν πόρτα, μήπως ἔμπαινε φῶς ἀπὸ τὴ λάμπα του διαδρόμου, ἀλλὰ ἦτανε σθησιτή. Σηκώνω τὸ κεφάλι μου πάνω ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ βλέπω στὸ ράφι – μεγάλη ἡ Χάρη Σου, Κυρία Θεοτόκε! – μιὰν εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ ἀστραφτε: Ἀρχισα νὰ Τὴν παρακαλῶ καὶ εἶπα τοὺς Χαιρετισμούς Της. Σὲ λίγο, ἀδερφέ μου, μοῦ φάνηκε, ὅτι ἔσπασε μέσα στὸ στήθος μου ἐκεῖνο τὸ βάρος καὶ ἡ στενοχώρια, καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ

ἀπὸ τὸ στόμα μου μιὰ βρωμερὴ ὕλη, σὰν φλέγματα, ἐπὶ πολλὴν ὥρα. Γέμισα μιὰ καραβὰνα ποῦ εἶχα καὶ ὅλα τὰ μαντήλια μου. Ἀπὸ τότε, ἀδερφέ μου, μεγάλη ἡ χάρη Της! ἔφυγαν ὅλες οἱ ἀσθένειες ποῦ εἶχα στὸ κορμί μου. Ἐγὶνα τελείως ὑγιὴς καὶ ὥς τώρα (1954) καμμία ἀσθένεια δὲ μὲ βρῆκε».

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἱερομονάχου Μαξίμου, “Ἡ Μητέρα τῶν Χριστιανῶν”).

Βλ. Θαυματουργές εἰκόνες τῆς Παναγίας στὸ Ἅγιον Ὄρος

Ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει ἀγάπη προσέφερε τὴν ἐσὺ καὶ θὰ τὴν βρεῖς!

Οἱ δύο ἡλικιωμένοι κι ὁ ἔνοπλος νεαρὸς

Ἡ Louise καὶ ὁ Nathan Degrafinried, ἐβδομνητάρηδες κι οἱ δύο, ζοῦσαν στὸ Mason τοῦ Τενεσι καὶ ἀνῆκαν στὴν Ὁμολογία τῶν Βαπτιστῶν.

1984. Ἕνα πρωὶ τοῦ Φεβρουαρίου, ὁ Riley Arzeneaux, φυγὰς ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἀπ' τὴς φυλακές, εἰσβάλλει στὸ σπίτι τους καί, στοχεύοντάς τους, τοὺς ἀπειλεῖ: «Καθίστε καλὰ καὶ μὴ μὲ ἀναγκάσετε νὰ σᾶς πυροβολήσω».

Ἡ Louise, σὰν τὴς γιαγιάδες πού ἀντιμετωπίζουν μὲ ψυχραιμία κάθε κρίση ἢ μικρο-ατύχημα τοῦ ἐγγονοῦ τους, παρέμεινε ψυχραιμῇ.

-«Νεαρέ μου», τοῦ ἀπευθύνθηκε, «εἶμαι Χριστιανὴ καὶ δὲν πιστεύω στὴ βία. Κατέβασε τὸ ὄπλο σου καὶ κάτσε κάτω, ἐδῶ μέσα βία δὲν ἐπιτρέπεται». Ὁ Riley τὴν ὑπάκουσε κι ἀκούμπησε τὸ ὄπλο στὸν καναπέ.

-«Κυρία», ἀπάντησε, «πεινάω, τρεῖς μέρες δὲν ἔχω βάλει μπουκιά στὸ στόμα μου».

Μέχρι ὁ Nathan νὰ φέρει στὸν ἀπρόσμενο ἐπισκέπτη ἕνα ζευγάρι στεγνὲς κάλτσες, ἡ Louise ἔφτιαξε ἕνα ὄνειρεμένο πρωϊνό: αὐγὰ μὲ μπέικον, τόστ, γάλα, καφέ. Ἐβγαλε καὶ τὴς καλύτερες πετσέτες τῆς γιὰ τὴν περίστασι.

Μὲ τὸ πού ἔκατσαν στὸ τραπέζι, ἡ οἰκοδέσποινα φέρνει τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ στὸ δικό της καὶ τοῦ λέει:

-«Νεαρέ μου, ἂς εὐχαριστήσουμε τὸν Θεό, πού ἦρθες κοντά μας καὶ πού εἶσαι ἀσφαλῆς».

Ἐν συνεχείᾳ, ἔκανε μία προσευχὴ καὶ τὸν ρώτησε ἂν θὰ ἤθελε κι αὐτὸς νὰ πεῖ δύο λόγια στὸν Κύριο. Ὁ Riley δὲν εἶχε κάποια ἰδέα, ὁπότε γιὰ νὰ τὸν διευκολύνει πρότεινε:

-«Μπορεῖς ἀπλῶς νὰ πεῖς “ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυσε”».

(Ἀργότερα, ἕνας δημοσιογράφος τὴν ρώτησε πῶς κι ἔγινε νὰ διαλέξει αὐτὴ τὴ φράση.

-«Ἐπειδὴ κατάλαβα ὅτι δὲν εἶχε κάποιο ὑπόβαθρο ἐκκλησιαστικό», ἀπάντησε ἐκείνη, «θέλησα νὰ ξεκινήσει μὲ κάτι ἀπλὸ καὶ σύντομο, καταλαβαίνετε»).

‘Αφού έφαγαν, πιάνει τὸ χέρι του ξανά. ‘Ο Riley έτρεμε ἀπ’ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

-«Νεαρέ, σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ ἀγαπᾶ κι ὁ Θεός. ‘Ο Θεὸς μᾶς ἀγαπᾶ ὅλους, τὸν καθένα μας, κι ἐσένα ξεχωριστά. Ἀπὸ τὴν πολλή Του ἀγάπη γιὰ σένα, ὁ Θεὸς πέθανε γιὰ σένα».

Κατόπιν, φτάνει ἡ ἀστυνομία. Ἀκούγοντας τὶς σειρῆνες νὰ πλησιάζουν, ὁ Riley φοβήθηκε:

-«Μὲ τὸ πού ἔρθουν θὰ μὲ σκοτώσουν».

-«Μὴν ἀνησυχεῖς, θὰ τοὺς μιλήσω ἐγώ», τὸν ἡρεμεῖ ἡ Louise.

‘Ετσι κι ἔγινε. Βγῆκε στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μίλησε στοὺς ἀστυνομικοὺς μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια:

-«Γιὰ κατεβάστε ὅλοι σας τὰ ὅπλα. Ἐδῶ πέρα βία δὲν ἐπιτρέπω σὲ κανέναν».

Οἱ ἀστυνομικοί, ὑπάκουοι ὅσο κι ὁ Riley, ἔχωσαν τὰ ὅπλα στὶς θῆκες τους καί, λίγο ἀργότερα, ὁ νεαρὸς εἶχε ἐπιστρέψει στὴ φυλακή, χωρὶς κανεὶς νὰ πάθει τὸ παραμικρό.

Φυσικά, μπορεῖ ὁ Nathaniel καὶ ἡ Louise Degrafinried νὰ εἶχαν σκοτωθεῖ. Καλοί, ἀξιοπρεπεῖς ἄνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, δὲν μᾶς ἐκπλήσσει τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ θερμὸ τους καλωσόρισμα στὸν τρομαγμένο νέο τοὺς προστάτεψε καλύτερα ἀπὸ κάθε ὅπλο.

Ἡ ἱστορία ἔχει καὶ συνέχεια, δὲν τελειώνει μὲ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Riley στὴν φυλακή. Ζητήθηκε ἀπὸ τὸ ζευγάρι νὰ κινηθεῖ ἐναντίον του, μὲ τὴν κατηγορία τῆς ὁμηρίας, ἀλλὰ ἀρνήθηκαν κι οἱ δύο τους:

-«Μὰ τὸ ἀγόρι δὲν μᾶς ἔβλαψε», ἐπέμεινε ἡ Louise.

Τελικά, ἀφοῦ κι δύο τους ἀρνήθηκαν νὰ καταθέσουν, οἱ κατηγορίες κατέπεσαν, ἂν καὶ ἡ ποινὴ του προαυξήθηκε λίγο, λόγῳ τῆς ἀπόπειρας ἀπόδρασης.

Ἡ Louise ἄρχιζε ν’ ἀλληλογραφεῖ μαζί του καὶ τοῦ ζήτησε φωτογραφία του, γιὰ νὰ τὴν βάλλει στὸ οἰκογενειακὸ της ἄλμπουμ, ἐνῶ βρίσκονταν σὲ ἐπικοινωνία μέχρι τὴν ἀπελευθέρωσή του, τὸ 1995. Μάλιστα, κατέβαλε μεγάλῃ προσπάθεια γι’ αὐτὴν καὶ ὁ Riley τῆς τηλεφωνοῦσε στὰ γενέθλιά της καὶ τὴν περίοδο τῶν Χριστουγέννων, ὅπως ἀνέφερε ἡ κόρη της, Ida Marshall, σ’ ἓνα δημοσιογράφο μετὰ τὸν θάνατό της, τὸ 1998.

Ἡ ἐπιρροή της πάνω του ὑπῆρξε βαθύτατη.

-«Μέσα στὴ μοναξιὰ τῆς φυλακῆς, κοίταξα πρὸς τὰ πίσω τὴ ζωὴ

μου καὶ κατάλαβα ὅτι τὴν χαράμιζα», ἀνέφερε σὲ μία συνέντευξη τὸ 1991.

Θυμόταν χαρακτηριστικὰ μία ἀπ' τὶς ἐπισκέψεις της στὴ φυλακή:

-«Ἀρχισε νὰ προσεύχεσαι μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Θεέ μου, ἰδοὺ τὸ τέκνο Σου. Μὲ γνωρίζεις καὶ Σὲ γνωρίζω»». Καὶ συμπληρώνει: «Μία τέτοια σχέση ἤθελα μὲ τὸν Θεό».

Τὸ 1988 γίνεται Χριστιανὸς καὶ ἐξηγεῖ ὅτι «συνειδητοποίησα πὼς ἡ συνάντησή μου μὲ τὴν οἰκογένεια Degrafinrieds, ἀλλὰ καὶ ἄλλα γεγονότα τῆς ζωῆς μου, δὲν ἦταν συμπτώσεις, ὅτι κάποιος μὲ πρόσεχε ἀπὸ ψηλὰ».

Ἡ Louise ρωτήθηκε πολλὰς φορὲς γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς εἰσβολῆς του στοῦ σπίτι της:

-«Δὲν τρομοκρατηθήκατε;» τῆς ἀπευθύνει τὸ ἐρώτημα ἓνας ρεπόρτερ.

-«Μὰ δὲν ἤμουν μόνη», ἀπάντησε. «Ὁ Σωτῆρας μου ἦταν μαζί μου, δὲν φοβήθηκα».

Ξετυλίνοντας τὸ νῆμα τῶν γεγονότων, ποὺ ὁδήγησαν στὴ μεταστροφή του, ὁ Riley περιγράφει τὸ ἴδιο πράγμα:

-«Ἡ κυρία Degrafinried ἦταν ὁ ἀληθινὸς Χριστιανισμός», εἶπε στοὺς οἰκείους της κατὰ τὴν κηδεία της. «Δὲν φοβόταν».

Μάλιστα, στὴν ἀκολουθία κάθισε μαζί μὲ τοὺς κοντινοὺς συγγενεῖς της στὴν πρώτη σειρὰ, ἦταν δὲ ἓνας ἐξ' αὐτῶν, ποὺ μετέφεραν στὴν πλάτη τους τὸ φέρετρό της.

Ἡ Louise καὶ ὁ Nathan ἔχουν πεθάνει, ἀλλὰ ἡ θερμὴ ὑποδοχή, ποὺ πρόσφεραν στὸν φυγά, ἔχει γίνεи πιά παραβολὴ διδακτικὴ τῆς φιλοξενίας καὶ τῶν ἔργων ἐλέους: «Μὲ κυνηγοῦσαν κι ἐσὺ μοῦ πρόσφερες καταφύγιο, πεινοῦσα καὶ μοῦ ἔφτιαξες πρωϊνό, διψοῦσα καὶ μοῦ ἔβαλες καφέ, εἶχα βρεγμένες κάλτσες καὶ μοῦ ἔδωσες στεγνές, ἤμουν ἑτοιμὸς νὰ σκοτώσω καὶ μ' ἐλευθέρωσες ἀπ' τὸ ὄπλο μου»

Βλ. «Ἀγαπώντας τὸν ἐχθρό μου» Jim Forest

Τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν Ἑξομολόγησιν

Ἡ ἁγνοία, ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἀμαρτωλὴ ζωὴ εἶναι οἱ κυριότεροι λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους πολλοὶ Χριστιανοὶ δὲν ἐξομολογοῦνται.

Ἄλλοι λόγοι εἶναι ἡ ἱεροκατηγορία, τὸ ἀντιεκκλησιαστικὸ πνεῦμα, ἡ πολεμικὴ κατὰ τῆς πίστεως καὶ ἡ ὀλιγοπιστία.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτά, ἔρχεται καὶ ὁ ἀντίδικος ἡμῶν διάβολος. Καὶ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησιν. Πατί; Διότι γνωρίζει τὰ εὐεργετικὰ καὶ σωτήρια ἀποτελέσματα τῆς ἐξομολογήσεως καὶ διότι ἐνῶ χαρὰ μεγάλη γίνεται στὸν οὐρανὸ γιὰ ἕναν ἀμαρτωλὸ, ποὺ μετανοεῖ (Λουκ. ιε' 7), τὴν ἴδια ὥρα ὁ διάβολος καίγεται ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τὴν κακίαν του. Ἀμφιβάλλετε; Ἀκοῦστε λοιπόν, ἕνα γεγονός, ποὺ συνέβη στὴν Μονὴ Γηροκομείου Πατρῶν:

Κάποια μέρα πῆγε στὴ Μονὴ ἕνας νέος. Μόλις μπῆκε στὸν ναὸ τῆς Παναγίας, μία δαιμονισμένη, τὴν ὁποία οὐδέποτε εἶχε συναντήσει, τοῦ εἶπε: «Βρέ, καλῶς τὸν φίλον μου τὸν Κώστα! Τώρα ποὺ πῆραμε καὶ αὐτοκίνητο, θὰ γυρίζουμε μὲ γυναῖκες!».

Ὁ νέος συγκλονίστηκε, ἔτρεξε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ ἄρχισε νὰ προσεύχεται.

Σὲ λίγο ἡ δαιμονισμένη ἄρχισε νὰ οὐρλιάζει καὶ νὰ λέει: «Μὴν τὸ κάνεις αὐτό. Δὲν σοῦ εἶπα αὐτὰ γιὰ νὰ κάνεις αὐτό; Μὴν τὸ κάνεις αὐτό». Ἀργότερα πλησίασε τὸν νέο ἕνας ἀρχιμανδρίτης καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ πεῖ τι ἔλεγε στὴν Παναγία, τὴν ὥρα ποὺ φώναζε ἡ δαιμονισμένη.

Καὶ ὁ νέος εἶπε: «Παρακαλοῦσα τὴν Παναγία, νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἀμαρτωλή μου ζωὴ. Καὶ ὑποσχόμουν ὅτι θ' ἀλλάξω ζωὴ καὶ θὰ πάω νὰ ἐξομολογηθῶ».

Βλέπετε, ἀδελφοί μου, ὅτι ὁ διάβολος καίγεται καὶ μόνο μὲ τὴν ἀπόφασιν ποὺ παίρνει ἕνας ἄνθρωπος νὰ ἐξομολογηθεῖ;

Γι' αὐτὸ μὲ διάφορες σκέψεις, μὲ τὴν εἰρωνείαν τῶν ἄλλων καὶ τῶν συγγενῶν καμμιά φορὰ καὶ μὲ ἄλλους τρόπους προσπαθεῖ, νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ μὴν ἐξομολογηθοῦμε.

Δύο όμως είναι τὰ κυριότερα ἐμπόδια τοῦ διαβόλου:

α) ἡ ἀπόγνωσις καὶ β) ἡ ἀμέλεια.

Σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι συναισθάνονται τὴν ἁμαρτωλότητά τους, ὁ διάβολος βάζει τὴν ἐξῆς σκέψη: «Γὰρ σένα δὲν ὑπάρχει πιά σωτηρία». Ἔτσι προσπαθεῖ νὰ τοὺς ρίψῃ σὲ ἀπόγνωσις, σὲ ἀπελπισία.

Καὶ δυστυχῶς, πολλοὶ πιστεύουν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ νομίζουν ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ σωθοῦν.

Ὅμως ἤδη ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Προφῆτης Ἡσαΐας φωνάζει: «Ἐπιστρέφῃτε πρὸς Κύριον καὶ ἐλεηθήσεσθε ὅτι ἐπὶ πολὺ ἀφῆσεν τὰς ἁμαρτίας ὑμῶν».

Στὴν δὲ Καινὴ Διαθήκη, βλέπομε Τὸν Θεὸ νὰ συγχωρεῖ τὴν πόρνῃ, τὸν τελῶνῃ, τὸν ἄσωτο καὶ τὸν ληστή. Ἀκόμα Τὸν βλέπομε

- νὰ παίρνει ἓναν τελῶνῃ καὶ νὰ τὸν κάνει Ἀπόστολο Ματθαῖο,
- νὰ παίρνει τὴν Σαμαρεΐτιδα καὶ νὰ τὴν κάνει Ἀγία Φωτεινή,
- νὰ παίρνει ἓναν διώκτη καὶ νὰ τὸν κάνει Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν.

Καὶ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα ὁ Θεὸς κανέναν ἄνθρωπο ποὺ μετανόησε εἰλικρινὰ δὲν ἀπεστράφει, ὅσες ἁμαρτίες καὶ ἂν εἶχε κάνει, ἀλλὰ ὅλους τοὺς μετανοημένους ἁμαρτωλοὺς τοὺς ἐκαθάρισε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τοὺς ἔκανε υἱοὺς Τοῦ καὶ τοὺς ἀνέδειξε ἐργάτες τῆς ἀρετῆς καὶ Ἁγίους. Καὶ ἔπραξε καὶ πράττει ἔτσι ὁ Θεός, διότι θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἓναν πόθο ἔχει: Νὰ ἐλεῇ! Νὰ ἐλεῇ! Ναί, νὰ ἐλεῇ!

Ποτὲ λοιπόν, νὰ μὴν ἀπελπίζομεθα, ὅσες ἁμαρτίες καὶ ἂν ἔχουμε, διότι ἔστω κι ἂν οἱ ἁμαρτίες μας εἶναι σὰν μία πελώρια φωτιά, ἡ φωτιά αὐτὴ σβῆνει μέσα στὸν ὠκεανό, δηλαδὴ στὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Σὲ ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξομολογηθοῦν, ὁ διάβολος βάζει τὴν σκέψη: «Ἐχεις καιρό».

Ἔτσι, πολλοὶ ἀκούοντας αὐτὴ τὴν φωνή, λένε:

«Θὰ πάω νὰ ἐξομολογηθῶ αὔριο».

Τὸ αὔριο ὅμως γίνεται ἡ ἄλλη ἐβδομάδα, ὁ ἄλλος μῆνας, ὁ ἄλλος χρόνος... ποτέ! Καὶ δυστυχῶς, ἔτσι χάνονται πολλὰς ψυχές.

Ἄλλ' ὄχι, ἀδελφοί μου, μὴν ἀμελούμε!

Σήμερα! ἅς μετανοήσουμε, σήμερα! ἅς ἐξομολογηθοῦμε!,
διότι δὲν ξέρουμε πόσο θὰ ζήσουμε καὶ διότι μὲ τὸ πέρασμα τοῦ
χρόνου σκληραίνει ἡ ψυχὴ.

Νικολάου Βοϊνέσκου

Ἡ χαλιναγωγήσις τῆς γλώσσας

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Νικολάου

Ὁ ἄρχοντας Ἰάδμων εἶχε σπὴν ὑπηρεσία του ἓνα δοῦλο, τὸν Αἴσωπο.

Μιὰ μέρα τοῦ λέει: «Αὔριο θὰ ἔχουμε ἐπίσημο δεῖπνο σὲ κάτι σπουδαίους φίλους. Πήγαινε σπὴν ἀγορὰ καὶ πάρε ὅ,τι καλύτερο βρεῖς».

Ὁ τετραπέρατος ἐκεῖνος ἀρχαῖος χιουμορίστας πῆγε πραγματικὰ σπὴν ἀγορὰ ἔψαξε καὶ τελικὰ πῆρε ψάρι γλώσσες.

«Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον καλύτερο πρᾶγμα ἀπὸ τὶς γλώσσες», εἶπε καθὼς παρουσίασε τὰ ψώνια του.

Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ἰάδμων ἔστειλε πάλι τὸν Αἴσωπο σπὴν ἀγορὰ λέγοντάς του: «Αὐτοὺς ποὺ περιμένω στὸ σπίτι γιὰ φαγητὸ εἶναι ἄνθρωποι πολὺ φορτικοί. Πήγαινε, λοιπόν, καὶ ἀγόρασε ὅ,τι χειρότερο βρεῖς γιὰ νὰ τελειώσουμε».

Τὸ μεσημέρι ὅταν ὁ Ἰάδμων πῆγε νὰ καθήσει στὸ τραπέζι μὲ τοὺς ἀνεπιθύμητους ξένους ἐκνευρίστηκε βλέποντας πάλι ψάρι γλώσσες.

—Μὰ δὲ σοῦ εἶπα νὰ πάρεις ὅ,τι χειρότερο ὑπάρχει σπὴν ἀγορὰ, φώναξε ἀργότερα στὸν Αἴσωπο. Προχθὲς μοῦ τὶς παρουσίασες ὡς τὸ καλύτερο πρᾶγμα στὸν κόσμον, παρατήρησε ὁ Ἰάδμων.

—Σωστά, τὸ καλύτερο καὶ τὸ χειρότερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου συγχρόνως εἶναι ἡ γλῶσσα. Ἀπ’ αὐτὴν προέρχονται τὰ μεγαλύτερα καλὰ καὶ τὰ χειρότερα κακά, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Αἴσωπος.

* * *

Ἡ γλῶσσα εἶναι ἓνα μικρὸ πραγματάκι, οὔτε μισὸ κόκκαλο δὲν ἔχει, καὶ εἶναι φυλακισμένο πίσω ἀπὸ τὰ δόντια μας. Κι ὅμως, «κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Δημιουργεῖ φοβερώτερες πληγὲς καὶ ἀπὸ τὸ πιὸ κοφτερὸ μαχαίρι. Εἶναι συγχρόνως, ὅμως, ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολὺτιμα ἐφόδια ποὺ χάρισε ὁ Θεὸς στὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ συννενοούμεε μεταξύ μας, νὰ ἐκφράζουμε τὶς σκέψεις καὶ τὰ συναισθήματά μας καὶ νὰ μαθαίνουμε περισσότερα πράγματα.

Στὴν Ἐπιστολή του ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος περιγράφει θαυμάσια τὴ δύναμη αὐτὴ τῆς γλώσσας λέγοντας: «ὅποιος δὲν φταίει στὰ λόγια εἶναι τέλειος καὶ ἔχει τὴ δύναμη νὰ χαλιναγωγήσει

ὅλο του τὸ σῶμα» (Ίακ. 3,2). Καὶ μάλιστα τὴν παρομοιάζει μὲ τὸ χαλινάρι τοῦ ἀλόγου, μὲ τὸ πηδάλιο τοῦ πλοίου καὶ μὲ τὴ σπίθα τῆς φωτιᾶς ποὺ μπορεῖ νὰ ἀνάψει πυρκαγιὰ καὶ νὰ τὰ κατακάψει ὅλα. Διότι ἐὰν δὲν τὴ δαμάσουμε εἶναι ἀσυγκράτητο κακὸ γεμᾶτο θανατηφόρο δηλητήριον. Πηγὴ εὐλογίας ἢ κατάρας, εὐτυχίας ἢ καταστροφῆς.

Γιὰ νὰ χαροῦμε τὴ ζωὴ μας καὶ νὰ ἔχουμε καλύτερες μέρες χρειάζεται

- νὰ μὴν προτρέχει ἡ γλῶσσα τῆς διάνοιας
- νὰ μὴ μιλάμε γιὰ ἐκεῖνα ποὺ δὲν πρέπει νὰ μιλήσουμε
- νὰ μὴ δίνουμε μεγάλη ἐλευθερίαν στὴ γλῶσσα μας γιατί θὰ μᾶς πιάσει αἰχμάλωτος
- νὰ μὴν ἀνακατευόμαστε σὲ ξένες ὑποθέσεις
- νὰ μὴν μιλάμε ὅταν εἴμαστε θυμωμένοι ἢ ταραγμένοι γιατί δὲν ἐλέγχουμε τὰ λόγια μας
- νὰ μὴν βγαίνουν ἀπὸ τὰ χεῖλη μας ψέμματα
- νὰ πάψουμε νὰ κακολογοῦμε, νὰ κατακρίνουμε καὶ νὰ λέμε

πικρὰ λόγια ποὺ πληγώνουν καὶ θίγουν, νὰ βλασφημοῦμε, νὰ αἰσχρολογοῦμε, νὰ ἀργολογοῦμε καὶ νὰ κουτσομπολεύουμε ποὺ μολύνουν καὶ δηλητηριάζουν. Τὰ λόγια μας νὰ εἶναι μετρημένα καὶ ὅχι νὰ λέμε ἀκατάσχετες φλυαρίες διότι **«τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια»** καὶ **«μὲ τὴν πολυλογία δὲν θὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία»**.

Νὰ μιλάμε μὲ ἡρεμία, σύνεση καὶ σοβαρότητα.

Ὁ Χριστὸς μᾶς ξεκαθάρισε ὅτι ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ εἶναι μέσα μας. «Ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς καρδιᾶς μιλά τὸ στόμα» (Ματθ. 12, 34). Ὅτι ἔχει ὁ ἄνθρωπος μέσα του αὐτὸ ἐκφράζει ἡ γλῶσσα, ποὺ εἶναι τὸ μεγάρωνο τῆς ψυχῆς. Χρειάζεται νὰ διορθώνουμε τὰ θηρία τῆς κακίας, τῆς πλεονεξίας καὶ τοῦ ἐγωΐσμοῦ καὶ τὰ φίδια τοῦ φθόνου καὶ τῆς ζήλειας γιὰ νὰ ἔχουμε στὴν καρδιά μας ἀγάπη, ὑπομονή, συγχώρηση, εἰλικρίνεια, καθαρότητα. Διότι, ὅπως τονίζει ὁ Κύριος: **«Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ἀγαθὸ θησαυρὸ τῆς καρδιᾶς του ἐκβάλλει ἀγαθὰ, καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν πονηρὸ θησαυρὸ τῆς καρδιᾶς του ἐκβάλλει πονηρά»** (Ματθ. 12,35).

Ἀρχιμ. Ἰωήλ Νικολάου

Βλ. Ὁρθόδοξο Περιοδικό «ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ» ἀρ. 527

Ἀθεΐα
Τὸ καύχημα τῆς ἐποχῆς μας
(Τοῦ Φώτη Κόντογλου)

**«Νὺξ ἀφεγγῆς τοῖς ἀπίστοις, Χριστέ,
τοῖς δὲ πιστοῖς φωτισμός»**

Ἀθεΐα! Τίτλος μεγάλος καὶ καύχημα γιὰ τὸν σημερινὸν ἄνθρωπο. Ὅποιος τὸν ἀποκτήσει (καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσει, φτάνει νὰ χειροτονηθεῖ μοναχός του ἄπιστος), γίνεται παρευθὺς στὰ μάτια τῶν ἄλλων σοφός, κ' ἄς εἶναι ἀμόρφωτος, σοβαρός, κ' ἄς εἶναι γελοῖος, ἐπίσημος κ' ἄς εἶναι ἀλογάριστος, ὑπεράξιος κ' ἄς εἶναι ἀνάξιος, ἐπιστήμονας κ' ἄς εἶναι κουφιοκέφαλος.

Δὲν μιλῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει πόθο νὰ πιστέψει, μὰ δὲν μπορεῖ, μὲ ὅλο ποὺ κατὰ βάθος πάντα ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας εἶναι ἡ περηφάνεια, αὐτὴ ἡ ὁκιά, ποὺ κρύβεται τόσο ἐπιτήδεια μέσα στὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβει.

Ὅπως καὶ νᾶναι, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀγωνίζονται καὶ πολεμᾶνε μὲ τὸν ἄπιστο ἐαυτό τους, ἔχουνε ὅλη τὴ συμπόνεσή μας. Γι' αὐτοὺς παρακαλοῦμε, ὅσοι πιστεύουμε, νὰ τοὺς βοηθήσει ὁ Θεὸς νὰ πιστέψουνε, ὅπως ἔκανε σὲ κεῖνον τὸν πατέρα ποὺ εἶχε ἄρρωστο τὸ παιδί του, καὶ παρεκάλεσε τὸν Χριστὸ νὰ τὸ γιατρέψει. Καὶ Κεῖνος τοῦ εἶπε: «Ἄν μπορεῖς νὰ πιστέψεις, ὅλα εἶναι δυνατὰ σὲ κεῖνον ποὺ πιστεύει». Καὶ τότε ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ ἔκραξε μὲ δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε. Βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ», δηλαδή «ἔχω πόθο νὰ πιστέψω, κ' ἐσύ, Κύριε, δυνάμωσέ τον».

Οἱ ἄπιστοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλοῦμε, δὲν εἶναι τέτοιοι. Ὅχι μονάχα δὲν κλάψανε ποτέ, γιὰ νὰ ἀνοίξουνε μὲ τὸν πόνο καὶ μὲ τὴ συντριβὴ τὴν κλεισμένη πόρτα, τὴν πόρτα τῆς μετανοίας, ὅπως ἔκανε ἐκεῖνος ὁ δυστυχισμένος πατέρας ποὺ γράφει τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ μήτε συγκινηθῆκανε ποτέ τους, μήτε αἰσθανθῆκανε καμμιὰ πίκρα γιὰ τὴν ἀπιστία τους, μήτε νοιώσανε πὼς ἔχουνε γι' αὐτὸ καμμιὰ εὐθύνη, κανένα φταίξιμο. Ὅλο τὸ φταίξιμο εἶναι τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν φανερώνεται μπροστὰ τους, νὰ τοὺς πεῖ: «Ἐλάτε, ψηλαφήσατέ με, πιάστε με, μιλεῖστε μαζί μου ὅπως μιλάτε μεταξύ

σας, ἀναλύσετέ με μὲ τὴ κημεία σας, κομματιᾶστε με μὲ τὸ μαχαίρι τῆς ἀνατομίας σας, ζυγίστε με, μετρεῖστε με, ἱκανοποιήσετε τὶς ἄπιστες αἰσθήσεις σας, χορτάσετε τ' ἀχόρταγο λογικὸ σας!».

Αὐτοὶ οἱ αὐτοπιλοφορούμενοι ἄπιστοι, σὲ καιρὸ πού ἐπιδείχνουνε τὴν ἐξυπνάδα τους, φουσκωμένοι ἀπὸ τὸν κούφιον ἀγέρα τῆς περηφάνειας κι' ἀπὸ τὴν πονηρὴ εὐστροφία τοῦ μυαλοῦ τους, δὲν εἶναι σὲ θέση οἱ δύστυχοι, νὰ νοιώσουνε πόσο ἀνόητοι καὶ στενόψυχοι φαίνονται σὲ κείνους πού πιστεύουνε. Γιατί, γιὰ νὰ πιστέψουνε, ζητᾶνε κάποιες ἀποδείξεις, πού κάνουνε τὸν πιστὸ νὰ τοὺς ἐλεεινολογεῖ γιὰ τὴν περιορισμένη ἀντίληψη πού ἔχουνε γιὰ τὸ πνεῦμα καὶ γιὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα. Ὁ πιστὸς ξέρεי πολὺ καλὰ ὥς πού μποροῦνε νὰ φτάσουνε οἱ διαλογισμοὶ τοῦ ἄπιστου, γιατί, κι' αὐτός, σὰν ἄνθρωπος, τοὺς ἔχει ἐκείνους τοὺς λογισμοὺς, τοὺς λογισμοὺς τῆς σάρκας, τοὺς λογισμοὺς τούτου τοῦ κόσμου. Ἐνῶ ὁ ἄπιστος εἶναι ἀνύποπτος γιὰ ὅσα ἔχει μέσα του ὁ πιστός, καὶ γιὰ ὅ,τι βρίσκεται παραπέρα ἀπὸ τὴν πρακτικὴ γνῶση του, δηλαδὴ γιὰ τὰ μυστήρια πού εἶναι κρυμμένα ἀπὸ τὰ μάτια του, καὶ πού γι' αὐτὸ θαρρεῖ πὼς δὲν ὑπάρχουνε. Κι' ἀπὸ τὴν ἀνοησία του κορδώνεται, καὶ μιλᾷ μὲ καταφρόνηση γιὰ κείνους πού εἶναι σὲ θέση νὰ νοιώσουνε τὴ βαθύτερη σύσταση τοῦ κόσμου, ἐνῶ αὐτὸς ὁ δυστυχὴς εἶναι τυφλὸς καὶ κουφός, καὶ θαρρεῖ πὼς τὰ ἀκούει ὅλα καὶ πὼς τὰ βλέπει ὅλα. Ὁ πιστὸς ἔχει πνευματικὰ μάτια καὶ πνευματικὰ αὐτιά, καθὼς καὶ κάποια «ὑπὲρ αἴσθησιν». Ὁ ἄπιστος πὼς νὰ πάρει εἴδηση ἀπὸ κεῖνον τὸν μυστικὸν κόσμον μόνο μὲ τὰ χονδροειδῆ μέσα πού ἔχει, δηλαδὴ μὲ τὶς σωματικὲς αἰσθήσεις; Πὼς νὰ πιάσει τὰ λεπτὰ κι' ἀλλόκοτα μηνύματα ἐκείνου τοῦ κόσμου, ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς δὲν ἔχει τὶς κεραῖες πού χρειάζονται γιὰ νὰ τὰ πιάσει;

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει στὴν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴ του, μὲ τὸν τρόπο πού γνωρίζει μονάχα αὐτός, γιὰ τὸ τί εἶναι σὲ θέση νὰ νοιώσει ὁ πιστός, καὶ τί μπορεῖ νὰ νοιώσει ὁ ἄπιστος: «Λαλοῦμε, λέγει, τὴ σοφία τοῦ Θεοῦ πού εἶναι μέσα σὲ μυστήριον, καὶ πού εἶναι κρυμμένα, τὴ σοφία πού τὴν προόρισε ὁ Θεός, πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες, γιὰ δόξα δική μας, καὶ πού δὲν τὴ γνώρισε κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντες τούτου τοῦ κόσμου (δηλ. τοὺς σοφοὺς τῆς κοσμικῆς σοφίας), καὶ πού ξεσκεπάζει αὐτὰ πού, κατὰ τὴ Γραφή, δὲν τὰ εἶδε μάτι, καὶ πού δὲν τ' ἄκουσε αὐτί, καὶ πού δὲν ἀνεβήκανε στὴν καρδιὰ κανενὸς ἀνθρώπου, ἐκεῖνα πού ἐτοίμασε

ὁ Θεὸς γιὰ κείνους πού τὸν ἀγαποῦνε. Ἀλλὰ σὲ μᾶς τὰ φανέρωσε ὁ Θεὸς μὲ τὸ Πνεῦμα του τὸ ἅγιο. Ἐπειδὴ, τὸ ἅγιο Πνεῦμα ὅλα τὰ ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

Γατί, ποιὸς ἄνθρωπος γνωρίζει τὸ μέσα τοῦ ἀνθρώπου, παρὰ μονάχα τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου πού εἶναι μέσα στὸν ἄνθρωπο; Ἔτσι καὶ τὰ μυστήρια του Θεοῦ δὲν τὰ γνωρίζει κανένας παρὰ μονάχα τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Κι' ἐμεῖς δὲν ἐπήραμε τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου (δηλ. τὴ φιλοσοφία καὶ τὴν κοσμικὴ γνώση), ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ γνωρίσουμε ὅσα χάρισε σὲ μᾶς ὁ Θεός. Κι' αὐτά (τὰ χαρίσματα) δὲν τὰ ἐκφράζουμε μὲ τὰ λόγια πού διδάσκεται ἡ ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ μὲ λόγια πού διδάσκει τὸ ἅγιο Πνεῦμα, μιλώντας σὲ πνευματικούς ἀνθρώπους μὲ πνευματικὸν τρόπο. Πλὴν, ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει τὴν σαρκικὴ γνώση (τὸν ὀρθολογισμό), δὲν παραδέχεται ὅσα διδάσκει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, γιατί τὰ νομίζει γιὰ ἀνοησίες, καὶ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ καταλάβει πῶς ἀνακρίνεται πνευματικά. Ὁ πνευματικὸς ὅμως ἄνθρωπος, ἀνακρίνει κάθε ἄνθρωπο, ἐνῶ αὐτὸς ἀπὸ κανέναν δὲν ἀνακρίνεται».

Ἡ ἀπιστία ὑπῆρχε πάντα. Μὰ σήμερα, μὲ τὴν ἀποτρόπαια ματαιοδοξία πού μᾶς τρώγει, τὴν ἐπιδείχνουμε σὰν νὰ μᾶς δίνει τὴ μεγαλύτερη ἀξία. Ὅποιος ἔχει πίστη στὸν Θεὸ καὶ στὴν ἀλήθεια πού φανέρωσε, εἶναι καταφρονημένος, σὰν στενόμυαλος κι' ἀνόητος, καὶ τραβᾷ πάνω του ὅλα τὰ περιγελάσματα. Λογαριάζεται γιὰ «βλαμμένος» ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον, μάλιστα ἀπὸ τὸν κόσμον πού ξέρεי νὰ τὰ καταφέρνει στὴ ζωὴ, νὰ «πετυχαίνει», νὰ βγάζει λεφτά, νὰ καλοπερνᾷ, νὰ μὴ δίνει πεντάρα γιὰ τίποτα, κατὰ τὸ ρητὸ πού λέγει: «Φάγωμεν καὶ πίνωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν». Γιὰ τοῦτο, χρειάζεται νὰ ἔχει θάρρος καὶ νὰ περιφρονᾷ τὴν ἐκτίμηση τοῦ κόσμου καὶ τὸ ὕλικό συμφέρον του, ὅποιος λέγει πῶς ἔχει πίστη στὸν Θεό.

Ἐνῶ ἐκεῖνον πού καυχίεται πῶς δὲν πιστεύει σὲ τίποτα, α) Τὸν ἔχει ὁ κόσμος σὲ μεγάλη ὑπόληψη καὶ σεβασμό, μάλιστα ὅσο περισσότερο ἀπιστος λέγει πῶς εἶναι, τόσο περισσότερη εἶναι ἡ ἐκτίμηση καὶ ὁ σεβασμὸς πού φανερώνει ὁ ἔξυπνος καὶ σοβαρὸς κόσμος στὸ πρόσωπό του. Ὁ τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι συνοφρυωμένος, μὲ λίγα καὶ βαρεῖα λόγια, ἀράθυμος κι' ἀπότομος, «θετικὸς ἄνθρωπος», «γερὸ μυαλό». β) Ὅλα τοῦ ἔρχονται βολικά, καὶ δὲν σκοτίζεται, δὲν στενοχωριέται γιὰ τίποτα.

Δὲν ἔχει εὐθύνες καὶ θαλοῦρες: Ἐδῶ κάτω, λέγει, εἶναι ἡ Κόλασις κι' ὁ Παράδεισος. Ἡ ζωὴ εἶναι γιὰ νὰ τὴν ἀπολαμβάνουν οἱ ἔξυπνοι. Οἱ κοιμισμένοι κι' οἱ ἀφιονισμένοι ἄς πεθάνουνε».

Ἐξ ἄλλου, δὲν ὑπάρχει πιὸ εὐκολο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ κάνεις τὸν ἄπιστο! Πατᾶς ἓνα μονάχα κουμπί, κι' ὅλα σου ἔρχονται βολικά. Ὁ διάβολος εἶπε στὸν Χριστό: Πέσε, προσκύνσέ με, καὶ θὰ γίνουν οἱ πέτρες ψωμιά, «οἱ λίθοι ἄρτοι».

Λέγει λοιπὸν ὁ ἔξυπνος: «Νὰ κάθῃσαι, ἄνθρωπος μὲ τετρακόσα μυαλά, νὰ κάνεις τὸν καιρὸ σου μὲ καζομάρες, σὰν τὶς γρηές, μὲ θεοὺς, μὲ κόλασις καὶ μὲ παράδεισο, μὲ καντήλια, μὲ θυμιατά, μὲ δισκοπότηρα, μὲ παπάδες καὶ μὲ καλόγρηες! Καὶ σὲ ποιά ἐποχή; Στὴν ἐποχή μας, ποὺ ἡ ἐπιστήμη στέλνει ἀνθρώπους στοὺς πλανῆτες! Ἀκοῦς, φίλε μου, βλακεία ποὺ ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος;»

Αὐτὰ λένε γιὰ τοὺς πιστοὺς οἱ ἔξυπνοι καὶ οἱ τιμημένοι τούτου τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς χειροκροτοῦνε οἱ πολλοί, ποὺ τοὺς ἔχουνε γιὰ φρόνιμους σὲ ὅλα, ἐπειδὴ δὲν κυνηγᾶνε ἴσκιους, ἀλλὰ ἔχουνε μυαλὸ γερό, καὶ ἐπιτυχαίνουνε σὲ ὅτι καταπιαστοῦνε.

Ναί! Ἐπιτυχαίνουνε, γιατί, μ' ἓναν λόγο, ἡ ἀπιστία εἶναι «ἡ πλατεία πύλη καὶ εὐρύχωρος ὁδός», ποὺ δὲν πιστεύουνε πὼς εἶναι «ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν», ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, ἀλλὰ «εἰς τὴν ἐπὶ γῆς εὐδαιμονίαν». Ἐνῶ ἡ πίστις εἶναι «ἡ στενὴ πύλη καὶ τεθλιμμένη ὁδός», ποὺ δὲν πιστεύουνε πὼς εἶναι «ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν», ἀλλὰ «εἰς τὴν ἐπὶ γῆς δυστυχίαν καὶ περιφρόνησιν». «Πολλοὶ εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι διὰ τῆς πλατείας πύλης» κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, «καὶ ὀλίγοι εἰσιν οἱ εὐρίσκοντες τὴν στενὴν πύλην».

Ὅλοι οἱ ἄπιστοι λένε πὼς ἂν βλέπανε ἓνα θαῦμα, θὰ πιστεύανε. Μὰ ἡ πίστις δὲν ἔρχεται μὲ τὴ βία, ἀλλὰ μὲ τὴ συγκατάθεσιν τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτὸ σὲ ὅσους ζητᾶνε θαῦμα γιὰ νὰ πιστέψουνε, δὲν δίνεται, κατὰ τὸν λόγον ποὺ εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς Φαρισαίους: «Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ».

Ἀλλὰ καὶ θαῦμα νὰ δεῖ ἓνας ἄπιστος, ἡ ὑπερηφάνεια δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πιστέψει, γιὰ νὰ μὴ φανεῖ εὐκολόπιστος καὶ καταφρονηθεῖ.

Πρὶν καιρὸ ἔγραψα μὲ συντομία πέντε - ἔξη ἄρθρα γιὰ τὰ θαύματα ποὺ γίνονται σ' ἓνα χωριὸ τῆς Μυτιλήνης, μὲ τὸν τίτλον «Φρικτὰ μυστήρια». Πολλοὶ ἀναγνώστες συγκινηθήκανε στὸ

ἔπακρο, ἰδίως οἱ ταπεινοὶ κ' ἀγράμματοι ἄνθρωποι, «τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα». Οἱ ἔξυπνοὶ ὅμως κ' οἱ τετραπέρατοι δὲν δώσανε σημασία, καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς μὲ περιγελάσανε καὶ μοῦ γράψανε πῶς λέγω ἀνοησίες.

Ἀλλά, «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται». Ἀπὸ τότε ὥς τὰ σήμερα τὰ θαύματα δὲν πάσανε, κὶ ὁλοένα γίνονται πυκνότερα καὶ τρομαχτικώτερα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ βλέπουνε μοῦ τὰ γράφουνε μὲ ὅλα τὰ καθέκαστα, κὶ ἀπ' αὐτὰ κάνω ἓνα βιβλίο ποὺ θὰ εἶναι σὰν πυρωμένο σίδερο γιὰ τὶς ἄπιστες γλώσσες (Πρόκειται γιὰ τὸ βιβλίο «Σημεῖον μέγα» ποὺ ἐξέδωσε ὁ «Ἀσπὴρ»). Αὐτὸν τὸν καιρὸν γίνονται ἀνασκαφές, γιὰ νὰ βρεθεῖ ἡ ἀρχαία ἐκκλησία μὲ τὰ λείψανα ἐκείνων ποὺ φανερώνονται ὁλοζώντανοι μπροστὰ στοὺς ἀπλοὺς ἀνθρώπους, στὸν ὕπνο καὶ στὸν ξύπνο τους, καθὼς κὶ εἰκόνες καὶ τὰ ἄλλα κειμήλια. Θὰ εἶχανε βρεθεῖ ὅλα, καὶ θὰ ξεσκεπαζότανε γρήγορα ὁλότελα αὐτὸς ὁ φοβερὸς κρατήρας, ποὺ θὰ σάρωνε τοὺς ἄπιστοὺς μὲ τὴν ἁγιασμένη λάβα του, ἂν ὑπῆρχανε περισσότερα μέσα στὰ χέρια τῶν φτωχῶν ἀνθρώπων ποὺ σκάβουνε μὲ μία πίστη ποὺ εἶναι σὰν φωτιά.

Μά, ὅπως καὶ νὰ εἶναι, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ «τὴν τ' ἀσθενῇ θεραπεύουσιν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσιν», θὰ βγάλουνε σὲ καλὸ τέλος τὸ βλογνημένο αὐτὸ ἔργο, καὶ θὰ θριαμβέψει ἡ ἀκατάλυτη πίστη μας, καὶ θὰ ἀκουστεῖ ὥς τὰ πέρατα τοῦ ἄπιστου κόσμου ἡ βροντερὴ φωνή:

«Τὶς Θεὸς μέγας ὥς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος!»

Γιατί οί ἄδικοι προοδεύουν;

Μέχρι πότε προοδεύουν; Καί τι συμβαίνει στο τέλος σ' αὐτούς καί στοὺς ἀπογόνους τους; Ἀναρωτήθηκες ποτέ; Νὰ μὴ σκοντάφτουν οἱ σκέψεις σου ὅταν βλέπεις ὅτι κάποιος καυχιέται μὲ τὴ δύναμη καὶ ξεχνᾷ τὸν Δωρητὴ τῆς δύναμης. Θυμήσου πὼς ὁ ὑπερήφανος καὶ καυχόμενος Γολιάθ σκοτώθηκε ἀπὸ τὴ σφεντόνα ἑνὸς ἀγοριοῦ, τοῦ Δαβίδ. Νὰ μὴ συγκέεται ἡ καρδιά σου ὅταν βλέπεις πὼς κάποιος πλουτίζει μὲ ἄδικο τρόπο. Θὰ τρώει καὶ δὲν θὰ χορταίνει, θὰ ἀρπάζει καὶ δὲν θὰ τοῦ φτάνουν. Θυμήσου τοὺς πλούσιους πολίτες στὰ Σόδομα, πὼς σὲ μία στιγμή ρίχτηκε πάνω τους φωτιά καὶ ἔγιναν σάχη μ' ὅλο τους τὸν πλοῦτο. Ἐσὺ εἶσαι Χριστιανός, καὶ ὁ Χριστιανὸς παρατηρεῖ τὰ γεγονότα στὴν ἄλλη γραμμή, στὴν ὁλότητα, καὶ ὄχι ἐπὶ μέρους. Τὴν πρόοδο τοῦ ἀδίκου ὁ Χριστιανὸς δὲν ἐκτιμᾷ σὰν κάποιο τετελεσμένο γεγονός, ἀλλὰ περιμένει νὰ δεῖ, τι ἔπεται. Αὐτὸς ξέρει πὼς ὁ ἄδικος δὲν προοδεύει οὔτε μὲ τὴ δική του δύναμη οὔτε μὲ τὸ δικό του μυαλό, ἀλλὰ μόνο ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τοῦ ἐπιτρέπει νὰ προοδεύει, μᾶς καὶ κάποια στιγμή θυμηθεῖ τὸν Θεό.

Ἀφοῦ εἶναι ἀνείπωτα ἐλεήμων ὁ Θεὸς μας, καὶ ἐπιτρέπει στοὺς ἀδίκους ἐκεῖνο πού αὐτοὶ ἐπιθυμοῦν, μᾶς καὶ κάποια στιγμή σκεφθοῦν, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ντραποῦν γιὰ τὴν ἀδικία τους καὶ διορθωθοῦν. Στὸν Θεὸ εἶναι ἀγαπητοὶ οἱ μετανοοῦντες, εἶναι πολὺ ἀγαπητοὶ σ' Αὐτὸν ὅσοι μετανοοῦν ταπεινὰ γιὰ τὶς ἁδικες πράξεις τους. Ὁ Δημιουργὸς δὲν θέλει πάντα νὰ τιμωρήσει ἀμέσως μὲ μίαν κάποιος ξεκινήσει σὲ λάθος δρόμο. Ἐκεῖνος περιμένει τὸν πλανημένο νὰ γυρίσει μόνος του στὸν σωστὸ δρόμο.

Ἐκεῖνος βλέπει καὶ σιωπᾷ. Περιμένει καὶ δὲν ἀργεῖ. Εἶναι θαυμαστὸς στὴ σοφία, πανθαύμαστος στὸ ἔλεός Του. Π' αὐτὸ ὁ προορατικὸς Ψαλμωδὸς ἐνθουσιασμένα λέει στὸν Κύριο: «Τὰ κρίματά σου ὥσει ἄβυσσος πολλή» (Ψαλμ. 35,7). Ποιὸς θὰ ἐρευνήσῃ ὅλο τὸ βάθος τῆς πρόνοιας τοῦ Θεοῦ; Οἱ ἄλογοι θυμῶνουν ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν διοικεῖ τὸν κόσμον κατὰ τὴ δική τους λογική, καὶ οἱ λογικοὶ κοπιάζουν ἀσταμάτητα νὰ μποῦν στὴ λογικὴ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δύσκολο καμιά φορὰ καὶ στὸν λογικότατο νὰ κατανοήσῃ τὸ γιατί σ' ἓνα ἄνθρωπο συμβαίνει ἔτσι, ἐνῶ στὸν

ἄλλον ἀλλιώως· γιατί ὁ νέος πού ἐπιθυμεῖ τὴ ζωὴ πεθαίνει, ἐνῶ ὁ γέρος πού ἐπιθυμεῖ τὸν θάνατο ζεῖ· γιατί ὁ εὐσεβὴς βασανίζεται, ἐνῶ ὁ ἄθεος καλοπερνᾷ. Καὶ οἱ ἀγιότατες ψυχὲς καμιά φορὰ βρίσκονται σὲ ἀμνηχανία μπροστὰ στὸ αἶνιγμα τῶν γεγονότων. Στὴν ἱερὰ παράδοση ὑπάρχει γραμμένη ἡ ἐξῆς περίπτωση: πέθανε κάποιος ἀμαρτωλὸς πλούσιος, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀμαρτίες ἦταν γνωστὲς σὲ ὅλους, καὶ ὁ ἐνταφιασμὸς τοῦ ἦταν πανηγυρικός, μὲ τὸν ἐπίσκοπο καὶ πολλοὺς ἱερεῖς. Λίγο μετὰ ἀπ’ αὐτὸ ἐπιτέθηκε ὕαινα σ’ ἓνα ἀσκητὴ στὴν ἔρημο καὶ τὸν κατασπάραξε. Κάποιος μοναχός, ὁ ὁποῖος εἶχε δεῖ ἐκείνη τὴν πανηγυρικὴ νεκρώσιμη πομπὴ τοῦ ἀμαρτωλοῦ καὶ τὰ ματωμένα ὑπολείμματα τοῦ δίκαιου, στὴ σύγχυσή του ἄρχισε νὰ κλαίει καὶ φώναζε: «Κύριε, πῶς ἔγινε αὐτὸ καὶ γιατί; Πῶς ἐκεῖνος ὁ ἀμαρτωλὸς εἶχε καὶ ἀπαλὴ ζωὴ καὶ ἀπαλὸ θάνατο, ἐνῶ αὐτὸς ὁ δίκαιος πικρὴ ζωὴ καὶ πικρὸ θάνατο;». Σ’ αὐτὸ τοῦ ἐμφανίστηκε ἄγγελος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξήγησε: «Ἐκεῖνος ὁ κακὸς πλούσιος εἶχε στὴ ζωὴ του μόνο μία καλὴ πράξη, ἐνῶ αὐτὸς ὁ ἀσκητὴς εἶχε στὴ ζωὴ του μόνο μία πιὸ βαριὰ ἀμαρτία. Μὲ τὴν ἑορταστικὴ καὶ τιμητικὴ νεκρώσιμη πομπὴ ὁ Ὑψιστος ἤθελε στὸν κακὸ πλούσιο νὰ ξεπληρώσει ἐκεῖνο τὸ καλὸ ἔργο, ὥστε νὰ μὴν περιμένει τίποτα ἄλλο σ’ ἐκείνον τὸν κόσμο, ἐνῶ μὲ τὸν φρικτὸ θάνατο τοῦ ἀσκητὴς ἤθελε νὰ τὸν ἀπαλλάξει ἀπὸ ἐκείνη τὴ μία ἀμαρτία, ὥστε νὰ τοῦ δώσει πληρὴς βραβεῖο στοὺς οὐρανοὺς»

Γι’ αὐτὸ ἐσύ νὰ σκέπτεσαι περὶ τῶν κρίσεων τοῦ Θεοῦ καὶ τοποθέτησε ὅλη τὴν ἐλπίδα στὸν Δημιουργό σου. «Μὴ παραζήλου ἐν πονηρευομένοις μηδὲ ζήλου τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν» (Ψαλμ. 36,1).

Ἔτσι γράφει ὁ δίκαιος βασιλεὺς Δαβίδ, τὸν ὁποῖον ἐπὶ μακρὸν καὶ πολὺ βασάνιζε ἐκεῖνο πού βασανίζει καὶ σένα, ὥσπου ὁ Κύριος τοῦ ἀποκάλυψε μέσω λογικοῦ γιὰ νὰ καταλάβει. Ὁ ἴδιος λέει καὶ αὐτὴν τὴν παρήγορη ἐμπειρία του: «Νεώτερος ἐγενόμην καὶ γὰρ ἐγήρασα καὶ οὐκ εἶδον ἐγκαταλελειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτους» (Ψαλμ. 36,25).

Διάβαζε συχνὰτὸ Ψαλτήρι, καὶ θὰ καταλάβεις καὶ θὰ παρηγορηθεῖς.

Εἰρήνη καὶ ἡ εὐλογία ἀπὸ τὸν Κύριο.

Βλ. “ΔΡΟΜΟΣ ΔΙΧΩΣ ΘΕΟ ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΕΤΑΙ” Ἀγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς

Τὸ ἀγκάθι τῆς зήλειας

Ἔνα ὀλέθριο πάθος εἶναι ἡ зήλεια. Ὁ зηλιάρης καὶ τὶ δὲν зηλεύει! Τὸν γείτονα ποὺ ἔχει ὠραῖο σπίτι, τὸν συνάδελφο ποὺ ἔχει ὑγιῆ καὶ πανέξυπνα παιδιὰ, τὸν φίλο γιὰ τὴν ὠραία ἐμφάνισι, τὰ ἀδελφία του ποὺ εὐνοήθηκαν στὴ μοιρασίᾳ τῆς περιουσίας, τὸν συγγενῇ ποὺ ἔχει πολλὰ χρήματα καὶ ταξιδεύει συχνά, τὴ σύζυγο, ὡς καὶ τὰ παιδιὰ του! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ зηλεύει, πρῶτα βασανίζει τὸν ἑαυτό του, φθείρει τὴν ἀγάπην, ποὺ «οὐ зητεῖ τὰ ἑαυτῆς» (Α' Κορ. ιγ', 5) γιατί ἡ зήλεια ἀπαιτεῖ τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Εἶναι ἓνα ἀγκάθι στὴν ψυχὴ μας, ποὺ δηλητηριάζει τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, ἂν δὲν ἀντιμετωπιστεῖ ἐγκαίρως καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία.

Ἡ παιδική, λοιπόν, зήλεια ἔπαψε νὰ ἀντιμετωπίζεται ὡς τρομερὸ ἐλάττωμα, ἀλλὰ ὡς ἀρρώστια, ποὺ ἀπαιτεῖ θεραπεία. Γι' αὐτό, ἀντὶ νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸ παιδί λόγο, εὐθύνη, ἀπολογία, εἶναι προτιμότερο νὰ τοῦ φερθοῦμε, ὅπως σὲ μία ἀρρώστια του.

Ὅμως, γιατί ἄραγε зηλεύει τὸ παιδί μας; Διότι αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ἀγαποῦν. Зηλεύει ὅταν κάποιος τοῦ κλέβει τὴν ἀγάπην, ποὺ διεκδικεῖ ὡς δική του. Ἐξ ἄλλου зηλεύει, διότι ἐπιθυμεῖ γιὰ δικό του κάτι, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἔχει ἢ γιατί αἰσθάνεται τὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἄλλου, τὴν ὁποία πολλὲς φορὲς ἐμεῖς οἱ μεγάλοι φροντίζουμε νὰ τονίζουμε.

Ἡ зήλεια ἐκδηλώνεται μὲ δύο ἀντίρροπες μορφές: ἡ μία εἶναι φανερὴ καὶ ἐπιθετικὴ· τὸ παιδί χτυπᾷ, κλαίει, γίνεται νευρικό, τυραννικό. Ἡ δεύτερη μορφή εἶναι ἡ κρυφὴ зήλεια, μὲ συναισθήματα κατωτερότητας, φόβου καὶ ἀγωνίας. Τὸ παιδί σιωπᾷ, ἀλλὰ μέσα του ὑποφέρει. Στὴν ἀνάγκη του νὰ ἀγαπιεῖται καὶ στὸν ἀγωνιώδη φόβο του νὰ μὴ χάσει αὐτὸ ποὺ ἀγαπᾷ, ἃς δώσουμε στὸ παιδί πλησμονὴ ἀγάπης. Ἐπίσης δὲ χάνουμε τίποτα, ἂν ἱκανοποιοῦμε μερικὲς νόμιμες ἐπιθυμίες του. Καλὸ εἶναι νὰ μὴν ὑπερτονίζουμε τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὰ προσόντα τῶν ἄλλων, φροντίζοντας παράλληλα νὰ τονώσουμε τὴν αὐτοπεποίθησή του, δίνοντάς του εὐκαιρίες δραστηριότητας, ὥστε νὰ μὴν ἀσχολεῖται μὲ τοὺς ἄλλους зηλότυπα.

Ἄς τοῦ μιλήσουμε γιὰ τὴ ζήλεια καὶ τὸ κακὸ ποὺ προξενεῖ μὲ παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ἱστορία καὶ τὰ Θρησκευτικὰ καὶ πάνω ἀπ’ ὅλα νὰ χαιρόμαστε κι ἐμεῖς μὲ τὴ χαρὰ τῶν ἄλλων, δίνοντας τὸ σωστὸ παράδειγμα. Ἔτσι ἀπελευθερωμένο, αὔριο ὡς ὥριμος ἄνθρωπος θὰ ρυθμίζει σωστὰ τὰ αἰσθήματά του, ὥστε νὰ ἔχει τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητη καθὼς ξανοίγεται στὴ ζωὴ.

Πέρα ἀπὸ τὴν παιδικὴ ζήλεια ὑπάρχει καὶ ἡ συζυγικὴ ζηλοτυπία, ποὺ ἔχει τὶς ρίζες τῆς συνήθως στὰ βιώματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ ἐκφράζεται μὲ κριτικὴ, ὑποψίες, ἐρωτήσεις, πειράγματα, εἰρωνεῖες, θυμὸ, περιορισμὸ τῆς ἐλευθερίας· ὅλα αὐτὰ δυναμιτίζουν τὰ θεμέλια τοῦ γάμου. Στὰ αἶτια τῆς συζυγικῆς ζηλοτυπίας περιλαμβάνεται ὁ φόβος τοῦ ἐνὸς ὅτι θὰ χάσει τὴν ἀγάπην τοῦ ἄλλου, ἡ ἀνασφάλεια τοῦ/τῆς συζύγου, ἡ καχυποψία, ὁ ἐγωισμὸς, ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐξέλιξη καὶ ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία τοῦ/ τῆς συζύγου. Κάποιες φορὲς κι ἐμεῖς οἱ γυναῖκες μὲ τὴ συμπεριφορὰ μας καλλιεργοῦμε τὴν ἀνάπτυξη τῆς ζήλειας, γιὰ νὰ κρατᾶμε ἀμείωτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἄνδρα μας: ἓνα ἐπικίνδυνον παιχνίδι, ποὺ μᾶς κολακεύει.

Ἡ συζυγικὴ ζηλοτυπία ἀντιμετωπίζεται μὲ πολλὴ ὑπομονή, πολλὴ προσευχὴ καὶ ἀγάπην Θεοῦ. Βοηθᾷ ὁ διάλογος σὲ ἥρεμο κλίμα καὶ σὲ ἀκραῖες περιπτώσεις ἡ ψυχοθεραπεία.

Πάνω ἀπ’ ὅλα νὰ θυμόμαστε πὼς ἡ ζήλεια εἶναι κακία: Ἡ Ἁγία Γραφὴ μᾶς παραγγέλλει νὰ χαιρόμαστε μ’ ὅσους χαίρονται καὶ νὰ κλαῖμε μ’ αὐτοὺς ποὺ κλαῖνε (Ρωμ. ιβ’, 15). Ὁ ζηλιάρης ὅμως τὶ κάνει; Χαίρεται μὲ τὴ δυστυχία τοῦ ἄλλου καὶ κλαίει γιὰ τὴνεὐτυχία του! Αὐτὰ εἶναι αἰσθήματα κατεξοχὴν διαβολικά. Τὰ πονηρὰ πνεύματα ποτὲ δὲν ζηλεύουν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Ἀντικείμενο τῆς ζήλειας τοὺς εἶναι οἱ ἄνθρωποι. Ὁ ζηλότυπος, ὅμως, ζηλεύει τὸν συνάνθρωπό του, συχνὰ τὸν ἀδελφὸ του ἢ τὸν φίλο του. Ἐπειτα, ὁ Κύριος μᾶς προστάζει νὰ ἀγαπᾶμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμα καὶ τοὺς ἐχθροὺς μας (Ματθ. ε’, 44). Ὁ ζηλότυπος δὲν ἀγαπᾷ ὄχι μόνο τοὺς ἐχθροὺς του, ἀλλὰ οὔτε καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς εὐεργέτες του.

Ἡ θεραπεία τῆς ζήλειας εἶναι ἀπλὴ, ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε τὸν νοῦ μας στραμμένο στὰ οὐράνια ἀγαθὰ, ὄχι στὰ γήινα. Ἔτσι θὰ τὴ διώξουμε ἀπὸ τὴν καρδιά μας.

Βλ. Κύκλοι Μπτέρων «Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ»

Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ νάναι μαζί μας

«Ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν...»

Μετά τὸν λιθοβολισμό τοῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνου κηρύχθηκε γενικώτερος διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς φανατικούς Ἰουδαίους, οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ τοὺς ἐκφοβίσουν καὶ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐξάπλωσι τῆς νέας πίστεως.

Οἱ Χριστιανοὶ τότε ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Παλαιστίνην καὶ νὰ ἀναζητήσουν καταφύγιο στὶς γύρω χώρες δηλ. στὴ Φοινίκη, στὴν Κύπρο, στὴν Ἀντιόχεια, στὴν Β. Ἀφρική. Ἐκεῖ ποὺ πῆγαν ὅμως, ἐθεώρησαν χρέος τους νὰ διαδώσουν τὴν πίστι στοὺς ἐντόπιους Ἰουδαίους, ἐκείνους δηλαδή ποὺ εἶχαν ξεχάσει τὴ μητρικὴ τους, τὴν ἀραμαϊκὴ γλῶσσα καὶ ὠμιλοῦσαν Ἑλληνικά. Ἔτσι ἡ διασπορὰ αὐτῆ τῶν Χριστιανῶν ἐγίνε ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἐξάπλωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔξω ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην. Καὶ εὐλογήθηκε ἡ προσπάθεια αὐτὴ μὲ ἀποτελεσμα πολλοὶ Ἰουδαῖοι νὰ πιστεύσουν, διότι «*ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν*».

Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ἦταν μαζί τους! Πόσες φορὲς ξεχνάμε τὴν ἀλήθεια αὐτή. Ἐπάνω στὸ θέμα αὐτὸ θὰ ἤθελα σήμερα νὰ κάνουμε λίγες σκέψεις.

Α'

Ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται. Καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ὑγιής, πρέπει πάντοτε νὰ ἐργάζεται. Ἔχει πόθους καὶ σχέδια δημιουργίας. Καὶ πρέπει νὰ εἶναι δημιουργικός, ἐφ' ὅσον εἶναι εἰκόνα τοῦ μεγάλου Δημιουργοῦ.

Υπάρχουν τομεῖς ἐργασίας καὶ ἀποστολῆς ποικίλοι ἀπὸ τοὺς πλεόν ἱερούς μέχρι τοὺς πολὺ κοινούς, οἱ ὅποιοι ὅμως ἀποτελοῦν προσφορὰ πρὸς τὴν κοινωνία, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν σχέσι μὲ τὴν ἁμαρτία. Γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐργασίες ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ ἀνάλογα ἐφόδια καὶ προϋποθέσεις, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ στὸ ἔργο του. Καὶ λίγο ἢ πολὺ ὅλοι φροντίζουν ν' ἀποκτήσουν αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις. Πολλοὶ ὅμως ξεχνοῦν τὴ βασικὴ προϋπόθεσι ἐπιτυχίας: «**νάναι τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ μαζί τους**».

Ὁ Κύριος δὲν ἀρνεῖται νὰ εἶναι μαζί μας. Εἶναι ὁ Πατέρας καὶ ὁ προνοητὴς στὶς ἀνάγκες μας καὶ εὐρίσκεται κοντά μας. Τὸ

ὄνομα Ἑμμανουήλ, «καὶ καλέσουσι αὐτὸν Ἑμμανοὺλ» (Ματθ. α, 23), σημαίνει «ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας». Μετὰ τὴν Ἀνάληψιν ἐδήλωσε τοὺς μαθητὰς Του: «*ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ἡμῶν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου*» (Ματθ. κη, 20). Καὶ ἔχει προειδοποιήσει ὅτι, ὅποιος προσπαθεῖ χωρὶς τὴν εὐλογία Του, δὲν θὰ κάνῃ πράγματικὴ προκοπὴ, «*ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει*» (Ματθ. ιβ, 30). Ἦδη στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ μάλιστα τοὺς Ψαλμοὺς εἶχε γραφῇ: «*ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες· ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἡγρύπνησεν ὁ φυλάσσων*» (Ψαλμ. 126,1).

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν πείρα βλέπουμε πολλὰς φορὲς ὅτι σὲ πολλὰ ἔργα, ἐνῶ ὑπάρχουν ὅλες οἱ ἀνθρώπινες προϋποθέσεις, αὐτὰ δὲν προχωροῦν, γίνονται λάθη, ὑπάρχουν ἀποτυχίες, παρουσιάζονται «ἀναποδιές», δὲν κάνουμε προκοπὴ. Καὶ πόσες ἄλλες φορὲς ἐπιτελοῦνται ἔργα μεγάλα, παρατηροῦνται ἐπιτυχίες ἀπροσδόκητες, προλαμβάνονται ἀτυχήματα καὶ καταστροφές, καίτοι οἱ ἀνθρώπινες ἐνέργειες δὲν ἦσαν ἐπαρκεῖς; Κάποιος παράγων ἀδιόρατος, ἀποτελεσματικὸς, εὐεργετικὸς ἀναπληρῶνει τὰ ἐλλείποντα καὶ θεραπεύει τὰ ἀνθρώπινα λάθη. Προστατεῦει, φωτίζει, καθοδηγεῖ καὶ εὐλογεῖ τὴς ἀνθρώπινες προσπάθειες, ἐνῶ συγχρόνως ἐξασφαλίζει ἐμπιστοσύνη καὶ γαλήνη στὶς ἀνθρώπινες καρδιές, οἱ ὁποῖες ἔτσι εἶναι ἀπαλλαγμένες ἀπὸ τὴς ἀγωνιώδεις μέριμνες. Ὁ παράγων αὐτὸς εἶναι τὸ χερί τοῦ Θεοῦ, ἡ θεία Πρόνοια. Εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητη ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὰ ἔργα μας.

Μαζί μὲ τὰ ἐργαζόμενα χέρια μας πρέπει νὰ εὐλογῇ καὶ τὸ χερί τοῦ Θεοῦ. Πῶς ὁμως θὰ τὸ ἐπιτύχουμε αὐτό;

Β'

Πολλοὶ βέβαια ἀρχίζοντας ἓνα καινούργιο ἔργο συνηθίζουν νὰ κάνουν Ἀγιασμό, γιὰ νὰ ἔλθῃ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, εἴτε διότι τὸ πιστεύουν ἀποβλέποντας συνήθως μόνο στὸ ὕλικὸ συμφέρον τους, εἴτε «γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου», γιὰτὶ ἔτσι συνηθίζεται.

Δὲν ἀρκεῖ ὁμως μόνον αὐτό. Πὰ κάθε ἐργασία ὅχι μόνον «*δεῖ ἀπὸ Θεοῦ ἀρχεσθαῖ*», ἀλλὰ καὶ «*σὺν Θεῷ πορεύεσθα*». Ἀγιασμός στὸ μαγαζί μας ἢ στὸ αὐτοκίνητο ἢ στὸ κτῆμα μας σημαίνει, ὅτι βάλαμε τὸν Θεὸ νοικοκύρην.

Ὅλο τὸ ἔργο θὰ γίνεταί κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα

μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐξυπηρετηθῇ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ἐφ’ ὅσον ἐζητήσαμε προστασία καὶ τὴν εὐλογία Του, πρέπει νὰ σεβασθοῦμε καὶ τὴ νομοθεσία Του.

Μαζὶ μὲ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ ποὺ εὐλογεῖ, ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ ποὺ παρακολουθεῖ. Γιὰ νὰ ἔχουμε λοιπὸν τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ τὴ συναίσθησι τῆς παρουσίας Του, καὶ ὅλες μας οἱ κινήσεις, τὰ λόγια καὶ οἱ διαθέσεις πρέπει νὰ σέβωνται τὸ Νόμο Του καὶ νὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχη ἡ πλούσια εὐφορία, ὁ πολὺς πλοῦτος, θὰ ὑπάρχη ὅμως ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἡ συντήρησις, ἡ χαρά, ἡ γαλήνη.

Κι’ ἔπειτα δὲν ἀρκεῖ μόνον ὁ πρῶτος Ἁγιασμός, ἔστω κι ἂν ἔγινε μὲ πίστι καὶ εὐλάβεια. Κάθε πρωΐ ποὺ ἀρχίζουμε τὴ δουλειά μας, πρέπει νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας, νὰ ἀνανεώνουμε ἔτσι τὴ σχέσι τῆς ἐργασίας μας μὲ τὸν Θεόν. Ἀλλὰ καὶ κάθε βράδυ τελειώνοντας νὰ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἡμέρα ποὺ πέρασε. Πόσα δυσάρεστα γεγονότα μπορούσαν νὰ εἶχαν συμβῇ σ’ αὐτὴ τὴν ἡμέρα!

Ὁ Κύριος βέβαια θὰ εὐλογήσῃ τὴν προσπάθειά μας, θὰ μᾶς προστατεύσῃ ἀπὸ κινδύνους, θὰ μᾶς φωτίσῃ νὰ ἐνεργήσουμε σωστὰ σὲ μία δύσκολη περίπτωσι. Δὲν μᾶς ἀπαλλάσσει ὅμως ἀπὸ τὶς δικές μας προσπάθειες.

Τὶς δυνάμεις ποὺ μᾶς ἔχει δώσει, θέλει νὰ τὶς χρησιμοποιοῦμε. Ὁ Θεὸς θὰ εὐλογῇ, ἀλλὰ ἐμεῖς θὰ ἐργαζώμεθα. Καὶ πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα, τίμια, πρόθυμα καὶ μὲ σύνεσι.

Μὲ τὸ σύνθημα πολλῶν σημερινῶν νέων «λιγώτερη δουλειά, περισσότερα λεφτά» δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ προκοπή. Ὁ νόμος τῆς ἐργασίας εἶναι θεόδοτος καὶ εὐλογημένος. Ἐνθυμοῦμαι ἓνα Νομάρχην ποὺ ἔλεγε: «μὲ ἐπεσκέφθηκε ἓνας πατέρας ἀπὸ τὸ χωριό μου καὶ ζητοῦσε δουλειὰ γιὰ τὸν γιό του. Ἦθελε δουλειὰ, ἔλεγε, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ οὔτε στυλὸ οὔτε κασμᾶ. Οὔτε στυλό, γιὰτὶ ὁ γιός του δὲν ἤξερε γράμματα, οὔτε κασμᾶ δηλ. βαρεῖα δουλειά, γιὰτὶ ἦταν τεμπέλης. Νά, μιὰ θέσι, ἔτσι νὰ πληρώνεται καὶ νὰ κάθεταί π.χ. ἐπόπτης, νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ ἐλέγχῃ αὐτοὺς ποὺ ἐργάζονται...».

Οὔτε μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸ νὰ προσέχουμε καὶ νὰ λαμβάνουμε τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα κατὰ τῶν κινδύνων.

Ὁ Κύριος βέβαια εἶπε: «οὐ μὴ σὲ ἀνῶ οὐδ’ οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω»

(Έβρ. ιγ, 5), για να μᾶς βεβαιώση, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀνησυχούμε γιὰ τὸ μέλλον.

Οὐτε τοὺς ἐχθροὺς μας ἐπιτρέπεται νὰ φοβώμαστε. Τὴν ψυχὴ μας πρέπει νὰ κατέχη τὸ συναίσθημα ἀσφαλείας ποὺ εἶχε ὁ Δαυὶδ, ὅταν ἔψαλλε μὲ πεποίθησι «*Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος*» (Ψαλμ. 117,6). Δὲν μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἐπιτρέψη ὁ Θεός.

«*Ποιήσαι ὅσα ἡ χεὶρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι*» (Πράξ. δ. 28). «*Εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν*». Μᾶς εἶπε ὁμῶς καί: «*Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν*», «*προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων*» (Ματθ. ζ' 15ι, 17) καὶ «*γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραὶ*» (Ματθ. ι, 16).

Ἐπεὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας πρέπει νὰ ἐντάσσωνται στὸ ὅλο ἔργο τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι ἡ σωτηρία μας. Ὅταν σκεπώμαστε καὶ ἐργαζώμαστε μονόπλευρα ἀποβλέποντας μόνο στὰ ὑλικά καὶ ξεχνοῦμε τὴν πνευματικὴ μας ὑπόστασι, δὲν ἔρχεται ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς θέλει νὰ φροντίζουμε πρῶτα γιὰ τὴν ψυχὴ μας καὶ μετὰ γιὰ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες. «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. σι, 33). Πολλὰ φορὲς ἔρχεται κάποιο δυσάρεστο γεγονός, γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἔχουμε πάρει λάθος δρόμο. Ὅτι δηλ. στηριζόμαστε ἐγωϊστικὰ στὸν ἑαυτὸ μας καὶ ὅτι ξεχάσαμε τὸν Θεὸν καὶ τὴν ψυχὴ μας. Γι' αὐτὸ σὲ κάθε μας καινούργια προσπάθεια ἂς λέμε τὴ φράσι «*ἂν θέλῃ ὁ Θεός*» ἢ «*πρῶτα ὁ Θεός*».

Τὸ σπουδαιότερο ὁμῶς, καὶ μάλιστα ὅσον ἀφορᾷ τὴν πνευματικὴ μας πρόοδο, εἶναι νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι μὲ τὸν Κύριο.

«*Ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐναὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν*» (Ἰωάν. ιε, 5). κλήματα τῆς ἀμπέλου, ἂν ἀποκοποῦν, ὄχι μόνον καρπὸν δὲν παράγουν ἀλλὰ καὶ ξηραίνονται, ἔτσι καὶ ὁ Χριστιανὸς μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστὸν δὲν μπορεῖ νὰ καρποφορῇ, νὰ ἐργασθῇ γιὰ οἰοδήποτε ἀγαθό.

Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐξάρτησι ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ὅλη πνευματικὴ καὶ θεία ζωὴ μέσα μας, ὅπως εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἐξαρτώμεθα ἀπὸ τὴν πρόνοια τοῦ Δημιουργοῦ γιὰ ὅλες τὶς ἐνέργειες τῆς φυσικῆς ζωῆς. Ἄν χωρίσουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀπὸ τὴν ἀξιομισθίαν τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε

τίποτε για τη δικαίωσή μας. Ἐν χωρισθοῦμε ἀπὸ τῆ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν μπορούμε νὰ πράξουμε τίποτε γιὰ τὸν ἁγιασμό μας. Εἴμαστε τὰ κλήματα καὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ρίζα. Μόνο ἐνωμένοι μαζί Του λαμβάνουμε τὸ χυμὸ ποὺ μᾶς ζωοποιεῖ.

Ποτὲ δὲν θὰ καταποντισθῇ καὶ δὲν θὰ ναυαγήσῃ ὁ Χριστιανὸς κάτω ἀπὸ τὸ βάρος πειρασμοῦ ἢ θλίψεως ἢ οἰκονομικῶν δυσχερειῶν, διότι πιστεύει καὶ ζῇ τὰ λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου: «*Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ*» (Φιλ. δ, 13). Μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ δοκιμασίαι, πώχεια, ἀνάγκες, ἀσθένειαι, διωγμούς, παραγνώσεις κ.λ.π. Ὅμως σὲ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς του ὁ Χριστὸς εἶναι φίλος σταθερὸς καὶ προστάτης πανίσχυρος. Ἄρκει νὰ ἔχῃ ἐστραμμένο τὸ βλέμμα του πρὸς Αὐτὸν καὶ μὲ πίστι νὰ Τὸν ἐπικαλῇται. Καὶ μετὰ τὴν νίκη κατὰ τοῦ κακοῦ ἀναφωνεῖ τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «*οὐκ ἐμὸν τὸ κατόρθωμα ἀλλὰ τοῦ πνὺ ἰσχύν δεδοκότος*».

Γ'

Ἦδη ὅμως ἀκούω μιὰ ἀπορία ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ ἀντίρρηση:

«Μά, σὸ σπίτι μας καὶ προσευχὴ κάνουμε καὶ τίμια ἐργαζόμαστε καὶ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ προσπαθοῦμε νὰ τηροῦμε. Καὶ ὅμως ὅλα μᾶς ἔρχονται ἀνάποδα. Ἀντίθετα ὁ ἄλλος, ὁ γείτονας ποὺ δὲν ξέρεי τί θὰ πῇ Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι ἄδικος καὶ ἐκμεταλευτὴς κ.λ.π. σ' ὅλα τὰ θέματα ἔχει ἐπιτυχίες καὶ προκοπή. Γιατὶ λοιπὸν εἶναι ἄδικος ὁ Θεός;».

Βέβαια δὲν μπορούμε νὰ ξεύρουμε πῶς ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Ποιὲς εἶναι οἱ βουλὲς καὶ ποιά εἶναι ἡ κρίσι Του. Πάντως ἐμεῖς σὰν ἄνθρωποι μὲ περιορισμένο ὀπτικὸ πεδίο μπορεῖ νὰ πέφτουμε ἔξω. Ἄκου μερικὲς ἀπαντήσεις σ' αὐτὴν τὴν ἀπορία:

α) Δὲν εἶναι βέβαιο οὔτε ὅτι ἐσεῖς εἴσθε τόσο καλοί, οὔτε ὅτι ὁ ἄλλος εἶναι τόσο «σκάρτος».

β) Μπορεῖ νὰ εἶναι τελευταία καὶ ἡ δική σας ἀποτυχία καὶ ἡ δική του ἐπιτυχία. Τοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς μιὰ τελευταία εὐκαιρία νὰ μετανοήσῃ.

γ) Αὐτὸ τὸ ἀτύχημα ἢ ἡ ἀποτυχία ποὺ σοῦ συνέβη, μά, ἀκριβῶς αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, ποὺ σὲ λυτρώνει ἢ σὲ προεοδοποιεῖ γιὰ ἓνα μεγαλύτερο κακὸ. Πόσες φορὲς μόνοι μας, ἐκ τῶν ὑστέρων βέβαια, δὲν ζητοῦμε νὰ εἴχαμε πάθει κάποιο κακὸ

για να γλυτώναμε από άλλο μεγαλύτερο; Και πόσες φορές μιὰ αποτυχία ἐκ τῶν ὑστέρων δὲν τὴν θεωροῦμε λύτρωσι καὶ ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ;

δ) Ἄραγε στὸ παρελθόν, ποὺ τόσες φορές ἦταν ὁ Θεὸς κοντά σου, ἐξετίμησες αὐτὴ τὴν εὐλογία; Ἐδειξες εὐγνωμοσύνη; ἢ τις ἐπιτυχίες ἀπέδωσες σπὴν ἱκανότητά σου; Πολλὲς φορές λοιπὸν δὲν καταλαβαίνουμε ἢ δὲν θέλουμε νὰ ἀναγνωρίσουμε τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ καὶ ἄδικα μεμψιμοιροῦμε.

Ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος γράφει κάπου: «ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς τοὺς πειρασμούς: **α)** στοὺς ἀγωνιστὰς πρὸς αὔξησι τοῦ πνευματικοῦ πλούτου τους, **β)** στοὺς ἀμελεῖς, γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴς πώσεις τους, **γ)** σ' αὐτοὺς ποὺ κοιμοῦνται, γιὰ νὰ ξυπνήσουν, **δ)** στοὺς μακρὰν τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ Τὸν πλησιάσουν καὶ **ε)** στοὺς φίλους Του, γιὰ νὰ ἔχουν παρηγοσία στὸ Θεό. Ἔτσι ὁ Κύριος μὲ πικρὰ φάρμακα δίνει τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς στοὺς Χριστιανούς».

* * *

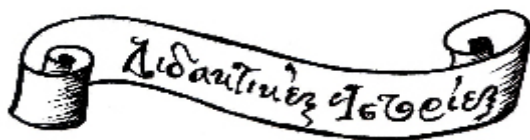
Ἀγαπητοί μου,

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἱστορία τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ. Οἱ ἄνθρωποι γεμάτοι ἀπὸ ἐγωϊσμὸ καὶ πνεῦμα αὐταρκειάς θέλησαν μὲ τὸν πύργο νὰ φθάσουν στὸν οὐρανό. Αὐτὸ ποὺ ἐσκέποντο ὅμως ἦταν ἀνόητο καὶ ἐπιβλαβές. Γι' αὐτὸ δὲν τὸ ἐνέκρινε ὁ Θεός. Καὶ στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ συνεχίσουν ἀπὸ ἑλλειψι συνεργασίας.

Ὅλα μας λοιπὸν τὰ ἔργα γιὰ νὰ ἐπιτύχουν, πρέπει νὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὰ ἀτομικὰ καὶ τὰ οἰκογενειακὰ καὶ τὰ συλλογικά. Καὶ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα μὴ τὰ ἀποδίδουμε στὸν Θεόν. Ἄς μελετήσουμε τὸν ἑαυτὸν μας μήπως μὲ τὴν τεμπελιά, τὴν ἀδιαφορία, τὸν ἐγωϊσμό, τὴν ἀδικία, γενικὰ μὲ τὸ ἁμαρτωλὸ παρελθὸν ἀπωθήσαμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ἄς μετανοήσουμε, ἃς κάνουμε ἐμεῖς τὸ καθήκον μας, ἃς ἐπικαλεσθοῦμε καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τότε «*χεῖρ Κυρίου*» θὰ εὐλογῇ τὴς προσπάθειές μας καὶ θὰ ἔλθῃ προκοπὴ στὰ ἔργα μας.

Βλ. «Κηρύγματα Ἀληθείας καὶ Ζωῆς» Τόμος Β' Ἱερέως Παρασκευᾶ Ζωγράφου

Σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλι τῆς Μακεδονίας, ζοῦσε κάποιος ἔγγαμος Σίερεὺς. Σπούδασε Θεολογία σὲ Ἀμερικὴ καὶ Ἀγγλία καὶ μὲ πρότυπα τοὺς ἑτερόδοξους γρήγορα ἀνέπτυξε μέσα στὴν μεγάλη ἐνορία του πολλὰς κοινωνικὰς δραστηριότητες, πού τις θεωροῦσε ὡς ποιμαντικὰς. Ἡ ἐργοσωτηρία ἦταν τὸ σύνθημά του καὶ ἡ πίστις του, στηριζόμενος στὸ ἀγιογραφικὸ «οὕτω λαμπρῶν τῶν φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Οὐδέποτε μίλησε γιὰ κάθαρσι ἀπὸ τὰ πάθη, γιὰ θέωσι καὶ ἀγιασμό. Οὐδέποτε μίλησε γιὰ Νηπτικούς Πατέρες καὶ οὐδέποτε ἔκανε ἀγρυπνία. Ἔργα καὶ μόνον ἔργα ἔκανε.

Εἶχε ἀνακαλύψει λοιπὸν ἓναν ἀνάπηρο, καθηλωμένον στὸ κρεβάτι καὶ τὸν βοηθοῦσε. Ἐπειδὴ σὺν ἀρχὲς δὲν εἶχε ἔντονην ποιμαντικὴν δραστηριότητα, τὸν ἐπισκεπτόταν τακτικά. Σιγὰ σιγὰ τὸν βοήθησε, ἐξομολογήθηκε, κοινωνήσας καὶ τὸν ἔβαζε νὰ κάνῃ προσευχὴ γιὰ τὰ ἔργα του. Τοῦ ἔλεγε: 'Κοίταξε νὰ δῇς, αὐτὴ τὴν Κυριακὴ θὰ κάνῃ βραδυνὸ κήρυγμα. Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ προσευχηθῇς.'

Ἀρχισε λοιπὸν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀναπτύσσῃ στὴν ἐνορία του ποικιλίαν ἀπὸ δραστηριότητες. Νὰ κάνῃ κύκλους, συγκεντρώσεις νέων, χορωδίες, μικρὰ βραδυνὰ κηρύγματα, καὶ κάθε φορὰ πῆγαινε στὸν ἀνάπηρο καὶ τοῦ ζητοῦσενὰ κάνῃ προσευχή. Πάντοτε, γιὰ ὅλα του τὰ ἔργα. Ὁ, πὶ κι ἂν εἶχε, περνοῦσε ἀπ' αὐτὸν τὸν συγκεκριμένον ἄνθρωπο.

Ὅμως μὲ τὴν ἀναπτυσσόμενην δραστηριότητα, ἐπειδὴ ἀπλώθηκε καὶ σὲ κάποια χωριὰ ἐκεῖ γύρω, μὲ τὴν ἄδεια βέβαια τῆς Μητροπόλεώς του, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ παραμελῇ καὶ νὰ ἀραιώνῃ τὴν ἐπισκέψεις του στὸν ἀνάπηρο. Καὶ ἦταν φυσικὸ αὐτό. Τελικὰ, σὰν νὰ τὸν λησμόνησε, ἀφοῦ τὸν ἐπνίξαν οἱ πολλὰς του δραστηριότητες.

Ἀρχισε ὁμως νὰ παρατηρῇ ὕστερα ἀπὸ κάποιο διάστημα ὅτι

οἱ προσερχόμενοι Χριστιανοὶ στοὺς κύκλους μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καὶ στὰ ἀπογευματινὰ κηρύγματα, ἀραίωσαν κατὰ πολὺ. Οἱ δὲ συγκεντρώσεις μεγάλων μαθητῶν καὶ ἐργαζομένων νέων διελύθησαν τελείως. Ὅποια δραστηριότητα κι ἂν ἔκανε, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε, οἱ Χριστιανοὶ σιγὰ σιγὰ ἔφευγαν ἀπὸ γύρω του. Καὶ ἄρχισε νὰ ἀπελπίζεται. Ἔψαχνε νὰ βρῇ τὴν αἰτία, ἔψαχνε!... ἀλλὰ τίποτε. Τίποτα δὲν κατάφερε! Ἄδικο τόσος κόπος! συλλογίζοταν ἀπογοητευμένος.

Ὅπως περνοῦσε μιὰ μέρα ἀπὸ κάποιο δρόμο πολὺ στενοχωρημένος, εἶδε τὸ σπίτι τοῦ ἀναπήρου. “Γιὰ νὰ πάω νὰ τὸν δῶ! Τὶ κάνει αὐτός; Ἐχὼ νὰ τὸν δῶ δυὸ χρόνια!”

Πάει λοιπὸν καὶ βλέπει τὸν ἀνάπηρο νὰ καπνίζει, νὰ πίνει καὶ νὰ παίζει καρτὰ μὲ μία παρέα.

-Καλὲ Φώτη;

-Ὦ, καλῶς τὸν πατέρα... ἔλα νὰ σὲ κερᾶσω!

Οἱ φίλοι του ἀπὸ ντροπὴ σταμάτησαν νὰ παίζουν καὶ σὲ λίγο ἀνεχώρησαν ζητώντας “συγγνώμη...”

Ρωτᾷ τότε τὸν ἀνάπηρο ὁ ἱερέας:

-Τὶ γίνεται, Φώτη;

-Πάτερ, μὲ ξέχασες. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ξέχασες, σιγὰ σιγὰ σὲ ξέχασα κι ἐγώ. Ἔτσι ἔπαψα νὰ προσεύχωμαι ὅχι μόνο γιὰ μένα, ἀλλὰ καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ ἔργο, ποὺ ἐπέμενες ὅτι εἶναι δικό σου!...

-Ἀπὸ πότε αὐτό;

-Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Δυὸ χρόνια!!!

Μὲ πόνο ψυχῆς φεύγοντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀναπήρου ὁ ἱερεὺς ἔπρεσε σὲ μεγάλη περισυλλογὴ καὶ μονολογοῦσε:

-Φαίνεται πὼς ὁ Θεὸς ἀνταποκρινόμενος στὶς ὀλόθερμες προσευχὲς τοῦ ἄγνου αὐτοῦ ἀναπήρου παλληκαριοῦ, καρποφοροῦσε τὸ δικό Του σωτήριο ἔργον, τὸ ὁποῖο ὅμως διαλύθηκε ἐξαιτίας τῶν δικῶν μου πολλαπλῶν παθῶν: ἐγωΐσμοῦ, ὑπερηφάνειας, κενοδοξομανίας καὶ φαρισαϊκῆς μου αὐτοπροβολῆς. Ἡ ἀπόδειξις εἶναι ὀλοφάνερη καὶ βρίσκεται στὴν ἀπόγνωσι καὶ στὴν ἀπελπισία ποὺ μὲ κυρίευσε.

Ἀπὸ τότε ἄλλαξε ἡ πνευματικὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἱερέως καὶ μελετώντας τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Ἁγία Γραφὴ τοῦ ἀπεκαλύφθη σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πρὶν ἀπὸ χρόνια, ὅταν ἤμουν ἐφημέριος στὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Πειραιῶς, μ' ἐκάλεσαν νὰ ἐξομολογήσω ἐκτάκτως, κατόπιν δικῆς του ἐπιθυμίας, ἓνα νέο ἄνδρα, 42 ἐτῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτο Ξενοφῶν.

“Ὅταν πῆγα, ἦταν σὲ κακὴ κατάστασι. Ὁ καρκίνος μὲ τὶς ραγδαῖες μεταστάσεις τὸν εἶχε προσβάλλει καὶ στὸ κεφάλι. Οἱ μέρες του μετρημένες. Ἦταν μόνος στὸν θάλαμο, τὸ διπλανὸ κρεβάτι ἦταν ἄδειο, κι ἔτσι βρεθήκαμε μόνοι μας. Καὶ μοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς, γιὰ τὸ πῶς πίστεψε, ἀφοῦ ὑπῆρξε, ὅπως τὸ τόνισε, “σκληρὸς ἄθεος” καὶ ἄπιστος.

«Ἦλθα ἐδῶ πρὶν ἀπὸ 35 περίπου μέρες, σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο τῶν δύο κλινῶν. Δίπλα μου ἦταν ἥδη κάποιος ἄλλος ἄρρωστος, μεγάλος στὴν ἡλικία, 80 περίπου ἐτῶν. Αὐτὸς ὁ ἄρρωστος, πάτερ μου, παρὰ τοὺς φοβεροὺς πόνους ποὺ εἶχε στὰ κόκκαλα -ἐκεῖ τὸν εἶχε προσβάλλει ὁ καρκίνος- συνεχῶς ἀναφωνοῦσε “Δόξα Σοι, ὁ Θεός! Δόξα Σοι, ὁ Θεός!...” Στὴ συνέχεια ἔλεγε καὶ πολλὲς ἄλλες προσευχές, ποὺ ἐγὼ ὁ ἀνεκκλησίαστος καὶ ἄθεος τὶς ἄκουγα γιὰ πρώτη φορά. Κι ὅμως, πολλὲς φορὲς μετὰ ἀπὸ τὶς προσευχές του ἡρεμοῦσε -κι ἐγὼ δὲν ξέρω μὲ ποιὸν τρόπο- καὶ τὸν ἔπαιρνε γλυκύτατος ὕπνος. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ὥρες ξυπνοῦσε ἀπὸ τοὺς ἀφόρητους πόνους, γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ καὶ πάλιν “ὦ Χριστέ μου, Σ' εὐχαριστῶ! Δόξα στὸ ὄνομά Σου!... Δόξα Σοι, ὁ Θεός!... Δόξα Σοι, ὁ Θεός!...”

Ἐγὼ μούγκριζα ἀπὸ τοὺς πόνους, κι αὐτὸς ὁ συνασθενής μου, μὲ τοὺς ἀφόρητους πόνους, δοξολογοῦσε τὸν Θεό. Ἐγὼ βλαστημοῦσα τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Παναγία, κι αὐτὸς μακάριζε τὸν Θεό, Τὸν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὸν καρκίνο ποὺ τοῦ ἔδωσε καὶ τοὺς πόνους ποὺ εἶχε. Τότε ἐγὼ ἀγανακτοῦσα ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς φρικτοὺς ποὺ εἶχα, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ ἐβλεπα αὐτόν, τὸν συνασθενῆ μου, νὰ δοξολογῇ συνεχῶς τὸν Θεό. Αὐτὸς ἔπαιρνε σχεδὸν κάθε μέρα τὴν «Θεῖα Μεταλαβιά» κι ἐγὼ ὁ ἄθλιος ξερνοῦσα ἀπὸ ἀηδία.

-Σκάσε, ἐπὶ τέλους. Σκάσε ἐπὶ τέλους νὰ λὲς συνεχῶς “Δόξα Σοι, ὁ Θεός!” Δὲν βλέπεις πῶς Αὐτὸς ὁ Θεός, ποὺ ἐσὺ Τὸν δοξολογεῖς, Αὐτὸς μᾶς βασανίζει τόσο σκληρὰ; Θεὸς εἶναι Αὐτός; Δὲν ὑπάρχει. Ὁχι! Δὲν ὑπάρχει...

Κι αὐτὸς μὲ γλυκύτητα ἀπαντοῦσε:

-Ὑπάρχει, παιδί μου, ὑπάρχει καὶ εἶναι στοργικὸς Πατέρας, διότι

μέ την ἀρρώστια καὶ τοὺς πόνους μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τὶς πολλές μας ἁμαρτίες. Ὅπως ἂν ἡσυχολοίσο με καμμιά σκληρὴ δουλειά, ὅπου τὰ ρούχα σου καὶ τὸ σῶμα σου θὰ βρωμοῦσαν κυριολεκτικῶς, θὰ χρειάζονται μία σκληρὴ βούρτσά για νὰ καθαριστῇ καλά, κι ἐσύ καὶ τὸ σῶμα σου καὶ τὰ ρούχα σου, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὁ Θεὸς χρησιμοποιοεῖ τὴν ἀρρώστια σὰν εὐεργετικὸ καθαρισμό τῆς ψυχῆς, για νὰ τὴν προετοιμάσῃ για τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ μ' ἐκνεύριζαν ἀκόμη περισσότερο καὶ βλαστημοῦσα θεοὺς καὶ δαίμονες. Δυστυχῶς οἱ ἀντιδράσεις μου ἦσαν ἀρνητικές, με τὸ νὰ φωνάζω:

-Δὲν ὑπάρχει Θεός... Δὲν πιστεύω σὲ τίποτα... Οὔτε σὸν Θεὸ οὔτε σ' αὐτὰ τὰ 'κολοκύθια' ποὺ μοῦ λὲς περὶ Βασιλείας τοῦ Θεοῦ σου... Οὐμᾶμαι τὶς τελευταῖες τοῦ λέξεις:

-Περίμενε καὶ θὰ δῆς με τὰ μάτια σου πῶς χωρίζεται ἡ ψυχὴ ἀπ' τὸ σῶμα ἐνὸς Χριστιανοῦ ποὺ πιστεύει. Εἶμαι ἁματωλός, ἀλλὰ τὸ ἔλεός Του θὰ με σώσῃ. Περίμενε, θὰ δῆς καὶ θὰ πιστέψῃς!!!

Καὶ ἡ μέρα ἔφθασε. Ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο θέλησαν νὰβάλουν ἓνα 'παραβάν', ὅπως ἦταν καθήκον τους, ἀλλὰ ἐγὼ διαμαρτυρήθηκα. Τοὺς εἶπα "ὄχι", γιατί θέλω νὰ δῶ πῶς αὐτὸς ὁ γέρος θὰ πεθάνῃ!!!

Τὸν ἔβλεπα λοιπὸν νὰ δοξολογῇ συνεχῶς τὸν Θεό. Πότε ἔλεγε κάποια "Χαῖρε" για τὴν Παναγία, ποὺ ἀργότερα ἔμαθα ὅτι λέγονται "Χαιρετισμοί". Κατόπιν σιγοέψαλλε τὸ "Θεοτόκε Παρθένε", τὸ "Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν...", τὸ "Ἄξιόν ἐστι", κάνοντας συγχρόνως καὶ πολλὰς φορές τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Σήκωσε κάποια στιγμή τὰ χέρια τοῦ καὶ εἶπε: "Καλῶς τὸν Ἄγγελό μου! Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ ἤλθες με τόση λαμπρὰ συνοδεία νὰ παραλάβῃς τὴν ψυχὴ μου. Σ' εὐχαριστῶ!... Σ' εὐχαριστῶ!..." Ἀνασπώθηκε λίγο, ξανασήκωσε τὰ χέρια τοῦ ψηλά, ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, σταύρωσε τὰ χεράκια τοῦ στὸ στήθος τοῦ καὶ ἐκοιμήθη!

Ξαφνικὰ τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ φῶς, λὲς καὶ μπῆκαν μέσα δέκα ἥλιοι καὶ περισσότεροι, τόσο πολὺ φωτίστηκε τὸ δωμάτιο! Νάι, ἐγὼ ὁ ἄπιστος, ὁ ἄθεος, ὁ ὑλιστής, ὁ "ἑπιπασμένος", ὁμολογῶ ὅτι ὄχι μόνον ἔλαμψε τὸ δωμάτιο, ἀλλὰ καὶ μιὰ ὠραιότητα μυρωδιὰ ἀπλώθηκε σ' αὐτό, ἀκόμη καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν διάδρομο, καὶ μάλιστα ὅσοι ἦσαν ξυπνητοὶ καὶ μπορούσαν, ἔτρεχαν ἐδῶ κι ἐκεῖ, για νὰ διαπιστώσουν ἀπὸ ποῦ ἤρχετο ἡ παράξενη αὐτὴ μυρωδιὰ.

Ἔτσι, πάτερ μου, πίστεψα, γι' αὐτὸ καὶ φώναξα γιὰ Ἐξομολόγο ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, τὰ ἔβαλα μὲ τοὺς δικούς μου, τὴν μάνα μου καὶ τὸν πατέρα μου, ὕστερα μὲ τὰ δύο μεγαλύτερα ἀδελφία μου, μὲ τὴ γυναῖκα μου, μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους, καὶ τοὺς φώναξα καὶ τοὺς ἔλεγα:

- Γιατὶ δὲν μοῦ μιλήσατε ποτὲ γιὰ τὸν Θεό, τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους;

- Γιατὶ δὲν μὲ ὠδηγήσατε ποτὲ στὴν Ἐκκλησία;

- Γιατὶ δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι ὑπάρχει Θεός καὶ ὑπάρχει καὶ θάνατος καὶ κάποτε αὐτὴ ἡ ψυχὴ θὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα γιὰ νὰ δώσῃ τὸν λόγο της;

- Γιατὶ μὲ σπρώξατε μὲ τὴν συμπεριφορὰ σας στὴν ἀθεΐα καὶ στὸν μαρξισμό;

- Ἔσεῖς μὲ μάθατε νὰ βλαστημῶ, νὰ κλέβω, νὰ ἀπατῶ, νὰ θυμῶνω, νὰ πεισμώνω, νὰ λέω χιλιάδες ψέματα, νὰ ἀδικῶ, νὰ πορνεύω...

- Ἔσεῖς μὲ μάθατε νὰ εἶμαι πονηρός, καχύποπος, ζηλιάρης, λαίμαργος, φιλάργυρος καὶ κακός.

- Γιατὶ δὲν μοῦ διδάξατε τὴν ἀρετὴ;

- Γιατὶ δὲν μοῦ διδάξατε τὴν ἀγάπη;

- Γιατὶ δὲν μοῦ μιλήσατε ποτὲ γιὰ τὸν Χριστό; Γιατί;

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν στιγμή μέχρι πού νὰ πεθάνω, θὰ μοῦ μιλάτε μόνο γιὰ τὸν Θεό, τὸν Χριστό, τὴν Παναγία, τοὺς Ἀγγέλους, τοὺς Ἁγίους. Γιὰ τίποτε ἄλλο.

Ἦρχοντο οἱ δικοί μου, οἱ συγγενεῖς, φίλοι, γνωστοί, καὶ τοὺς ρωτοῦσα τὸν καθένα χωριστὰ ἢ ὅλους μαζί:

- Ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε κάτι σημαντικὸ γιὰ τὸν Θεό; Διότι Αὐτὸν θὰ συναντήσω! Λέγετε. Ἐὰν δὲν ξέρετε, νὰ μάθετε. Οἱ μέρες περνᾶνε κι ἐγὼ θὰ φύγω.

Καὶ σ' ἓνα – δυὸ ἐπισκέπτες:

- Ἄν δὲν ξέρης ἢ ἂν δὲν πιστεύς, νὰ φύγης!...

Τώρα πιστεύω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, καὶ θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ ὅλες τὶς ἁμαρτίες μου ἀπὸ μικρὸ παιδί...».

* * *

Τὸ ἀληθινὸ γεγονὸς ποὺ καταγράφουμε ἔγινε γύρω στὸ 1940, πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τοῦ πολέμου.

Ἕνας ἱερεὺς ὁ παπα-Θεόδωρος κλήθηκε γιὰ νὰ κοινωνήσῃ

δύο Χριστιανούς έτοιμοθανάτους. Έναν πλούσιο, σκληρό και φιλάργυρο και μια ένάρτη χήρα, που μεγάλωσε μόνη της, με τιμιότητα και σωφροσύνη, σκληρό αγώνα και φτώχεια πολλή, εκείνα τα χρόνια, όχτώ παιδιά!!!

Ο παπα-Θεόδωρος πήρε μαζί τον διάκονό του, τον πατέρα Λαυρέντιο. Μπροστά ό νεωκόρος, στο πλάϊ ό διάκονος και ό ιερέυς με τώ άγιο Ποτήριο, άσκεπής και με τόν Άέρα στους ώμους, (όπως έσυνθηόετο τότε), έπήγαν πρώτα στο σπίτι του πλούσιου, αλλά αυτός ούτε καν ήθελε να άκούση για Θεία Κοινωνία! Μόνο φώναζε:

-Δέν είμαι έγώ για θάνατο!

Έγινε ένας διάλογος, όσο ήταν δυνατόν, μεταξύ του ιερέως και του άρρώστου, αλλά αυτός ήταν άνένδοτος, δέν ήθελε να κοινωνήση.

Λέγει τότε ό διάκονος, ό πατήρ Λαυρέντιος:

-Πάτερ Θεόδωρε, μου δίνετε, σās παρακαλώ τώ άγιο Ποτήριο, να πάω να κοινωνήσω την έτοιμοθάνατη κυρία Μαρία και έσεις να συζητήσετε με τόν άσθενή μέχρι να γυρίσω! και, εάν έχη πεισθή, να τόν κοινωνήσω μετά;

-Να πās παιδί μου, με τις εύχές μου.

Ο νεωκόρος μπροστά με τώ λαδοφάναρο και πίσω ό διάκονος με την Θεία Κοινωνία έφθασαν σε ένα φτωχικό σπιτάκι. Μπήκαν μέσα και είδαν γύρω από τώ κρεβάτι της κυρα-Μαρίας να παρευρίσκονται τὰ παιδιά, τὰ έγγόνια, οί λοιποί συγγενείς της και όλοι να κλαίνε για την ύπέροχη αυτή μητέρα, γιαγιά και συγγενή.

Μόλις προχώρησε λίγο ό διάκονος, έμεινε άκίνητος! Τι είδε; Άνείπωτο θέαμα! Περικυκλωμένη δέν ήταν μόνο από ανθρώπους ή άγιασμένη αυτή ψυχούλα, αλλά και από δεκάδες Άγγέλους και Άρχαγγέλους, που συνωσίζονταν μέσα στο δωμάτιο ποιός θα πρωτοχαϊδέψη και ποιός θα πρωτοαπαλύνη και θα πρωτοσφουγγίση τόν ιδρώτα αυτής της υπερευλογημένης μάνας!

Και δέν ήταν μόνο αυτό !!! Άκριβώς πάνω από τώ κεφαλάκι της, στο προσκεφάλι της δηλαδή, ήταν ή Ύπεραγία Θεοτόκος, ή όποιάμε ένα θεοϋφαντο μαντήλι της σκούπιζε τόν ιδρώτα του πυρετού από τώ μέτωπό της. Τὰ δέ χείλη της έτοιμοθάνατης έψιθύριζαν: «Χαίρε, Νύμφη άνύμφευτε».

Και -ώ του θαύματος- όλοι οί Άγγελοι έπαισαν ‘μπρούμυτα’ και προσκύνησαν τώ εισερχόμενο πανάγιο Ποτήριο που είχε

μέσα τὸ τίμιο Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου! Ὅλες οἱ Ἀγγελικὲς Δυνάμεις!

Καὶ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, κατὰ ἓναν ἀκατάληπτο τρόπο, ἀσπάσθηκε τὸ ἅγιο Ποτήριο καὶ ὠδήγησε τὸν διάκονο νὰ κοινωνήσῃ τὴν ἐτοιμοθάνατην.

Μετὰ τὴν Θεία Κοινωνία οἱ Ἄγγελοι πῆραν, τὴν ψυχὴ αὐτῆς τῆς εὐλογημένης μάνας, τὴν παρέδωσαν στὰ χέρια τῆς Παναγίας καὶ ὅλοι μαζί ἀνῆλθαν στὸν Οὐρανό.

Ἄστραψε ὁ τόπος, μοσχοβόλησε τὸ δωμάτιο καὶ ὁ διάκονος μὲ φόβο καὶ χαρὰ ἀπερίγραπτη καὶ ἀγαλλίασι ἔφυγε... καὶ ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τοῦ πλουσίου... Μπῆκε μέσα καὶ τὸν κατέλαβε ρίγος! γιὰτὶ γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τοῦ φιλαργύρου αὐτοῦ ἀνθρώπου, βρίσκονταν ἑκατοντάδες δαίμονες, οἱ ὁποῖοι μὲ τρίαίνες φοβερὲς κατατρυποῦσαν τὸ σῶμα του σὲ διάφορα σημεῖα: στὰ γόνατα, στὰ πόδια, στὰ χέρια, στὶς παλάμες, στὴν κοιλιά, στὸ λάρυγγα, στὰ μάτια, στὸ κεφάλι... Μὲ ὅσα μέλη ἀμάρτησε, πάνω σ' αὐτὰ τρυποῦσαν οἱ δαίμονες. Οὐρλιαζε, φώναζε ὁ ταλαίπωρος πλούσιος.

Παρέδωσε τὸ ἅγιο Ποτήριο τρέμοντας, στὰ χέρια τοῦ ἱερέως, ὁ διάκονος, καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο του λιποθύμησε...

Ὁ ἱερεὺς εἰς μάτην προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν πλούσιο νὰ "ἐτοιμασθῇ" γιὰ τὸ τέλος! Αὐτὸς τίποτα! Πέθανε τελικὰ χωρὶς Θεία Κοινωνία καὶ χωρὶς Ἐξομολόγησι.

* * *

Πρὶν ἀπὸ δέκα πέντε χρόνια ἓνας νέος, εἴκοσι ἐτῶν περίπου, μετέβη μὲ τοὺς γονεῖς καὶ τὶς ἀδελφές του νὰ προσκυνήσουν στὴν Τῆνο τὴν θαυματουργὸ εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Ἦταν Αὐγούστος καὶ ὁ κόσμος πολὺς. Ἀλγεινὴ ἐντύπωσι ἡ προκλητικὴ ἐμφάνισι μερικῶν ξένων τουριστριῶν.

Σ' ἓναν περίπατο ποὺ ἔκανε μόνος περιεργαζόμενος τὶς βιτρίνες καὶ τὰ ἐκθέματα τῶν καταστημάτων τὸν πλησίασαν δύο τουρίστριες καὶ ἐντελῶς ἀπροσδόκητα τὸν ἀγκάλιασαν μὲ ταυτόχρονες κυδαῖες χειρονομίες. Ὁ νέος ἀντέδρασε ἀμέσως, τὶς ἔσπρωξε βιαίως ἀπὸ πάνω του καὶ ἔφυγε τρέχοντας καὶ μονολογώντας: «Παναγία μου ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ προσκυνήσω καὶ ὄχι γιὰ νὰ ἀμαρτήσω!!! Παναγία μου, μέχρι σήμερα παρέμεινα ἀγνὸς καὶ ἀμόλυντος καὶ ἔτσι νὰ μὲ κρατήσῃς μέχρι τὸν Γάμο μου...».

Για τὸν βραδυνὸ ὕπνο εἶχαν ἐνοικιάσει ἓνα σπίτι μὲ τρία δωμάτια. Στὸ δικό του δωμάτιο ἦταν μόνος. Στὴ βραδυνὴ κατὰ μόνας προσευχή του, μετὰ τὸ Ἀπόδειπνο, ἄρχισε τοὺς Χαιρετισμούς. Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν πρώτη στάσι καὶ ξαφνικὰ ἐμφανίστηκε μπροστά του ὁλόσωμη καὶ ὁλόλαμπρη ἡ Παναγία περιβαλλομένη ἀπὸ ὑπερκόσμιο φῶς!!!

Γεμᾶτος ἔκστασι καὶ θάμβος ὁ νέος βρέθηκε γοναπιστὸς νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν παραδοξότατη καὶ ὑπερουράνια αὐτὴ θέα τῆς θείας παρουσίας... καὶ τότε ἡ Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Πάναγνη Παναγία, τοῦ χάρισε μὲ ἀπειρη γλυκύτητα ἓνα πανέμορφο μεϊδίωμα καὶ ἐξαφανίστηκε... καὶ μαζί της καὶ ἡ ὑπέρλαμπρη φωτοχυσία!!! Ὁ νέος ἐκστατικὸς καὶ ἔκθαμβος παρέμεινε γοναπιστὸς μέχρι τὸ πρῶτ' ἀπολαμβάνοντας πανευφρόσυνα ὅ,τι ἐβίωσε ἀπὸ τὴν ἀπρόσμενη θεϊκὴ Της παρουσία καὶ τὸ γλυκύτατο χαμόγελο ποὺ δὲν ξέχασε ποτέ.

Ἰδοὺ Χριστιανοί μου πὼς βραβεύθηκε ἡ αὐθόρμητη ἀντίδρασις τοῦ νέου γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ἀγνότητος καὶ καθαρότητός του... ἀντίδρασι ποὺ μοιάζει μὲ τὴν τοῦ Παγκάλου Ἰωσήφ...

* * *

Κάποτε, (μοῦ διηγήθηκε ἓνας ὑπέργηρος εὐλαβέστατος ἱερεὺς), Ἐνῶ ἐψάλλετο ὁ Τρισάγιος ὕμνος: «Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς», ἦταν σὰν νὰ ἄνοιξε κατὰ περίεργο τρόπο ὁ νοῦς μου καὶ ἡ καρδιά μου καὶ τὸ μυαλό μου καὶ ἡ ψυχὴ μου καὶ «συνέλαβε» μὲ αἴσθησι ψυχῆς ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Τριαδικός.

Εἶναι ὁ Πατὴρ ὁ ἄναρχος, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα τὸ συνάναρχον. Ὁ Ἕνας ἐν Τριάδι Θεός. Ἕνας Θεός, διακρινόμενος σὲ τρία Πρόσωπα. Κατάλαβα μέσα μου -πὼς νὰ σᾶς τὸ πῶ;- πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν τὰ ἔμαθα στὸ σχολεῖο καὶ στὶς ἱερατικὲς σχολὰς ποὺ πῆγα.

Ἀκόμα καὶ ἡ διάκρισι τῆς Οὐσίας καὶ Ἑνέργειας μοῦ ἀπεκαλύφθη βιωματικὰ ὅσο ἐψάλλετο τὸ «Ἅγιος ὁ Θεός...». Ἦταν κι' αὐτὴ μία ἐπιπλέον δυνατὴ ἀπόδειξις γιὰ νὰ στερεωθῇ ἡ πίστις μέσα μου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Τριαδικός. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ διαλαλοῦσα, τὸ ὑποστήριζα καὶ τὸ ὡμολογοῦσα, ὅχι πλέον σὰν μάθῃσι ἀπὸ τὰ βιβλία ἢ ἀπὸ τοὺς δασκάλους ἢ ἀπὸ τοὺς θεολόγους

ἢ τοὺς ἱεροκήρυκας, ἀλλὰ σὰν ἐμπειρία ζωῆς. Αὐτὸ τό «μία Φύσις, μία Θέλησις, μία Ἐνέργεια, μία Οὐσία», ὅλα αὐτὰ βιωματικῶς τὰ πληροφορήθηκα μέσα στὴν καρδιά μου. Τὸ πῶς δὲν ξέρω, ἀλλὰ ἐγὼ τὰ βίωσα...

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἄρρητες ἐμπειρίες, ποὺ δέχθηκε ἡ ἀθλία καὶ ἁμαρτωλὴ ψυχὴ μου, κάποια χρονιά, στὴ γιορτὴ τῶν Θεοφανείων καὶ τῇ στιγμῇ ποὺ ἐψάλλετο τὸ ἀπολυτίκιον «Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου, Κύριε...» ἄνοιξε ὁ νοῦς μου τρόπον τινὰ καὶ συνέλαβε, δὲν ξέρω πῶς, τὴν ὅλη ἐρμηνεία καὶ ἀποκάλυψι τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴ Βάπτισι τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. Καὶ ὅταν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας ἄρχισα νὰ γυρίζω στὴν ἐνορία μου καὶ ν' ἀγιάζω σπίτια, αὐλές, δρόμους, χωράφια, στάνες, ἔψαλλα τὸ ἀπολυτίκιο μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου καὶ μὲ πλήρη συναίσθησι ὅτι ὁ Θεός μας εἶναι Τ ρ ι α δ ι κ ὸ ς ! Καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεάνθρωπος Κύριος, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτὴρας τοῦ κόσμου, στὸν Ὅποῖον ὁ Θεὸς Πατέρας ἀναπαύεται καὶ εὐαρεστεῖται. Ἄνοιξαν τὰ Οὐράνια καὶ ἡ ψυχὴ μου πλημμύρισε φῶς!...

Καλὰ ὅλα αὐτά, πάτερ μου... ἀλλὰ τὸ τέλος ἐγγίζει... καὶ ἡ ψυχὴ μου θορυβεῖται. Ἐλπίζω στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ... Ὑπῆρξα καὶ εἶμαι ἁμαρτωλός, μὲ κατατρέχει τό “ὁ γνοῦς καὶ μὴ ποιήσας δαρήσεται πολλὰς”. Ἐγώ, Θεέ μου, δὲν ἔχω ΤΙΠΟΤΑ! “Ὅλα δικά σου. Μόνο τὸ ἔλεός Σου ἀποζητῶ καὶ σ’ αὐτὸ μόνον ἐλπίζω”.

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Οικουμενιστική προσευχή για την ένότητα

“Ὅπως εἶναι γνωστόν, μία ἀπὸ τὴς βασικῆς Οἰκουμενιστικῆς πρακτικῆς εἶναι ἡ κοινὴ προσευχὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, χάριν ἐπιτεύξεως ἱερῶν σκοπῶν, ὅπως αὐτὸν τῆς ἐνότητος. Τοῦτο συμβαίνει ἐδῶ καὶ ἕναν αἰῶνα οἰκουμενιστικῆς δραστηριότητος, ἀλλὰ ἐνότητα ὅπως ἐννοεῖται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν οὔτε ἐπέρχεται, οὔτε ἐπιτυγχάνεται. Διότι ὁ τρόπος εἶναι μὴ θεάρεστος, λανθασμένος καὶ ἀπορριπτός.

Ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως, ἡ ὁποία ἐνυπάρχει στὴν ἁγία Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, βασίζεται στὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι δῶρο τῆς θείας Χάριτος, τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας, καὶ παρέχεται ὅπου ὑπάρχει πιστότητα στὴν θείαν Ἐντολή.

Ὅπου ὁ ἀνθρώπινος παράγοντας καὶ ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ ἀντικαθιστοῦν τὴν θείαν Ἀλήθειαν καὶ Ἐντολήν, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ ἐπέλθῃ ἀποτέλεσμα θεῖο καὶ ἐπωφελές.

Κάθε Ἰανουάριο, περὶ τὸ τρίτο δεκαήμερο, ἔχει καθιερωθεῖ Οἰκουμενιστικῶς νὰ τελοῦνται συμπροσευχῆς ὑπὲρ τῆς Ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν. Τέτοιες τελέσθησαν καὶ κατὰ τὸ τρέχον νέο πολιτικὸ ἔτος -ὅπως μπορούμε νὰ παρακολουθήσουμε διαδικτυακῶς- σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὅπως γιὰ παράδειγμα στὴν Κωνσταντινούπολη, τὴν Ἀθήνα, τὴν Νάπολη τῆς Ἰταλίας, τὸ

Κάϊρο τῆς Αἰγύπτου, τὴν Σεϋϋλ τῆς Κορέας κλπ.

Στὸ Ἡράκλειο Ἀπικῆς συνέβησαν τὰ ἑξῆς, ὅπως διαβάζουμε σὲ σχετικὸ δημοσίευμα Παπικῆς Ἰστοσελίδος, ἀπὸ ὅπου καὶ οἱ φωτογραφίες:

“Εβδομάδα προσευχῆς γιὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν 2025.

Τὴν Παρασκευὴ 24 Ἰανουαρίου 2025 σὺν 7 το ἀπόγευμα ἡ Ἐνορία τοῦ Ἁγίου Λουκά [Ἡρακλείου Ἀπικῆς], με τὴν ἀμέριστη βοήθεια καὶ συμπράταση τοῦ Ἐφημερίου π. Javier, οργάνωσε καὶ πραγματοποιοῖσε μίᾳ Διαχριστιανικὴ Ἀκολουθία τοῦ Λόγου, «Τὸ πιστεύεις αὐτό;», σὴν Ἐνοριακῇ Αἴθουσα «Ἅγιος Ἰωσήφ» σὺν πλαίσιο τῆς Εβδομάδας Προσευχῆς γιὰ τὴν Ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν 2025. Τὴν ἐκδήλωση στήριξε καὶ τίμησε με τὴν παρουσία τοῦ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καθολικῶν Ἀθηνῶν Σεβασμιότατος π. Θεόδωρος Κοντίδης. Ἐπίσης, κλήθηκαν καὶ παρέστησαν ὁ Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας, Φιλαδελφείας, Ἡρακλείου καὶ Χαλκηδόνος κ.κ. Γαβριήλ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ ὁ Πάστορας κ. Ἀλέξανδρος Πιπιλιός ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία. Τὸν Μητροπολίτη Γαβριήλ συνόδευαν οἱ Ἱερεῖς π. Ἰγνάτιος καὶ π. Ἐμμανουήλ. Παρών σὴν ἐκδήλωση καὶ ὁ Δήμαρχος Ἡρακλείου Ἀπικῆς κ. Νικόλαος Μπάμπαλος με τὴν σύζυγό του.

Ἡ Αἴθουσα ἦταν κατάμεστη ἀπὸ Ἀδελφές τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τῆς Ἐμφανίσεως καὶ λαϊκοὺς τόσο ἀπὸ τὴν Ἐνορία τοῦ Ἁγίου Λουκά, ὅσο καὶ ἀπὸ ἄλλες Ἐνορίες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Ἐπαρχίας. Σὴν Ἀκολουθία τοῦ Λόγου συμμετείχαν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι, εἴτε διαβάζοντας τὰ κατάλληλα

κείμενα ποὺ εἶχαν ἐπιλεγεί, εἴτε ψάλλοντας τοὺς ὕμνους αὐτῆς με τὴν βοήθεια τῆς χορωδίας τῆς Ἐνορίας ὑπὸ τὴν Διεύθυνση τῆς Εἰρήνης Πρίντζη. Ψάλλαμε «Τὸν Κύριο Δοξάστε με ἀγαλλίαση», «Κάνε με Θεέ μου ἐργάτη Εἰρήνης», «Γιὰ ὅσους Ἀγαπάνε τὸ Θεό».

Μετὰ τὴν Ἀνάγνωση τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου πήραν τὸ λόγο καὶ κήρυξαν με λόγια Χριστιανικῆς Ἐνότητας καὶ Ἀγάπης, ὁ

Σεβασμιότατος π. Θεόδωρος, ο Σεβασμιότατος κ.κ. Γαβριήλ και ο Πάστορας κ. Πιπιλός. Ακολούθησαν οι Δεήσεις των Πιστών και το Πάτερ Ημών. Στη συνέχεια ο π. Θεόδωρος, ο κ. Γαβριήλ και ο κ. Πιπιλός άναψαν τα κεριά τους από την Πασχαλινή Λαμπάδα και έδωσαν την Φλόγα της Ειρήνης στον Δήμαρχο και σε όλους τους παρόντες, πράγμα το οποίο έδωσε την δυνατότητα σε όλους να ανταλλάξουμε ευχές Ειρήνης, Ενότητας και Αγάπης!!! Η Τελετή ολοκληρώθηκε με την Ευλογία του Αρχιεπισκόπου μας π. Θεόδωρου.

Τέλος, οι Ενορίτες του Αγίου Λουκά είχαν ετοιμάσει ένα Δείπνο Αγάπης και Ενότητας, στην διάρκεια του οποίου μπορέσαμε να ανταλλάξουμε Ευχές Αγάπης και Υγείας, αλλά και να συνομιλήσουμε εγκάρδια με τους Σεβασμιοτάτους π. Θεόδωρο, κ. Γαβριήλ, τον Πάστορα κ. Πιπιλίό και τον Δήμαρχο κ. Μπάμπαλο. Ας είμαστε όλοι Υγιείς, να βρεθούμε ξανά στην αντίστοιχη εκδήλωση του 2026 και να Προσευχηθούμε για την Ένωση των απανταχού της γης Χριστιανών!!! «Κύριε, κάνε να λάμψει πάνω μας το πρόσωπό σου με ειρήνη» Λ.Ι.Β.» (βλ. «Ειδήσεις από την Καθολική Έκκλησία στην Ελλάδα», cen.gr, 25-01-2025).

* * *

Θυμίζουμε ότι στην Όρθοδοξη Έκκλησία ή διδασκαλία των Αγίων Πατέρων ταυτίζεται με την Ίερὰ Παράδοση. Καί μάλιστα αυτή έχει περιβληθεί με τὸ ὕψιστο κύρος των Αγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἔχει ἀποτυπωθεῖ στους Ίερούς Κανόνες τῆς Έκκλησίας. Ὡστε γιά νά εἶναι καί νά παραμένει κάποιος Όρθόδοξος Χριστιανός, θά πρέπει ὅπωςδήποτε νά ἀσπάζεται καί νά τηρεῖ τήν Πατερική διδασκαλία χωρίς νά παραβιάζει τίς σταθερές ἀρχές Πίστεως καί Παραδόσεως. Δέν εἶναι δυνατόν κάποιος νά περιφρονεῖ καί νά καταπατεῖ τοὺς Ίερούς Κανόνες τῆς Έκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ὀριοθετοῦν καί τὸ θέμα σχέσεων με τοὺς αἰρετικούς, καί νά διατείνεται παράλληλα ὅτι παραμένει μέσα στοῦ Έκκλησιαστικὸ πνεῦμα καί φρόνημα.

Μόνον ἄνθρωποι νεωτεριστὲς δύνανται νά ἀποτολμοῦν ἐπινοήσεις καί πράξεις ἀναιρετικὲς τοῦ πνεύματος καί τοῦ γράμματος τῶν Ίερῶν Κανόνων (βλ. Μεγάλου Βασιλείου, Ἐπιστολὴ 90). Ὅπου κυριαρχεῖ ὁ ἀνθρώπινος λογισμὸς ποὺ ἔχει ἐξαπατηθεῖ ἀπὸ

τὸν πονηρὸ καὶ ἔχει ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ἐκεῖ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προέλθῃ θεάρεστο ἀποτέλεσμα. Ὅπου ἡ πλάνη, ἡ παρακοὴ καὶ ἡ παράβασις θεωροῦνται **ὡς ἔγκυρες ἀρχὲς γιὰ ἐπίτευξιν ὑψηλῶν σκοπῶν**, ὅπως τῆς ἐνότητος καὶ τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης, ἐκεῖ εἶναι σαφὲς ὅτι ὑπάρχει πώσις ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ τύφλωσις διανοίας (βλ. Μεγάλου Βασιλείου, Πρὸς Εὐνόμιον Λόγος Β΄ Περὶ Υἱοῦ, 16).

Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὴν συμμετοχὴν σὲ ἀντιπαραδοσιακὰ καὶ ἀνορθόδοξα κοινὰ προσευχὰς μὲ αἰρετικούς, ἔστω καὶ ἂν οἱ Οἰκουμενιστὲς σπὴν ψευδαίσθησίν τοις θεωροῦν πλέον τοὺς ἑτεροδόξους ὡς «Ἀδελφὲς Ἐκκλησίαις», ὡς ἀνθρώπους ἔχοντας ἔγκυρο βάπτισμα, ὡς συμμετόχους καὶ συνοδοιπόρους **στὴν ἀπὸ κοινοῦ μαρτυρίαν τῆς πίστεως καὶ στὴν κοινὴ διακονίαν τοῦ κόσμου**. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ποὺ συνιστᾷ τὴν οὐσίαν τῆς συγκρητιστικῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Κάθε φορὰ ποὺ γίνονται πράξεις παρακοῆς στὸ θεῖο θέλημα, ὅπως οἱ συμπροσευχὰς γιὰ τὴν ἐνότητα, ὅλα τὰ ἀνωτέρω δηλώνονται καὶ ἐπιβεβαιώνονται ἐπισήμως καὶ ἐπαναληπτικῶς, μὲ διάθεσιν ἀμετανόητη καὶ ἀποστατική.

Λυπούμαστε γιὰ τὴν συνεχιζόμενη αὐτὴ κατὰπτωση καὶ εὐχόμαστε στὸν Δωρεοδότη τῆς Ἐνότητος Κύριον Ἰησοῦ Χριστὸν **νὰ δώσῃ μετάνοια καὶ ἐπιστροφὴ στοὺς ἀκοινωνήτους ἐκτρεπομένους**, πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Ὄνοματός Του.

† ὁ Λάρισσης καὶ Πλαταμῶνος Κλήμης

Λάρισα, 7/20-2-2025

